

د قرآن پلوشې

د يوسف سوره

Ketabton.com

پلورل شوی صحرايي زلمی!

خنګه له زندانه قصر ته ورسېدو

او د نړۍ تر ټولو د ستر او متمدن ملک پاچا شو؟

راشئ د يوسف له سوري ئې زده کړو!

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

که تاريخي پېښو ته په عاميانه سترگه وکتل شي نو دا گمان په انسان کي راولاړوي چي اقتدار به تل په واکمني طبقې کي له يوه نه بل ته انتقالېږي او له واکمنانو به د دوی اولاد ته په ميراث پاته کېږي، دا ورته گران او حتی محال برېښي چي په لاندي طبقې کي چا ته اقتدار په لاس ورشي، د عاميانه ذهن خاوندان دا د تاريخ پرېکنده حکم گڼي چي واکمنه طبقه به تل حکومت کوي او محکومه طبقه به تل د دوی واکمنۍ ته غاړه ږدي، د پيغمبرانو عليهم السلام او د مصلح دعوتگرانو او انقلابيونو يوه لويه ستونزه تل دا وه چي څنگه خلک په دې قانع کړي چي دا يو غلط ذهنيت دی، دا ذهنيت د ټولني روان وضعيت په دوی کي راپيدا کړی، دوی کولی شي دا حالت بدل کړي، د ظالمو واکمنانو تخت او تاج رانسکور کړي او اقتدار ئې پای ته ورسوي، عام ولس يوازي په استدلال سره په دې خبري نه شو قانع کولی چي په دوی کي د دې حالت د بدلولو او د يوه انقلاب راوستو توان شته، که دوی همت وکړي، ملا وتړي، د ظلم په خلاف پاڅي نو الله تعالی به ئې مرسته کوی، په دې وينا د باور کولو لپاره بايد داسي تاريخي واقعيتونه د دوی مخي ته کېښودل شي چي دا حقيقت ثابتوي، دلته ده چي په مخکښو تاريخي پېښو د استناد ضرورت مخي ته راځي او همدا سبب دی چي

قرآن د تېرو امتونو قصې زموږ مخي ته ږدي، قرآن د همدې لپاره د يوسف عليه السلام او موسى عليه السلام قصه په ډېر تفصيل سره رااخلي او په ترڅ کي ئې همدا حقيقت موږ ته ثابتوي، موږ ته وايي: وگورئ څنگه يو پلورل شوی صحرايي زلمی له زندانه قصر ته ورسېدو او د نړۍ تر ټولو د ستر او متمدن ملک پاچا شو؟ وگورئ د فرعون د غلامانو له ډلې نه څنگه يو فراري زلمی په دې موفق شو چي مظلومان د ظالمانو په ضد متحد او پاڅون ته چمتو کړي، بري ته ورسېږي او فرعون او لښکري ئې د سيند په خپو کي غرق شي!!

د يوسف سوره په مکه مکرمه کي هغه وخت نازل شوې چي پيغمبر عليه السلام د قريشو له سخت مخالفت سره مخامخ وو، د دغو مخالفتونو لارښوونه د قريشو هغو مذهبي او قومي مشرانو کوله چي پيغمبر عليه السلام او د هغه دعوت ئې د خپل زعامت لپاره ستر گواښ بالو، هغوی د رسول الله صلي الله عليه وسلم د فکري او اخلاقي عظمت په وړاندي ځان وړوکی احساساوو او داسي ئې انگېرله چي د ده سپېڅلي شخصيت، لوړ اخلاق، اوچت افکار، عدالت غوښتنه، د مظلومانو ملگرتيا او له ظلم، فساد او بې عدالتۍ سره ئې نه پخلا کېدونکې مبارزه به د دې سبب شي چي د قريشو مذهبي او قبيلوي زعما او مشران له زعامته خلع شي او ټول خلک به پيغمبر عليه السلام د زعيم او مشر په توگه غوره کړي، د همدې لپاره ئې د پيغمبر عليه السلام په ضد مخالفتونو ته لمن وهله او د لازياتولو لپاره ئې هلي ځلي کولې

دغو مخالفتونو هغه وخت زور واخيست چي د قريشو مشرانو وليدل چي د قوم ځوانان او د ټولني صالح او نېک شخصيتونه د پيغمبر عليه السلام دعوت ته په پراخه پيمانه لبيک وايي، د غورځنگ لمنه په چټکۍ سره پراختيا مومي او د مؤمنو ځوانانو گواښل، تعذيب او فشار هم د دغه دعوت د مخ په زياتېدونکي خپرېدو مخه نه شي نيولی، له همدې امله د دوی يوې ډلې هڅه کوله چي رسول الله صلي الله عليه وسلم له مکې نه تبعيد کړي، بله ډله ئې د ده په وژلو پسې وه او نورو د ده په بندي کولو ټينگار کاوو.

په دې مبارکې سورې کې د انسان څو اساسي پوښتنو ته ځواب ویل شوی:

- په فکري او سیاسي مبارزاتو کې وروستی بريا د چا په برخه کېږي؟ هغه چې په وسلو سمبال وي، تر خپل حریف او رقيب ئې مادي او مالي امکانات زیات او وسایل ئې مخکې تللي؟ او که هغه چې له فکري او اخلاقي پلوه پر خپل حریف برلاسی وي؟

- آیا صالح او نېک شخصیتونه به هیڅکله له کړاوونو سره نه مخامخ کېږي، تل او د ژوند په هر پړاو کې به بريالي وي؟ د دوی ملگري او د دوی په لار تلونکي به هم له ستونزو سره نه مخامخ کېږي، څوک به ئې مخالفت نه کوي، د دوی د دښمنۍ لپاره به ملا نه تړي؟ او که څوک د دوی دښمنۍ ته ملا وتړي نو تل به ناکام او نامراده وي؟

- آیا له کړاوونو، ستونزو او آزمېښتونو سره مخامخېدل د یوه شخصیت یا یوې ډلې د اشتباهاتو، غلطیو، تېروتنو او ناسموالي نښه وگڼو؟ او داسې وانگېرو چې د الله تعالی له لوري په عذاب اخته شوي، د خپلو گناهونو سزا ورکړې شوې او د الله تعالی له تأیید او حمایت نه محروم شوي؟

- که داسې نه وي نو له مصیبتونو سره د دوی د مخامخېدو لپاره څه توجیه لرو؟ آیا دا یو طبیعي بهیر دی؟ د الله تعالی سنت داسې دی چې هم نېکان له آزمېښتونو سره مخامخ کوي او هم بدان؟ آیا د چا لپاره ستونزي او کړاوونه د بدو عملونو سزا وي او چاته د درجو د لوړولو، کمال ته د رسولو او د فکري او عملي ودې ورکولو ذریعه؟

دې پوښتنو ته د سم او دقیق ځواب نه موندل او په دې اړه ناسم او غلط قضاوت د دې باعث شي چې انسان د پېښو په اړه په خپلو قضاوتونو کې اشتباه وکړي، غلط دریځ غوره کړي، ناکام ته د کامیاب په سترگه او بريالي ته د نامراد په سترگه وگوري!!

دا یوازې قرآن نه دی چې داسې پوښتنو ته ئې دقیق او علمي ځوابونه ورکړي، بایبل د نړېوالو بل ستر مذهبي کتاب هم د دې هڅه کړې چې دغو پوښتنو

ته ځواب ووايي، خو داسي ناقص ځواب چې خپل هيڅ مخاطب نه شي قانع کولی، بایبل د ایوب علیه السلام د قصې په ترڅ کې دې پوښتنو ته د ځواب ویلو هڅه کړې، خو ناکامه هڅه، که څه هم په بایبل کې تر ټولو غوره برخه چې په ویلو ارزې همدا د ایوب علیه السلام قصه ده، بایبل د یوسف علیه السلام قصه هم په ډېر تفصیل سره رااخیستې، خو داسي لکه څوک چې د یوه قوم شجره بیانوي، یا د پېښو تاریخ لیکي، نه مخاطب ته کوم پند او نصیحت په کې نغښتی، نه د ادب مینه وال خوند ترې اخلي او نه د عقل او پوهې خاوندانو زړه ته لار مومي، خو په مقابل کې ئې قرآن له یوې خوا د بایبل غلطې تاریخي څېړنې تصحیح کوي، د پېښو حقیقي انځور وړاندې کوي، له بلې خوا دا قصه د څو ډېرو اساسي او مهمو پوښتنو په ځواب کې وړاندې کوي او د قصې په هرې برخې کې یوې پوښتنې ته ځواب وایي او د یوه ستر حقیقت تاریخي بېلگه زموږ مخې ته ږدي، له یله پلوه ئې بیان هومره جالب او زړه راښکونکی چې په یو ځل اورېدو سره د انسان د زړه تل ته رسي او په حافظې کې ځای نیسي، د قصو په اړه د بایبل او قرآن ترمنځ نه یوازې له دې پلوه ژور توپیرونه شته چې د قرآن وینا، د بیان اسلوب، الفاظ او جوړښت ئې ډېر دقیق، خوندور او اغېزناک دي، هر لفظ ئې په ډېر دقت سره غوره شوی او په خپل مناسب او ښایسته ځای کې کارول شوی او هر یو خاص مطلب افاده کوي، خو د بایبل داسي چې یوه برخه ئې د بلې برخې متناقض، الفاظ او د جملو ترکیب ئې له رکاکتونو ډک، نه ئې عقلمن انسان منلی شي او نه د ادبي سلیقې خاوند ترې خوند اخیستی شي، بلکې له دې پلوه به هم د دواړو ترمنځ ژور توپیر وگورئ چې د قرآن قصې ځانگړې موخې او اهداف تعقیبوي، هره قصه د یوه ستر مطلب د ښه توضیح لپاره وړاندې کوي، په هرې قصې کې لارښوونې او درسونه لري، خو د بایبل قصې فقط قصې او شجرې دي، د یوسف علیه السلام قصه ئې یوه ښه بېلگه ده، دا قصه په قرآن کې په دومره ښایسته او خوندورې بڼې کې راغلې چې د قرآن هر مینه وال ئې په ډېرې آسانی سره حفظ کولی شي، په عربي هېوادونو کې خو وضعیت داسي دی چې اکثر امامان په دې خاطر په لمانځه

کي د دې سورې له قرائته ډډه کوي چي که احياناً په کي غلط شي نو له ډېرو خواوو به فتحه ورکول کېږي. په همدغې خوندورې او آساني سورې کي د الله د لارې مجاهدينو ته هومره ژورې او پراخې توصيې او لارښوونې شوې چي هر مجاهد ته ئې يادول ضروري برېښي.

دا هم د قرآن يو ستر اعجاز دئ چي د نزول له نېټې تر ننه په مليونهاوو خلکو هغه حفظ کړی، تاسو به په ټولي نړۍ او ټول بشري تاريخ کي هيڅ داسي مذهبي او غير مذهبي، د شعر يا د نثر کوم کتاب ونه مومئ چي د قرآن په اندازه حافظان ولري!! د بايبل له منونکو پوښتنه کوو: دا ولې تاسو په خپل اوږده تاريخ کي د بايبل محدود شمېر حافظان هم نه لرئ؟! ځواب ئې څرگند دئ؛ انسان هغه کلام ژر حفظ کولی شي چي د زړه ډېره ئې ورته پرانيستلې شي، له عقل سره ئې اړخ ولگوي، محتوی ئې لوړه او د الفاظو ترکيب ئې خوندور وي، باور وکړئ چي ما په ټول بايبل کي يوازي د داؤد مزامير داسي وموندل چي څه نا څه د انسان د زړه دروازه ورته خلاصه شي او په هغه کي معنوي او ادبي خوند او ښکلا احساس کړي، له دغو څو پاڼو پرته نور په ټول بايبل کي څوک دا خوند او ښکلا نه شي موندلی.

د نړۍ د يوه داسي ستر او متمدن ملک پاچايي چي سيال ئې نه درلود، د يوه داسي صحرايي زلمي په لاس کي پرېوتل چي خپلو وروڼو په څا کي وغورځاوو، د يوه مريي په توگه په لږه بيه خرڅ شو، د پاک لمنۍ په جرم زندان ته ولاړ او نږدې لس کاله ئې د زندان په تورو خونو کي تېر کړل، له هر چا سره دا پوښتنه راولاړوي چي آيا دا يو تصادف وو؟ او که د الله تعالی يو ثابت او نه بدلېدونکی سنت؟ څوک چي په خدای او په دنيا او آخرت کي په الهي مکافات او مجازات باور لري نه داسي پېښو ته د يوه تصادف په سترگه گوري او نه د نړۍ نورو پېښو او حوادثو ته، که دا په عالم کي طبيعي پېښي دي او که د انسان په ژوند کي لوړې ژورې، که دا د ښه او ښک انسان له ستونزو او کړاوونو سره مخامخېدل دي او که د شرير او بد انسان سوکاله، مرفه او آرام ژوند، که دا د مستحق ماتې ده او که د

نامستحق بريا، خو هغه چي په الله تعالى باور لري او هغه د عالم او د عالم د ټولو پېښو پالونكی او سمبالوونكی گڼي، د پېښو په اړه نه داسي باور ساتلی شي او نه داسي قضاوت كولی شي، هغه د ښه، ښك عمله او صالح انسان د مكافات او د بد عمله او طالح انسان د مجازات كېدو لپاره خو مضبوط دليل لري او دا د عادل الله تعالى له لوري مكافات او مجازات گڼي او همدا د الله تعالى د شته والي په اړه د دليل په توگه وړاندي كوي، خو د دې عكس حالت او هلته چي ښكېكان له كړاوونو سره مخامخ وي، زندانونو ته ځي، له هېواده شړل كېږي او پر له پسې ستونزي گالي او مفسدين او ظالمان د اقتدار پر گدی ناست او مرفه او سوکاله ژوند لري، ناچار بايد د دې لپاره د منلو وړ توجیه وړاندي كړي چي هم خپل تشويشونه او اندېښنې رفعه كړي او هم د مخالفينو پوښتنو ته ځواب ووايي.

د پيغمبرانو عليهم السلام په شمول د ټولو مصلحينو په اړه د دوی مخالفينو ويلي چي كه دوی په حقه وی نو د ولس له مخالفت سره به نه مخامخ كېدل او په هر گام كي به له كړاوونو او ستونزو سره لاس او گرېوان نه ول، هغو خلكو چي د پيغمبر عليه السلام او د ده له دعوت سره مخالفت ته ئې ملاتړلې وه، خپل ټول وسايل او امكانات ئې د دې الهي نهضت د مقابلي لپاره كارول او د پيغمبر عليه السلام ياران ئې د مكې په مباركې وادي، دا د الله د كور حرم كې، ترشديد تعذيب لاندې نيولي وو، ويل به ئې: په دې خبري څنگه باور وكړو چي محمد عليه السلام د خدای پيغمبر دئ، د ټولو ملائكو مطاع جبرئيل د الله له لوري ده ته د الهي وحي قاصد دئ، دا ادعا كوي چي لار ئې حقه او الله ئې مل دئ!! په داسي حال كي چي دی او ياران ئې له دغو سختو كړاوونو او ستونزو سره مخامخ دي، په هر گام كي مصيبتونه او ابتلاءات ورته منتظر، تعذيب كېږي، له ملك نه شړل كېږي او وژل كېږي!! دا ولې د ده خدای د ده مرسته نه كوي؟ ولې ملائكي د ده مرستي ته نه راځي؟ ولې د ده مخالفين د الله په عذاب نه اخته كېږي؟ قرآن د يوسف په سورې كي دې پوښتنو ته ځواب وركوي او وايي: له كړاوونو او ستونزو سره مخامخېدل يو داسي الهي سنت دئ چي پيغمبران هم

ورسره مخامخ شوي. الله تعالى انسان داسي پيدا کړی چې خامخا به د راز راز محتونو او مشقتونو له کړلېچونو نه تېرېږي، لوړې ژورې به گوري او کړاوونه به گالي، له مصيبتونو سره د چا د مخامخ کېدو معنی دا نه ده چې هغه د الله له تأيید نه محروم او لاره ئې ناسمه ده!! تاسو سخته اشتباه کړې چې دا انگېرنه مو د خپلو قضاوتونو لپاره ملاک او معیار گرځولی، مگر يوسف عليه السلام هم د خپلو وروڼو په وړاندي او هم د عزيز مصر او د ده د مېرمنې په وړاندي په حقه نه وو؟ آيا خپلو جفاکارو وروڼو په دې خاطر په کوهي کي وانه چاوو چې پر پلار گران وو؟ مگر د مصر واکمنانو د پاک لمنۍ په جرم زنداني نه کړ؟ خو پاېله څه وه؟ د ده او د ده د وروڼو؟ آيا دغه مظلوم انسان، دا پلورل شوی، صحرايي زلمی! د زندان له تورې خوني د پاچايۍ قصر ته ونه ورسېدو او د نړۍ د هغه مهال ترټولو د ستر او متمدن ملک پاچا نه شو؟

د هر انسان د ژوند بهير ته پام وکړئ، د هر چا ژوند له لوړو ژورو ډک، کمزوری، ضعيف او محتاج دنيا ته راشي، بل ته په هرڅه کي اړ، لاس پښې وهي، له يوه نه بل اړخ ته نه شي او بنسټی، بل څوک بايد د ده مرسته وکړي، خپله غذا په اوبسکو، ژړا او چيغو ترلاسه کوي، چې له ځمکي د پورته کېدو شي نو هرگام په ډېر زحمت پورته کوي، په هر قدم کي پر مخ لوېږي، له راز راز بيماريو سره د دوامدارې مقابلې لړۍ ئې په مخ کې، دردونه او رنځونه، تر څو ځوان شي، د ژوند بهير ئې نوی پړاو پيل کړي او ستونزي ئې نوې بڼه او پېچلي ابعاد، له يوې نزاع لا نه وي فارغ شوی چې په بلې سر شي، يو مشکل ئې لا نه وي حل چې له بل سره مخامخ شي، له يوې بيمارۍ روغ شي په بلې اخته، دغه دئ د انسان د ژوند حقيقي انځور، له ستونزو سره مخامخ کېدل ئې د ژوند طبيعي بهير، د الهي سننو مطابق او د ژوند لازمه. خدای جل شأنه انسان داسي نه دئ پيدا کړی چې تل به د گلانو د پاڼو په بستر ځملي، الله د گلانو ترڅنگ اغزي پيدا کړي، د خدا تر څنگ ژړا، د خوشحالي ترڅنگ غم، د سوکالۍ ترڅنگ ستونزي.

قرآن فرمايي چې الله تعالى د ځمکي اقتدار صالحانو ته سپاري نه

گناهگارانو ته، که چېرې گناهگاران اقتدار ترلاسه کړي نو دا د الله تعالى د مرضي خلاف حالت دی، دا حالت د انسانانو د خپلو غلطو تصرفاتو او گناهونو نتیجه ده، الله تعالى انسان آزاد او د اختیار خاوند پیدا کړی، ده له خپل اختیار نه غلطه استفاده کړې او دا حالت ئې راپیدا کړی، یوه د ظلم لار غوره کړې او بل ظلم ته تسلیم شوی، الله تعالى نه په دې راضي کېږي چې څوک ظلم وکړي او نه په دې چې څوک ظلم ته تسلیم شي او د ظالم ملگرتیا وکړي. الله تعالى په دې نه راضي کېږي چې څوک په مصیبتونو اخته شي، برعکس له مصیبتونو نه د انسان ژغورل خوښوي او خپلو صالح بندگانو ته امر کوي چې په مصیبتونو د اخته انسانانو مرسته وکړي، دوی ته فرمایي: وږې، تږې او لوڅ ته خوراک، خښاک او جامه ورکول داسي وگڼئ لکه چې ما ته مو راکړي وي، د مظلوم ملگرتیا داسي وشمېرئ لکه چې زما مرسته مو کړې وي، قاضي ته د عدالت کولو امر کوي، د ده بې عدالتي د دې لپاره نه ده چې خدای غواړي همداسي وشي، یوه مظلوم ته د ظالم قاضي په لاس سزا ورکړي او په دې سزا خوشحاله کېږي، ظالم قاضي د الله تعالى د حکم او رضا خلاف عمل کړی، له هغه اختیاره ئې غلطه استفاده کړې چې الله تعالى هغه ته د نورو انسانانو په څېر ورکړی، که له ظالم او مظلوم نه دا اختیار سلب شي بیا خو انسان د تېږې او ونې په څېر په یوه محکوم او مجبور مخلوق بدلېږي!! څوک چې د انسان د بدو کارونو په وجه په هغه خدای اعتراض کوي چې انسان ئې پیدا کړی!! او هغه ته ئې اختیار او د ښه او بد له منځه د یوه د غوره کولو واک ورکړی، هغه د سطحي نظر خاوند دی، د قضیې یوه اړخ ته ئې کتلي او بل اړخ ئې له پامه غورځولی، دې ته ئې پام نه دی کړی چې دا د انسان د هغه اختیار نتیجه ده چې په سبب ئې انسان ته پر ټولو مخلوقاتو شرف او غوره والی ورپه برخه شوی، د همدې اختیار په سبب هغه ترملائکو هم غوره گڼل شوی. چا چې یو ډېر حساس کمپیوټر، داسي چې بېلگه ئې نه موندل کېږي او تر نورو زیات کارونه کولی شي، په دې موخه جوړ کړی چې د انسان کارونه ورته آسانه کړي، که اوس اتیا په سلو کې خلک له دې حساس کمپیوټر نه د نېکو مقاصدو

لپاره استفاده کوي او شل ئې د غلطو مقاصد لپاره کاروي، آيا سمه ده چې د کمپيوټر جوړوونکي ملامت کړو او د اعتراض وړ ئې وگهو؟!

کله چې د يوسف سوره نازلېده نو پيغمبر عليه السلام او د ده ياران او ملگري له داسي سختو ستونزو سره مخامخ ول چې له لږو کسانو پرته نه چا دا گمان کولو چې دوی به مقاومت ته دوام ورکړي شي او پر خپلو زورورو دښمنانو به غالب شي او نه ئې دا جرأت کولو چې د دوی په څنگ کي ودرېږي او د هغو ملامتوونکو کړاوونو زغملو ته چمتو شي چې دوی ورسره مخامخ ول.

د ابو لهب په څېر د رسول الله صلي الله عليه وسلم نږدې خپلوان هم د دې په ځای چې د ده ملگرتيا او ملاتړ وکړي، د ده د خورا بدو دښمنانو په کتار کي ودرېدل؛ د همدغو مخالفونو او دښمنيو په طوفان کي د يوسف سوره نازلېږي او د يوسف عليه السلام د قصې په ترڅ کي له يوې خوا د ده مخالفينو ته وايي چې ستاسو برخليک به هم د يوسف عليه السلام د مخالفينو په څېر وي، هغوی هم د يوسف عليه السلام پرضد درځې او کينې لاره ونيوله او د هغه په حق کي ئې له هيڅ ډول ظلم او جفانه ډډه ونه کړه، د هغه د وژلو او شړلو توطيه ئې جوړه کړه، کوهي ته ئې واچاوه، پرې ئې بنود چې د مريي په شان په لږه بيه وپلورل شي، زندان ته ئې کش کړ او پرله پسې کلونه ئې په زندان کي وساتو؛ مگر په دې بريالي نه شول چې الهي مقدرات بدل کړي او هغه مقام ته د يوسف عليه السلام رسېدو مخه ونيسي چې له ده سره وړ وو.

د يوسف سوره هغه وخت ښه جاجولای شو او د هر آيت په مفهوم او د مضامينو په پراخو ابعادو ئې هغه وخت ښه پوهېدلی شو چې د دې سورې د نزول په وخت کي د مکې حاکمه فضا او هغه پيغام چې د غورځنگ موافقينو او مخالفينو د دې سورې له هر آيت نه اخيستلی، په نظر کي ولرو.

دا مبارکه سوره د هغو کسانو پوښتنو ته دقيق ځوابونه ورکوي چې غواړي پوه شي له مصلح او زړه سواندو دعوتگرانو سره د شديد مخالفت وجه څه وي؟ څوک ئې مخالفت کوي او ولې؟ او د دې مخالفت پايله به څه وي؟ هغه چې غواړي

پوه شي صالح قيادتونه کوم او مواصفات ئې څه دي او د ناصالح سياسي او اجتماعي زعامتونو ځانگړتياوې کومي دي؟ د دې مبارکې سورې په ترڅ کي د جاهلي ټولني د سياسي او اجتماعي زعامت اخلاقي ځانگړتياوې په ډېره دقيقه او حکيمانه توگه انځور شوې، خداى خبر چي د قريشو مفسد مشران به د دې سورې په اورېدو سره څومره غصه شوي وي؟ دوى ته د دې سورې په هغې برخي کي چي د عزيز مصر او د مصر د نورو مشرانو د کورنيو اخلاقي حالت په کي انځور شوى، د خپلو کورنيو بد حالت ترسترگو کېدو او له همدې سورې نه پيغمبر عليه السلام دا درس اخيستی وو چي کله د يوه سرلوري فاتح په توگه مکې ته داخل شو، ټول قريش د ده د سختو کينه کښو دښمنانو په شمول د کعبې خوا ته راغونډ وو او دې ته منتظر چي وگوري پيغمبر عليه السلام به د دوى د تېرو دښمنيو څه سزا ورکوي، سرونه ئې له شرمه ټيټ او وېرې اخيستي، کله چي پيغمبر عليه السلام ترې پوښتنه وکړه: له ما څه انتظار لرئ؟ له عذر، خجالت، عجز او انکسار نه په ډک غږ ئې ځواب ورکړ: هماغه انتظار چي له يوه مهربان او کریم مشر وروره کېدى شي!! او هغه په ځواب کي ورته وويل: زما ځواب همغه دئ چي زما ورور يوسف عليه السلام خپلو وروڼو ته ورکړى وو، اذهبوا و انتم الطلقاء: ځئ تاسو آزاد يئ!!

د دې سورې روښانه او مدلل آيتونه د هغو ډېرو کسانو پوښتنو ته دقيق ځوابونه ورکوي چي د سياسي ډلبنديو او رقابتونو په فضا کي ژوند کوي او د خلکو د قيادت او زعامت ترلاسه کولو لپاره د سياسي مشرانو او زعامتونو ترمنځ د ټکر او رقابتونو شاهد دي او غواړي چي د دې شخړو او رقابتونو لاملونه، محرکات، پايلې او عواقب وپېژني.

حکمتيار

بسم الله الرحمن الرحيم

راشئ چي د يوسف له سورې ئې زده کړو!

د سورې معرفي:

د يوسف سوره ۱۱۱ آيتونه لري چي د سريزي له دريو او د سورې د تتمې له اتو آيتونو پرته نور ټول ئې د يوسف عليه السلام هغې قصې ته ځانگړي شوي چي له بې شمېره ژورو لارښوونو او پراخو او اغېزناکو عبرتونو ډکه ده، د سر او پای آيتونه هم د قصې لپاره د مقدمې او تتمې حيثيت لري، ټول آيتونه ئې د لومړيو دوو آيتونو په څېر يا (مبين) ته په ورته صيغو پای ته رسېدلي او يا (تعقلون) ته په ورته صيغو، خو دې ته مو پام وي چي په (ن) او (م) پای ته رسېدلې ورته صيغې د وزن له پلوه شبيه او يو شان گڼل کېږي، لکه (مبين) او (حکيم)، د همدې لپاره په ټول قرآن کي دا صيغې د هموزنو صيغو په توگه راوړل شوې، نه دېرشم او يو څلوېښتم آيتونه په داسي صيغو پای ته رسېدلي چي د غږ وزن ئې له دغو دواړو اوزانو سره توپير لري، يو ئې د (تستفييان) بل ئې د قهار په صيغې پای ته رسېدلی. خو دا دواړه آيتونه داسي دي چي له ورپسې آيتونو سره تړلي دي او د وروستي آيت په پای کي بايد توقف وشي. همداراز پنځه شپېتم او شپږشپېتم آيتونه په يسير او وکيل سره پای ته رسېدلي، چي د مبين هموزنه گڼل شوي.

لکه څرنگه چي دغه سوره په دريو تورو (ا.ل.ر) سره پيل شوې، همدا رنگه د

دې سوري محوري مضامين چي ټول آيتونه ئې پر مدار څرخي، هم درې دي، په بل عبارت دا درې حروف دې ته اشاره کوي چي په دې سوري کي درې اساسي موضوعات خپرل شوي، که تاسو د سوري ټول مطالب په غور سره له نظره تېر کړئ نو ډېر ژر به متوجه شئ چي دلته د لاندي دريو مطالبو لپاره تاريخي بېلگي او مثالونه وړاندي شوي او د يوې ښکلې او زړه راښکونکې قصې په ترڅ کي د مخاطب مخي ته ايښودل شوې:

الف: خداى پالونکي او د الله د لارې لاروي، حتماً له سختو آزمېښتونو او کړاوونو سره مخامخ کېږي، دا آزمېښتونه کله هومره سخت وي چي د پيغمبرانو عليهم السلام په څېر اولوالعزمه شخصيتونه هم د يأس او ناهيلۍ پړاو ته رسېږي او داسي انگېري چي د الهي حتمي مرستي او پر دښمن باندې د حتمي بري او برلاسي په اړه د دوى هيلي، انتظارات او باورونه بې ځايه وو، هسي ئې گمان کړى وو چي د خپلي مبارزې د عاجل او حتمي بريا شاهد به وي او د دښمن ماتې به په خپلو سترگو وگوري. خو دا دئ له اوږدې مبارزې وروسته نه يوازي د دې انتظار د تحقق هيڅ ښي نه تر سترگو کېږي بلکي برعکس له داسي پرله پسې کړاوونو سره مخامخ يو چي ترې وتل محال برېښي!

ب:- خو د همدغو سختو آزمېښتونو په پاى کي او هغه مهال چي دوى له خپلي حتمي بريا او پر دښمن له برلاسي ناهيلي او مايوس شوي، ناڅاپه ئې الهي مرسته په برخه شوې، له کړاوونو ژغورل شوي او بري ته رسېدلي.

ج:- د شر او فساد هغه ځواکونه چي د پيغمبرانو د دعوت او بلني په وړاندي درېدلي له خداى پالونکو سره د پرله پسې ټکرونو په پاى کې، د دوى د انگېرنو، انتظاراتو او باورونو په خلاف او ناڅاپي د الله تعالى له کلکي مواخذې سره مخامخ شوي او په شديد او دردوونکي الهي عذاب اخته شوي، نه خپلو پراخو وسايلو او امکاناتو له دې عذابه ژغورلي او نه خپلو پلويانو او مرستندويانو.

دا درې مهم مېحونه د سوري له وروستي آيت نه مخکي په ايجاز او

لنډيز سره داسي راغلي:

SRġĊ R Mäš _ {qġĒ2 6% Nā {pZBr @B*9\$ S «ġŮ\$ #Ē Ōlīm

ÇÈ ūŮBĭŮ BŮŮŮ)ŮÇā \$ZB U Š•āŮr ā±® B ÓĒ žū

تر هغه چي پيغمبران نهيلي شول او گومان ئې وکړ چي کاذب (انتظار او هيلي) تېر ايستي دي، نابيره زموږ مرسته ئې په برخه شوې او هغه څوک ژغورل شوی چي موږ غوښتلي او زموږ عذاب به له مجرمانو نه دفعه نه کړی شي "په هيڅ ځواک او هيڅ تدبير سره الهي عذاب له ظالمانو نه شي دفعه کیدی"

او د سورې په وروستي آيت کي راغلي:

قرآن چي کومي تاريخي قصې زموږ مخي ته ايښې دي، د تاريخ په لوړو ژورو کي د حق او باطل ترمنځ د تصادم او نښتو کومي پېښي ئې بيان کړې دي، په دې کي د عقل خاوندانو ته عبرتناک درسونه دي، دا د نورو کتابونو د هغو قصو په څېر مه گڼئ چي قصه خوښو له ځانه جوړې کړې، قرآن د تاريخ د ټولو دردمنو، زړه سواندو او صالحو بلونکو او دعوتگرانو او د دوی د رښتوني الهي دعوت تصديق کوي، هر څه ئې په ډېر دقت او تفصيل سره بيان کړي، څوک چي د حق په لټه کي وي او پر حقايقو د ايمان راوړلو تلوسه او اراده لري، دا کتاب به ئې لارښود وي او د ده لپاره د الله تعالی د رحمت او پېرزوينې ډالۍ.

بسم الله الرحمن الرحيم

na-ēō\$ŷā \$Pāēē pYēR& \$RĴ ÇÈ ÈÛÛBÉ »G&B M/f#ä 7 ū •9#

7 0Ĵ \$Zm# \$JĴ Æ Á)B` i ō& 7 0ã •È ðR Bŭ ÇÈ šc qēē?

ÇÈ šú ūŷōB` D9 3/ŷō `B Mvā2 bĴr b#āōB# < »d

۱. ل. ر دا د دې روښانوونکي او څرگند کتاب آیتونه دي.

موږ هغه د عربي قرآن په توگه نازل کړی (په عربي ژبه د لوستلو لپاره آسان کتاب)، ترڅو تاسو په ښه شان پرې پوه شئ.

او ستا په لور د دې قرآن په وحی سره، موږ ډېري غوره کیسې درته کوو، په داسي حال کي چي تر دې مخکي (د نورو په شان له هغو) بې خبره وې

د دې مبارکو آیتونو په اړه څو مهمو خبرو ته ستاسو پام رااړوم:

له اسلام نه مخکي (په جاهلي) ادبیاتو کي وینو چي ډېرو لیکوالانو خپلي لیکنې په مقطعاتو تورو پیل کړې دي، په لیکنو کي دغه کړنلاره، د جاهلیت په زمانه کي مروج او معمول دود وو او ټول پرې پوهېدل؛ (داسي لکه نن چي په انګلیسي او نورو ډېرو ژبو کي د کلماتو د سر توري د مخفف په توګه کاروي)، نو ځکه د قرآن د ځینو سورتونو په سر کي د دې تورو راتلل له هیچا سره کومه پوښتنه راولاړه نه کړه او په صحابه وو کي هیچا هم د دغو تورو په اړه له رسول

الله صلي الله عليه وسلم څخه پوښتنه ونه کړه، همدا وجه ده چې په دې اړه هېڅ روايت نه لرو، د وخت په تېرېدو سره دا ليک دود ورو ورو پرېښودل شوی او خبره هغه ځای ته رسېدلې چې خلك هغه رمز هېر کړي چې په دغو تورو سره افاده کېدو، د نوموړو تورو په باب د مفسرينو اختلافات له همدغه ځايه را پورته کېږي.

که چېرې هغه سورتونه چې په دغه ډول حروفو پيل شوي په غور سره مطالعه کړئ، په واضحه توگه به درته څرگند شي چې نوموړي توري د سورې له محوري مضامينو سره خورا نږدې اړيکي لري: هغه سوره چې په يوه حرف پيل شوې، وينو چې د يوې مهمې او محوري موضوع په ارتباط کې بحث کړی او که په دوه، درې يا له دې نه په زياتو تورو پيل شوې، نو د هماغو تورو له شمير سره سمې موضوعگانې په کې تر بحث او څيړنې لاندې نيول شوې.

د دې سورې په دغو دريو لومړيو آيتونو کې د قرآن کریم شپږو مهمو صفتونو ته اشاره شوې:

الف_ قرآن "مبين" کتاب دی، خپل مطالب په روښانه ډول وړاندې کوي؛ داسې چې په هغو کې اغماض، ابهام، پېچلتوب او کړکېچ له سره نشته او ټول آيتونه ئې روښانه او واضح دي، دا کتاب بيانوونکی او روښانوونکی دی، پټ حقايق ښکاره کوي، د انسان له نظره پټي او تروېمۍ زاويې ورته روښانه کوي او هر هغه څه ورته بيانوي او حقيقت ئې ورته واضح کوي چې په هغه پوهېدل او د حقيقت درک کول ئې انسان ته ضروري دي.

ب_ دا کتاب د الله تعالی له لوري يو داسې پيغام دی چې له آسمانه نازل شوی او زموږ مستوی ته چې د ځمکې او سېدونکي يو رانښکته شوی، هغه حدته چې اخيستونکی او حامل ئې يو "امي" او لومړنی مخاطب ئې هم يو "امي قوم" وو، وگورئ چې د الله جلت عظمت له لطف او عنايت څومره عام، لوی او پراخ دی چې موږ ته ئې زموږ په خپله ژبه پيغام رالېږلی، د خلکو په ژبه، هغوی ئې په مروجو کلماتو او لغاتو مخاطب گرځولي، داسې پيغام چې ټولو ته د فهم وړ دی،

روښانه او واضحه.

د تاسف خبره دا ده چې ځيني حرفوي دينداران، دا آسان، واضح او ټولو ته د فهم وړ قرآن پيچلی او گران معرفي کوي، په داسي حال کي چې قرآن له "آسمانه" ځمکي ته راغلی دی او لارښوونې ئې د ځمکي پر مخ د انسانانو د چارو د تنظيم لپاره ځانگړې دي؛ مگر هغوی په خپلو پيچلو تعبيرونو او تفسیرونو سره، دغه کتاب له ځمکي نه آسمان ته پورته کوي، هغه ځای ته چې د چالاس وړ ونه رسيږي او د پيغامونو پوهه او درک ئې هيچا ته ممکن ونه برېښي.

ج- د دې کتاب په نامه کي د "لوست او په لوستلو کي د آسانتيا" صفت پټ دی، کولای شئ چې د هغه ښکاره پيغامونه د هغه په روښانو الفاظو او کلماتو کي په ښه شان ولولئ او مفاهيم ئې درک کړئ، د هغه په الفاظو کي اغماض، پيچلتوب او تعقيد له سره نشته.

د- د هغه قوم په ژبه نازل شوی دی چې د دې کتاب لومړنی مخاطب وو؛ په عربي ژبه.

ه- قرآن د انسان عقل مخاطبوي، هغه ويښوي، فکر او تعقل ته ئې اړباسي، هيڅ داسي څيز چې د انسان له عقل نه پورته وي او يا ئې له عقل سره مغاير وي په کي نشته.

و- د قرآن قصې د پخوانيو خلکو کيسې (اساطير الاولين) مه گڼئ، دا تر ټولو غوره قصې "احسن القصص" دي چې په هغو کي ستر حقايق، پراخ او ژور مفاهيم راغونډ شوي او د تاريخي پېښو په ترڅ کي د دغو حقايقو عملي بېلگي نندارې ته ايښودل شوي او په دې سره مهمو فکري اساساتو ته عيني تجسم ورکړی شوی. دا قصې د خلکو په منځ کي د مروجو تاريخي قصو په شان مه گڼئ؛ بلکي د غيب د نړۍ اسرار ئې وگڼئ، هغه اسرار چې يوازي د وحی له لاري پرې پوهېدی شو، عام خلک خو پر ځای پرېږدئ حتی پيغمبران عليهم السلام هم د وحی له نزول نه مخکي له دې غيبی اسرارونه بې خبره وو.

•J) s d e 9 \$ y. ö. ž ³ ã % n & M f ' ' ð Ì M / ' 7 ì Ì l l Ç B l s q ã A \$ % ö

7 ì q z j # ? ã 8 \$ / e a è Y ö ? W ó _ ö / A \$ % Ç È š ú ì ò É » ™ ' í N a f '

Ç È Ñ ú ù Ì B A ã Ç ; i M i ` » Ü e 9 \$ b j # % ö 7 9 { r l < A š ù

- ۴- کله چي يوسف خپل پلار ته وويل: پلار جان! يوولس ستوري او لمر او سپوږمۍ (مي په خوب کي) ځان ته د سجدې په حالت کي وليدل.
- ۵- وئې ويل: زويکه! خپل خوب دي ورونو ته مه تېروه، داسي نه چي ستا په ضد کوم پت تدبير ونيسي، يقيناً چي شيطان د انسان بنکاره دښمن دی.

دلته څو خبري په پام کي ولرئ:

بايبل هم د يوسف عليه السلام قصه په ډېر تفصيل سره رااخيستې ده، په ځينو برخو کي ئې وينا قرآن ته ورته ده، خو هغه ئې د يوې بې محتوی او بې مقصده قصې په توگه وړاندي کړې، په داسي حال کي چي قرآن دا د يوې ډېرې عبرتناکې او روزونکې قصې په ضمن کي بيانوي او په هري برخي کي ئې په لسه او درسونه مخاطب ته ورکوي، قرآن د دغې قصې په ترڅ کي د حق د لارې مبارزينو ته دا ډاډينه ورکوي چي الله تعالی د حقپالو مل او د دوی د بريا ذمه وار دی. دا قصه په حقيقت کي د داسي چا حالت انځوروي چي د زندان له يوې تيارې خوني پاچايۍ ته رسېدلی، هغه څوک چي خپلو ورونو ورسره مخالفت ته ملاوتړله، په کوهي کي ئې واچاوو، د يوه غلام په توگه په ارزانه بيه خرڅ شو، د پاک لمنۍ په جرم زندان ته ولاړ ... خو لا څو کاله نه وو تېر شوي چي له همدې زندانه قصر ته ورسېدو او د هغه وخت تر ټولو د ستر هېواد د پاچايۍ پر تخت کښېناستو!! په دې قصې کي د دې حقيقت لپاره تاريخي بېلگې وړاندي شوې چي د باطل په مقابل کي حق، د دروغو، چل او دوکې په خلاف رښتونولي او صداقت

او د اخلاقي فساد په وړاندي پاک لمني خامخا غلبه مومي.

بايبل ليکي چي يوسف عليه السلام خوب وليد او وروڼو ته ئې تېر کړ او په همدې سره د هغوی حسادت راوپارېدو!! خو قرآن د بايبل خبره تصحيح کوي او فرمايي چي ده خپل خوب وروڼو ته نه بلکي خپل پلار ته تېر کړ او ورته ئې وويل: پلار جان! په خوب کي يولس ستوري او لمر او سپوږمۍ گورم چي راته سجده وکړي! پلار ورته وويل: گرانه زويه! خوب دې وروڼو ته مه تېروه، داسي نه چي شيطان ئې ستا خلاف کوم خطرناک تدبير ته وهڅوي، د خوب تعبير دې دا دی چي الله تعالی به تا غوره کړي، د خبرو په حقيقت او د خوبونو په تعبير د پوهېدو علم به درکړي او خپل نعمتونه به پر تا او د يعقوب په کورنۍ بشپړ کړي، هغسي لکه چي ستا پر پلار او نيکه، ابراهيم او اسحاق ئې بشپړ کړي وو. د قرآن له وينا معلومېږي چي له يوسف عليه السلام سره د ده د وروڼو د مخالفت سبب د ده خوب نه بلکي د ده هغه لوړ شخصيت وو چي پلار د همدې په وجه په درنه سترگه ورته کتل او د ده راتلونکې ورته روښانه او ځلانده معلومېده.

دا آيتونه څو اساسي مطالب زموږ مخي ته ږدي:

الف: د يوسف عليه السلام په "رؤيا" کي يوولس ستوري د هغه د يوولسو وروڼو لپاره او لمر او سپوږمۍ د ده د پلار او مور لپاره د رمز په توگه راغلي او دا ښيي چي د "رؤيا" او خوب ژبه رمزي ده، ځانگړی قاموس لري، ټول شيان په کې د رموزو او سمبولونو په بڼه نندارې ته اړيښودل کېږي.

ب: يوسف عليه السلام ته د ستورو، لمر او سپوږمۍ انقياد چي د ده په وړاندي د هغوی د سجدې په لفظ سره تعبير شوی دی، هغه ته د وروڼو انقياد او د هغه پر لويوالي او اوچتوالي د کورنۍ د ټولو غړو اعتراف افاده کوي.

ج: کله داسي وي چي په يوه صالح انسان کي ښېگړي او لوړ لوړ ښک صفات د کينه گرو او حسودو انسانانو کينه راپاروي او همدغه کينه او حسد ئې د لوړو شخصيتونو دښمنۍ ته هڅوي. تل به گورئ چي فاسق او مفسد انسانان له صالح او ښکو انسانانو سره دښمني کوي.

19

اسحاق بشپړي کړې، بې شکه چې ستا رب باحکمته پوه دئ.

د يعقوب عليه السلام په دې دقيق تعبير کي يوولس ستوري د ده د يوولسو وروڼو، لمر او سپوږمۍ د ده د پلار او مور رؤيائي رموز گڼل شوي او سجده ئې د ده په وړاندي د دوی انقياد او د دې نښه ښودل شوې چې الله تعالى به ده ته ستر او لوړ مقام ورپه برخه کړي، هغه ته به پر نورو فضيلت وروبخښي او د يعقوب عليه السلام د کورنۍ قيادت او مشري به ئې په برخه شي. د تاويل الاحاديث (د خبرو په کڼه او حقيقت د پوهېدو) او د خوبونو د سم او دقيق تعبير پوهه به ئې په برخه شي، يعني له يوه پلوه به د خوبونو د تعبير علم ورکړی شي او له بله پلوه به د هري خبري تل ته د رسېدو استعداد او توانمندي ترلاسه کړي او دا د يوه انسان د پوهي او علم تر ټولو لوړ پوړ دئ. يعقوب عليه السلام له دې "رؤيا" نه پوه شو چې دی او اولاده ئې د خپل وخت د ځلاندو ستورو په شان دي. له همدې امله يوسف عليه السلام ته فرمايي چې الله تعالى به پر تا او د يعقوب پر کورنۍ باندي خپله پېرزوينه بشپړه کړي، هغسي لکه چې ستا پر نيکونو ابراهيم او اسحاق عليهما السلام باندي ئې بشپړه کړې وه، لکه څنگه چې هغوي د الهي انعام مستحق وگرځېدل او د خلکو د هدايت وسيله شول، تاسې به هم د خلکو د لارې د ځلاندو مشالونو حيثيت غوره کوئ او له ترېميو څخه به د هغوی د ايستلو باعث وگرځئ. يعقوب عليه السلام ته له دې خوبه معلومه شوه چې په تاويل الاحاديث کي به يوسف عليه السلام ترده هم مخکي وي، د ده په وړاندي خپله سجده ئې همداسي تعبير کړه، نو ځکه ئې هغه ته وويل: الله تعالى به د تاويل الاحاديث علم درکړي.

د آيت له دې برخي په ښه توگه څرگنديږي چې د يعقوب عليه السلام نور زامن سره له دې چې د خپل ورور يوسف عليه السلام په حق کي ئې ستره جفا وکړه، د الهي بخښنې وړ گرځېدلي او د معنويت لوړو پوړو ته رسېدلي.

د يوسف عليه السلام د قصې په ترڅ کي به وگورئ چې د يعقوب عليه السلام تعبير صحيح ثابت شو او ټولي برخي ئې يوه په بلي پسې ترسره شوې.

بايد و گورو چي "رؤيا" څه دى او حقيقت ئې څه؟ څنگه موږ د زمان او مكان له قيده باسي، راتلونكو زمانو ته مو بيايي او له راتلونكو حوادثو او پېښو مو خبروي؟ په "رؤيا" كي كوم خيز د دې باعث كېږي چي موږ د مكان او زمان له حجاب نه آخوا پر هغو حقايقو پوه شو چي په خپلو پنځگونو حواسو ئې نه شو درك كولى؟ آيا موږ شپږم حس هم لرو؟ چي د خوب په حالت كي راوينسېږي؟ آيا دا حس كولى شي چي د زمان او مكان له محدودې پښه آخوا كېږدي، له حجابونو تېر شي او د پردو تر شا وقايع او حقايق درك كړي؟ او يا دا چي "رؤيا" د يوه بل حقيقت نښه ده؛ د يوه داسي ذات له شته والي مو خبروي چي د انسان د "رؤيا" او خوبونو د الهام سرچينه ده؟ كه چېرې د "رؤيا" په باب دا تعبيرونه او توجيهات ونه منو، نو څنگه كولى شو د دې لپاره كومه بله توجيه وړاندي كړو؟ څوك چي د الله تعالى له شته والي انكار كوي او انسان محض يو مادي توكى گڼي او د روح په نامه كوم څه نه مني، د دغو خوبونو لپاره څه توجيه لري؟ د ټولو په ژوند كي، لږ تر لږه د يو شمير انسانانو په ژوند كي زيرى وركوونكي خوبونه ترسترگو كېږي، د ټولو داسي خوبونه خو پرېږدى آيا فقط يو ئې كافي نه دى چي حساس محققين او منصف پوهان وهڅوي چي د دغو خوبونو په اړه خلكو ته دقيق او د منلو وړ ځواب وركړي او سرچينه ئې په گوته كړي؟ زه به د خپلو خوبونو له منځه دوه د دغو محققينو مخي ته كېږدم او ځواب به ترې وغواړم، زه د دغه ډول "خوبونو" له پلوه ډېر غني وم، كه ټول ئې وليكم نو يو كتاب ترې جوړېږي، دلته ئې دوه بېلگي د مثال په توگه رااځلم:

هغه مهال چي د ظاهر شاه د واكمنۍ په دوران كي بندي او په توقيف كي د محكمې د حكم منتظر وم، يوه شپه مي خوب وليد چي زما مشر ورور ختر محمد (چي د كمونستانو د د اقتدار په لومړيو كي زما له پلار او كوچني ورور نورالدين سره په شهادت ورسېدو) زما د توقيف خوني ته راننوت او له روغې نه وروسته زما د زندان د ملگري شهيد ډاكټر عمر پر اوسپنيز كټ كښېناست، د سرو زرو گوتې ئې چي د فيروزې غمې په كي لگېدلى وو په گوته وه، له څو دقيقو

خبرو آترو نه وروسته ئې دا گوتې راوايستله او ماته ئې راکړه، د ملاقات په پای کې کله چې روانېدو، جیب ته ئې لاس کړ او درې سلیز افغاني نوټونه ئې له جیبه راوايستل او ماته ئې راکړل، خوب مې په دغه ځای کې پای ته ورسېد، د هغې شپې په سبا، زما همدا مشر ورور ناڅاپي او پرته له دې چې کابل ته د ده له راتگ نه خبر وم، زموږ لیدو ته راغی، پولیسو هماغه اطاق ته راووست، په هماغه کټ کښینستو، هماغه گوتې ئې په گوته، له څو شېبو خبرو آترو وروسته ئې خپله گوتې راوايستله او ماته ئې راکړه، د تلو په وخت کې ئې جیب ته لاس کړ او هماغه درې نوټونه ئې راوايستل او ماته ئې راکړل. ما تر لاس ونيو او ورته ومې ویل: په خدای قسم چې ستا دغه راتگ او د هغه ټولي صحنې مې تېره شپه په خوب کې لیدلې وې، دې ته منتظر وم چې دا آخري برخه ئې هم وگورم او بیا ئې تا ته ووايم.

زما د "رؤیا" بله بېلگه د يوسف علیه السلام صاډقه "رؤیا" ته ورته ده:

(ما ته خپل شهید پلار په نوې ځوانۍ کې واده وکړ، په لسم ټولگي کې زه د واده خاوند وم، د واده په شپه مې فقط څو شېبې د سحر له لمانځه نه مخکې خوب کړی، چې سترگې مې سره ورغلې په خوب کې گورم چې: د تره له یوه زوی سره مې چې سپین ږیری وو او محمد نذیر نومېدو، یوځای د آسمان په لوری اوچت ولاړو، د ستورو ځای ته ورسېدو، ستوری راکد وو، خو زما په رسېدو سره وخوځېدل، له شرق نه د غرب په لوري روان شول، ناڅاپي داسې زرینه ټوټه ترې جوړه شوه چې د اوږدو او سارو تارونه ئې ټول ستوري ول، دا زرینه تکه په خپله په زرینو خولینو بدله شوه، له مانه څو گامه آخوا د دغه زرینو خولینو یوه وړه کونه جوړه شوه، هغی خوا ته ورروان شوم چې وگورم دا څنگه خولۍ دي، ناڅاپي څه نور ناپېژانده کسان چې شمیر ئې تر څلورو پنځو زیات نه وو، را پیدا او له یوې بلې خوا د خولینو په لور راروان شول، هر یوه لدې کونې نه یوه خولۍ په لاس کې واخیسته پرته لدې چې په خپل سر ئې کښېږدي، ما هم یوه خولۍ را واخیسته او په خپل سر مې کېښوده او په همدې سره له خوبه راوینښ شوم. په ابتداء کې مې

گمان کولو چې د دې خوب به زما له واده سره ارتباط وي، ښايي الله تعالی به ما ته نېک اولاد راکړی چې سر مي ورباندی لوړ وي، د دې خوب له لیدلو دوه کاله وروسته په پوهنتون کي شامل شوم او په پوهنتون کي زما له شمول سره جوخت اسلامي خوځښت پیل شو، د الله تعالی لطف او مهرباني وه چې د یو شمېر محصلینو وروڼو په ملګرتیا د اسلامي نهضت په تاسیس کي لږ یا ډېره ونډه را په برخه شوه، د سردار داؤد د واکمنۍ په مهال او هغه وخت چې زموږ ډېر وروڼه د رژیم له لوري د پاڅون په تور ونيول شول، ما له یو شمېر نورو وروڼو سره پاکستان ته هجرت وکړ، لنډه موده وروسته مو له همدغه ځایه د نهضت د بیا منظمولو لړۍ پیل کړه، د غړو په روزنه او تنظیم مو لاس پوري کړ، چا چې به له موږ سره یوه وروڼیزه دوره پای ته رسوله، بېرته به خپلو سیمو ته ستنیدل، له لوړو غرونو او ژورو درو اوښتل او له کږو وږو ستونزمنو لارو به ټاکلیو سیمو ته تلل او له رسېدو سره سم به ئې د افرادو په روزني او انسجام لاس پوري کاوو، په همدغه دوران کي وو چې ټول مشران وروڼه راغونډ شول او د یوې غونډې په ترڅ کي ئې د اسلامي نهضت مشري ماته تفویض کړه، گمان مي وکړ چې زما د هغه خوب تاویل همدا وو.

خو ډېر وروسته کله چې د جهاد لمن خوره شوه، ډېر خلک حتی هغه هم د مجاهدینو له لیکو سره یو ځای شول چې له فکري او اخلاقي پلوه ئې د دې صف وړتیا نه درلوده خو شرایطو په نهضت تحمیل کړل، په پاکستان او ایران کي گڼ شمېر ډلي جوړې شوې، ډېر کسان د مشرتابه لپاره کانديد شول او غوښتل ئې د قیادت پگړۍ په سرونو، په دې وخت کي پوه شوم چې زما د هغه خوب تعبیر څه وو.

که دېرش کاله مخکي مي دغه "رویا" له چا سره مطرح کړې وی؛ نو له تعبیره به ئې حتماً ځان عاجز گڼلو خو که نن همدغه "خوب" د هر هغه چا په وړاندې تېر کړم چې د افغانستان له جریاناتو او د نهضت د تاسیس له څرنګوالي او د ډلو او گوندونو د جوړېدو له بهیر نه خبر دي، نو په آسانی سره کولی شي د دې خوب

ټولي برخي تعبير کړي.

زه د داسي خوبونو پراخه تجربه لرم، همدغو تجربو دې نتيجې ته رسولی يم چې باور وکړم د انسان د روحي جوړښت او د دماغ هغه برخي چي په وينه کي ډېر ځله د زمان او مکان له قيد نه وځي، وړاندوينه کوي، ابتکار کوي، د راتلونکي په هکله حدس وهي او ډېر ځله ئې حدسونه دقيق او صحيح ثابتېږي، له مقدماتو نه نتايجو ته ځان رسوي او د پېښو پاېلي او پېلامې په گوته کوي، دا برخي د "خوب" په حالت کي هم فعاله وي. داسي نه ده چې د خوب په حالت کي د انسان د روحي جوړښت ټولي حساسي برخي خپل فعاليت متوقف کوي. په خوب کي د دماغ ځيني برخي له فعاليت نه لاس واخلي، ځيني نيمه فعاله شي، ځيني د انتظار حالت غوره کړي، خو ځيني نوري برخي ئې داسي دي چي د خوب حالت هغوی ته د لښه فعاليت کولو موقع په لاس ورکړي. د خوب په حالت کي د انسان دماغ د ورځنيو پراخو مصروفيتونو نه فارغ وي، د ده پنځگوني حواس چي هريو ئې د ورځي له لوري پراخ فعاليتونه لري او د دماغ لويه برخه مصروفوي، د خوب په وخت کي خپل کار متوقف کړي، دماغ آرام پرېږدي او هغه ته دا موقع ورکړي چي په پوره انهماک سره په هغو قضايوو غور وکړي چې ده ته مهمي بريښي، هغه چي د ورځي له لوري، د پراخو مصروفيتونو په وجه نه توانيدو ورباندي غور وکړي. دا داسي وگنځي لکه متفکر، عالم، شاعر، ليکوال چې د يوې مهمي څېړني، ليکني او شعر لپاره له خلکو گونښه شي او ځانته د ښه فکر کولو او په خپل کار د ښه ترکيز لپاره مناسب شرايط برابر کړي. خوب همدا شرايط د دماغ لپاره برابروي.

انسان د خپل پيچلي دماغ د پراخو فعاليتونو يوه وړوکې برخه په خپل واک کي لري، داسي چې د ده له ارادې سره سم کار کوي، دا برخه په خوب کي خپل فعاليت متوقف کړي، خو د دماغ هغه لويه برخه چې د انسان تر واک لاندي عمل نه کوي بلکي خپلواکه ده او خپل ټول فعاليتونه په اتوماتيکه توگه ترسره کوي، دا برخه تل فعاله وي او د يوې شپې لپاره خپل فعاليت نه متوقف کوي. د خوب

په حالت کي د انسان د دماغ دا برخه د لارښه فعالیت فرصت ترلاسه کوي. که انسان په وینه کي وړاندوینه کولی شي، د راتلونکې په هکله حدس وهي، اختراعات کوي، نوي نوي ابتکارات کوي، خو مقدماتی خبري یوه د بلي خواته کېږدي او له همدې نه د راتلونکو نتايجو په هکله قضاوت کوي. هيڅ دليل نه لرو چي همدا کار دي د خوب په حالت کي ونه شي کولی، د اکثر انسانانو ذاتي تجربو دا خبره ثابته کړې.

له باانصافه محققينو او له حساسو څېړونکو نه پوښتنه کوم: که د نړۍ د ټولو خلکو داسي خوبونه يوې خوا ته پرېږدو، يوه دوه بېلگي ئې راواخلو او وغواړو چي د خوب منشأ او حقيقت معلوم کړو، نو ځواب به مو څه وي؟ زه څنگه له راتلونکو پېښو خبر شوم؟ چا خبر کړم؟ دا اطلاع چا راکړه؟ د دې الهام سرچينه چېرې ده؟

دغه "خوبونه" سر بېره پر دې چي د انسان د روحي ابعادو څرگندوونکي او مظاهر دي د الهام د سرچينې وجود چي د مادې له محدودې بهر دی هم په اثبات رسوي او يو بل حقيقت د "تقدير او برخليک" په نامه منعکس کوي، ته په خپله روياء کي د يوې داسي پېښي په جريان کي لوبېږي چي ډېره موده وروسته ترسره کېږي او مصداق ئې په وینه کي وينې؛ او د دې معنی دا ده چي انسان د هغې تگلوري لاروی دی چي لوړي ژوري ئې پخوا ټاکل شوې دي او خامخا دی ترې تېرېږي. دتگلوري غوره کول د ده کار دی؛ خو هغه لوړي ژوري چي دی د لاري په اوږدو کي بايد ترې تېر شي له پخوا مقدر شوې دي، واک او اختيار ئې د انسان په لاس کي نه دی، دا موضوع د د ديني مباحثو يوه ډېره مهمه قضيه ده، هغه کسان چي په دې موضوع د ښه پوهېدو تلوسه او شوق لري بلنه ورکوم چي (په قضا او قدر ايمان او مقتضيات ئې) او د التکویر دسورې د وروستي آيت تفسير دي په "د قرآن پلوشې" کي مطالعه کړي.

قرآن د يوسف عليه السلام د وړونو منفي احساسات، له خپل ورور سره ناروا سيالي او رقابت او د ده د وژلو او له منځه وړلو لپاره د دوی غلطه اراده د

د يوسف سوره د قرآن پلوشې

دې لپاره زموږ مخي ته ږدي چې له داسي کارونو ځان وساتو، د دوی احساسات په دې توگه انځوروي:

Ⓕ Ⓕ qā {qā% Ⓕ ÇÈ Û, fñii =) M»f#ā yññiq-z jr # Ⓕ qā 'î b%. Ⓕ)Ⓔ *

ÇÈ ÆÛB Ⓔ= Ê ' Å \$R\$/& b) p7ā ā Bwr \$YB \$YŠI& #J < m& qā&r

(۷) د يوسف او د ده د وروڼو په قصې کي، پوښتونکو ته روښانه نښي دي.
(۸) کله چې دوی وويل: يقيناً چې يوسف او ورور ئې زموږ پلار ته تر موږ ډېر گران او محبوب دي، په داسي حال کي چې موږ (ډېر او پياوړې) ډله يو، په دې کي شک نشته چې پلار مو په څرگندي اشتباه کي دی.

د يوسف عليه السلام او د هغه د وروڼو ترمنځ د نزاع او کړکېچ قصه ډېرو هغه پلټونکو او پوښتونکو ته چې د دغه ډول کړکېچونو د لاملونو په لټه کي دي او غواړي پوه شي چې عوامل او محرکات ئې څه دي او پاېلي ئې څه، مدلل ځواب وايي او هره اندېښنه ئې په دقيقه توگه رفعه کوي، په دې آيتونو کي د يوسف عليه السلام د وروڼو داسي څو خبري په گوته شوې چې په ترڅ کي ئې د کړکېچونو د ناسم او متجاوز لوري وينا او دريځ موږ ته توضيح کوي او هغه دا چې:

دی په ناحقه سره زموږ پر پلار تر موږ ډېر گران دی.
په داسي حال کي چې زموږ شمير زيات دی او د پلار د حمايي، ساتنې او دفاع دروند پېټی زموږ پر اوږو دی.

په دې کار سره يقيناً چې زموږ پلار لويه اشتباه کوي.
په دې څرگندونو کي څو مهم ټکي د څيړني وړ دي:
الف:- په داسي حال کي چې يعقوب عليه السلام له خپل زوی يوسف عليه السلام سره د هغه د ځانگړتياوو په خاطر مينه لري، په ده کي هغه څه گوري چې

په نورو کي ئې نه لیدل، د ده لوړ استعدادونه، ښه اخلاق، او هوښیاري ئې خوښېده، د هغه په څېرې او کړنو کي ئې د یوه لوی شخصیت ښې لیدې او د همدې لپاره ئې خاصه اعتنا ورته کوله، داسي نه وه چي د خپلو زامنو تر منځ غیر عادلانه توپیر وکړي او بې موجه یوه ته په بل ترجیح ورکړي، د ده په څېر له یوه حساس او عادل پیغمبره داسي بې عدالتي ډېره لرې ده، خو نور زامن ئې چي د یوسف علیه السلام ځانگړتیاوو او لوړ شخصیت د دوی حسادت پارولې، یوسف ته د پلار خاصه پاملرنه بې عدالتي گڼي او د تبعیض او توپیر په سترگه ورته گوري.

له یوسف علیه السلام سره د وروڼو د مخالفت اصلي وجه دا وه چي د ده د لوړ شخصیت په وړاندي ئې د حقارت احساس کاوو، د ده اخلاقي لوړتیا او عظمت ئې نه شو زغملی، د ده هغه صفتونه چي د پلار مینه، احترام او درناوی ئې راپارولو د ده د وروڼو کینه او حسادت ئې هڅولو. له لوړو شخصیتونو سره تل او د زمانې په هر پړاو کي همداسي کېږي، د دوی لوړو ځانگړتیاوو ته پام سره د ټولني صالح او هوښیار خلک د دوی درناوی کوي خو د پرېوتې شخصیت خاوندان او مفسدین ئې د همدغو خصلتونو په وجه مخالفت ته ملا تړي.

هغه کسان چي د ذاتي مواصفتو له مخي د لوړ تلو وړ نه دي، د لوړ الوت لپاره پیاوړې وزرونه نه لري، له لویو لویو شخصیتونو سره د سیالۍ اهلیت نه لري، خو حرص پرې غالب دی، جاه طلبه دي، حقایقو ته د تسلیمېدو او د لوړو شخصیتونو پر عظمت د اعتراف پر ځای او له هغوی سره په ښکو کارونو کي د مرستي او ملگرتیا په ځای د ناروا رقابت لار غوره کوي، د ځان د غوره والي د ثابتولو لپاره د یوسف علیه السلام د وروڼو په څېر غلطو توجیهاتو ته پناه وړي او وایي: موږ په دې خاطر غوره او د احترام او توجه مستحق یو چي شمېر مو زیات دی!! ځواکمن یو!! د دوی په څېر په عصبيتونو تکیه کوي او د تعصباتو اور ته لمن وهي. په واقعیت کي دغه وگړي د کمزورو شخصیتونو خاوندان دي، د زعامت او مشرۍ وړتیاوې او ځانگړتیاوې نه لري؛ مگر جاه طلبه او د قدرت وړي

دي، غواړي دا حرص او اقتدار ته د رسېدو دا وژونکې تنده له نارواوو لارو اشباع کړي، د قومي او نژادي تعصباتو په پارولو سره غواړي قدرت ته ورسېږي او په دې توگه د قدرت په مسابقه کې پر خپلو رقيبانو بری ومومي. هغه چې د امت او ملت په شامله او پراخه مستوا کې د منل کېدو جوگه نه دی او دا کفايت او اهلېت په کې نه شته چې د يوه پراخ ملت په کچه د مشرۍ مقام ترلاسه کړي نو د دې هڅه کوي چې لږ تر لږه د قوم، قبيلې او عشيرې په سطح د زعامت مقام ته ځان ورسوي، خو دا مقام هم د حسادتونو او د نورو په ضد د کرکې او نفرت راپارولو له لارې ترلاسه کوي!!

قرآن په دې قصې کې موږ ته وايي: هغه کسان چې عصبيتونه عنوانوي، د ځان لپاره د قوم او قبيلې په نامه امتيازات غواړي او تل د قومونو تر منځ د امتيازاتو پر وېش اعتراض کوي، دوی د ځان او خپلو رقيبانو په اړه د خورا عادل مرجع قضاوت هم نه مني، داسې لکه چې د يوسف عليه السلام وروڼو د خپل حکيم، پوه، حساس او عادل پلار قضاوت هم ناعادلانه گانې او ويل ئې: موږ ته په پام نه کولو سره زموږ پلار ستره اشتباه کوي؛ ان ابانا لفي ضلال مبين!!

تاريخي تجربې ښيي چې د قومي عصبيت بيرغچيان سره له دې چې د هغوی قضاوت او دريځ د خلکو په گڼه او شمېر باندې ولاړ وي او د هر قوم نفوس د ملاک او معيار په توگه مني، مگر تل داکثريت قضاوت ته غاړه نه ږدي او مخالفت ترې کوي، د اکثريت له لارې نه خپله لاره بېلوي، د امت په وړاندې ملت، د ملت په وړاندې مليت او قوم او د قوم او قبيلې په منځ کې کورني او عشيره ئې حدونه عنوانوي. قرآن فرمايي چې دا شعارونه شيطاني لاملونه لري او د شيطان په تحريک او لمسونه رامنځ ته کېږي، شيطان وو چې د لومړي ځل لپاره ئې نژادي توپير عنوان کړ او ويې ويل: انا خير منه، خلقتني من نار و خلقتنه من طين. زه تر ده غوره یم، زه دې له اوره پيدا کړی یم او هغه دې له خاورې پيدا کړی دی.

که چېرې د يوسف عليه السلام په څېر له يوه ستر پيغمبر سره د خپلو ډېرو نږدې خپلوانو او دوستانو لخوا، له کومي گناه پرته او بې موجه، داسې جفا او

ظلم کېږي، نو ته اې د الله د لارې مجاهده! بايد د الله تعالى په لار کې او د پيغمبرانو د کرڼارو او تگلارو په تعقيب کې، د دغسې جفاگانو منتظر واوسې او په ځان کې د هغوی د زغملو ځواک او زغم راپيدا کړې، داسې نه چې د آزمېښتونو او ستونزو پروخت بې حوصلې شې، نامېده شې او مبارزه په نيمه لاره کې ناتمامه پرېږدې او تا ته، اې د دغو صحنو تماشاچي! اې د عافيت پر غونډۍ ناست د مبارزو پابلو ته منتظره! تا ته ويل شوي: داسې و نه انگېرې چې دا د الله د لارې سرتېري مجاهدين په دې خاطر له کړاوونو سره مخامخ دي چې د الله تعالى د عنايت او رعايت وړ نه دي او له الهي عنايت او پېرزوينو محروم کړي شوي!! او په دې سبب له دې برخليک سره مخامخ شوي چې غلطې او اشتباه ترې شوې!! داسې نه ده؛ دوی نه، بلکې تا اشتباه کړې، دا لوړې ژورې او دا آزمېښتونه د دې لارې طبيعت او د الله تعالى د نه بدلېدونکو سننو څخه يو سنت دی. د خدای د لارې مجاهدين به د آزمېښت په دې لوړو ژورو او د کړاوونو او ستونزو په دې پېچومو او کړلېچونو کې روزل کېږي، د دوی صبر او استقامت به مضبوطېږي، د دوی استعدادونو ته به وده ورکول کېږي او د کمال او پوخوالي هغه پړاو ته به رسېږي چې د الله تعالى د نصرت وړ وگرځي او د بريا پرېکړه ئې وکړي.

بايبل ليکي چې د يوسف وروڼو خپلې رمې شکيم ته د څرولو لپاره بوولې وې... پلار ئې يوسف پسې ورولبږو چې احوال ئې واخلي، ... کله چې هلته ورنږدې شو، وروڼو ئې وويل: دا دئ لوی خوب ليدونکی راغی، راضی چې وئې وژنو او په يوه کوهي کې ئې واچوو، پلار ته به ووايو چې کوم ځناور خوړلی دی... يوه ئې وويل: د وژلو په ځای ئې ژوندی په څا کې واچوئ... په خپله به په کې مړ شي... له وررسيډو سره سم ئې بريد پرې وکړ... جامې ئې ترې وايستلې او په څا کې ئې واچاوو ... ناڅاپه ئې يو کاروان وليد چې د دوی خوا ته راروان دی... فيصله ئې وکړه چې پر دغه کاروان ئې وپلوري... له کوهي ئې راوايست او خرڅ ئې کړ... او کاروانيانو له ځان سره مصر ته روان کړ...

قرآن فرمايي چي د يوسف وروڼو په خپلو کي مشوره وکړه چي يوسف په کوهي کي اچوو، پرېږدو ئې چي کوم کاروان ئې له ځان سره کوم لرې ملک ته بوځي او د مريي په توگه ئې وپلوري، په کار ده چي پلار موږ ته تر ده زيات په درنه سترگه کتلی، زموږ شمېر زيات دئ، هم دکور ټول کارونه کوو او هم ئې حفاظت کوو، خپل پلار ته راغلل او ورته ئې وويل: پرېږده چي يوسف له موږ سره د لوبو او مېوو خوړلو لپاره صحرا ته ولاړ شي، پلار ئې وويل: تاسو پوهېږئ چي زه ورپسې خفه کېږم او وېرېږم چي تاسو به ترې غافله شئ او لېوه به ئې وخوري، دوی بيا خپل شمېر ته گوته ونيوله او وئې ويل: که لېوه ئې له موږ وخوړي شي په داسي حال کي چي موږ کافي ډېريو نو موږ به بلا وهلي يو!!

٠B {qqa?r Na<I& oP r Na9 @P \$E u qm•O\$!& # Bqa {q&B
'I qamr # Bqa {q&P? W NaB @I\$% A\$% ÇIÈ ÜÜAÎ» 1 \$Bq% ¼I%e/
\$R\$/ '7 {q& \$ ÇIÈ Ü,ÎÈ»Ü Oçä b) Í 'Sgi 9\$AU e/ qdEÜ É ä \$M6»\$Î
#%Î \$YèB aPÄ ÇIÈ bqS Å»Y9 ¼a \$R)r # Bqa4?ã \$ZBU W 7 9 \$B
¾IÎ {q&O? b& ÓIas <9 'T A\$% ÇIÈ bqXÿ» s 9 ¼q9 \$R)r é èür Ø?ç
aY2 & aB {q& ÇIÈ šc qy» î qã Oçr Ü è!\$a2 Ü b& \$ % {&r
ÇIÈ brjA» , OçI \$R) p7Aã BóRr Ü è!\$

يوسف ووژنئ او يا ئې د ځمکي (له مخه) لرې کړئ، تر څو د خپل پلار پاملرنه درته وزگار ه شي او تر دې وروسته صالح ټولی شئ، يوه ويونکي وويل: يوسف مه وژنئ، که (د ده په ضد څه) کوونکي يئ نو د يوه کوهي په

تیاره تل کي ئې وغورځوئ، چي کوم کاروان ئې ترلاسه کړي، وئې ويل: پلاره! ولې د يوسف په اړه پر موږ باور نه کوې، حال دا چي موږ ئې خواخوږي يو. سبا ئې له موږ سره ولېږه چي (د مېوو په ونو کي) وڅري او لوبي وکړي او موږ ئې حتماً بڼه ساتونکي يو، وئې ويل: که ئې در سره بوځئ دا مي غمجن کوي او وېرېزم چي لېوه به ئې وخوري او تاسو به ترې غافله وئ، وئې ويل: که لېوه ئې په داسي حال کي وخوري چي موږ يوه (پياوړې) ډله يو، نو موږ به په دې صورت کي تاواني (بلا وهلي) يو.

په دې مبارکو آيتونو کې څو مهمي لارښوونې ترسترگو کېږي:

په سياسي مبارزاتو کي تل کمزوری، خو متعصب حریف دئ چي د سالم او رښه رقابت او سيالۍ پر ځای پر پټو توطیو لاس پوري کوي، ترڅو له دې لارې خپل رقيبان ترور کړي او د مبارزې له ډگره ئې وباسي.

ځيني بيا داسي دي چي که څه هم هدف ته رسېدو لپاره ناروا لارې غوره کوي؛ مگر ادعا ئې داسي وي چي گواکې د دوی هدف نېک دئ او هدف ته له رسېدو وروسته به د خدمت مصدر گرځي او د صالحو افرادو په څېر به ښو عملونو ته ملا تړي، د دوی په نظر نېک هدف ته د رسېدو لپاره هره لاره غوره کول جايز دي، د هدف نېک والی نامشروع او ناروا تگلارو ته مشروعيت ورکوي، په داسي حال کي چي نه د هدف تقدس کولای شي چي نامقدسه وسيله توجیه کړي او نه له هغه چا چي د کمزوری په پړاو کي په غلطو لارو درومي، د خپلو رقيبانو د پرځولو لپاره نارواوو وسېلو ته لاس کوي، دا توقع کېدی شي چي د ځواکمنۍ او قدرت پر مهال دې د صالح انسان په څېر عمل وکړي؛ بلکي د دې په خلاف، اقتدار به د ده د لاسيات انحراف سبب شي او د نورو په خلاف به د ده کړچار تر مخکي هم لاسيات کرکجن او د غندلو وړ کړي.

د يوسف عليه السلام د وروڼو دا وينا چي په تکرار سره ئې کړې: (نحن

عصبة: موږ خو يوه پياوړې ډله يو، بنسټي چې دوی پر شمېر او عدد تركيز كوي او په همدې سره غواړي ځان تر يوسف عليه السلام غوره او د خپل پلار د التفات او اعتنا مستحق ثابت كړي!! مخكې ئې وويل: موږ د يوسف په نسبت غوره يو، ځكه چې هغه يوازي دئ او موږ يوه ډله يو او بيا وايي: څنگه به ئې لېوه رانه و خوري په داسي حال كې چې زموږ په خبر ځواكمنه ډله ئې په څنگ كې او ساتنه ئې كوي!! الله تعالى پر شمېر او "عده او عتاد" باندي د خپل بنده بروسه نه خوښوي، څوك چې پر ماسوې الله باندي تكيه او اعتماد وكړي يوازي ئې پرېږدي او له خپلي مرستي څخه ئې محروموي، له خپلو بندگانو څخه غواړي چې يوازي د ده عبادت وكړي، يوازي ده ته د دعا او احتياج لاسونه اوچت كړي، يوازي له ده مرسته وغواړي او يوازي پر ده باندي تكيه او اعتماد وكړي.

كه تاسو په دې هكله د بايبل وينا ته ځير شئ نو وبه گورئ چې بايبل دوكه، چل ول، غولول او په خپلو ژمنو نه ودرېدل د خپل داستان د اتل په څېره كې انځوروي خو قرآن كريم ئې د مجرمينو ځانگړتياوې گڼي، بايبل ئې يعقوب عليه السلام ته منسوبوي او كله چې د يوسف عليه السلام د وروڼو وار راسي د دوی هغې دوکې ته گوته نه نيسي چې قرآن ورته اشاره كړې، گمان نه كوم چې د بايبل ليكونكي دې دا كار اشتباهاً كړی وي، باور مي دا دئ چې دا كار ئې عمداً كړی، د ده له نظره خدعه او دوكه يو هنر او كمال دئ، بايد اتلانو ته منسوب شي، نه عادي خلکو او مجرمينو ته!!

بايبل ليكي چې د يوسف وروڼو د ده جامې د يوې وزې په وينو سرې كړې... پلار ته راغلل او وئې ويل: آيا دا د يوسف جامې نه دي؟... هغه جامې وپېژندې او وئې ويل: حتماً كوم ځناور خوړلی دئ... نو له ويره ئې خپلي جامې څيري كړې، زړې جامې ئې واغوستې... ډېري ورځي ئې په ماتم تېرې كړې... د كورنۍ غړو هڅه وكړه چې هغه ته تسلي وركړي خو گټه ئې ونه كړه... وئې ويل: ترمرگه به د يوسف غم هېر نه كړم!!

قرآن د بايبل دا وينا غلطه گڼي او فرمايي:

hñ) \$Zm&r É 60\$M6»Š î 'Î qçèp b& {pâd&r ¾hî {qçdE \$B=ù

£\$±â Nè\$/& yâi`r ÇiÈ bræâ, ŵ Nèr #<»d Nùh'Î OGZâH9

%Zâ # Bqâ \$Zò2 •?r BîKô\$ \$YçdE \$Rj \$R\$/»7 {qâ% ÇiÈ šc qâq

ÇiÈ ûüŵ» ¹ \$Zà2 çr \$Z©9BšBî MR& \$Br Ü ç!\$âY2 'ù \$Yë»GB

#â NâY&r Nâ9 M9\$™ @/ A\$% 5 É. 6%î ¾hî ÅSÜ% 4?ã râi`r

١٨-١٥: يوسف ÇiÈ bqâÅ ? \$B 4?ã h \$èGóB! \$ @šid NâÀ

نو کله چي ئې له ځان سره بوت او په دې سلا شول چي په کوهي کي ئې واچوي او ده ته مو وحي وکړه چي په داسي حال کي به ئې په خپل دې کار خبر کړې چي دوی به ئې احساس هم نه کوي. او ماښام په ژړا خپل پلار ته راغلل، وئې ويل: اې زموږ پلاره! موږ لاړو چي يو له بله د مخکي کېدو زغاسته وکړو او يوسف مو له خپلو شيانو سره پرېښود، نو لېوه وخور، او ته به راباندي باور کوونکی نه ئې که څه هم موږ رښتوني يو، او کميس ئې په دروغچني ويني لړلی راوړ، وئې ويل: داسي نه ده؛ خپلو نفسونو کوم کار درته ښايسته کړی، نو (زما دي) ښکلی صبر وي او په هغه څه کي خو له الله نه مرسته غوښتل کېږي چي تاسو ئې بيانوی.

په دغو مبارکو آيتونو کي له يوې خوا د يوسف عليه السلام د وروڼو حالت داسي انځور شوی چي د خپل تصميم د بدو پاېلو او عواقبو له پوهيدو عاجز دي، نه پوهېدل چي په دې سره خپلو موخو ته نه شي رسېدی او داسې گومان ئې نه

كاوو چې يوه ورځ به بيا له يوسف عليه السلام سره مخامخ شي او دا ټوله ماجرا به د دوى مخي ته كېږدي، له بلي خوا بنسټي چې په همدې سخت او نازك حالت كي يوسف عليه السلام ته الهام وشو چې اندېښنې مه كوه، په كوهي كې له لوبډو مه وېرېږه، ډاډه اوسه چې له دې ځايه به حتماً ژغورل كېږي.

د يوسف عليه السلام د وروڼو طمع دا وه چې په دې سره به له خپلي مخي يو ستر خنډ لرې كړي او خپلو موخو ته د رسېدو لپاره به لار آواره كړي، خو نه پوهېدل چې د دې كار پايله به څه وي!! د خپل دغه شرمناك كار په عواقبو له پوهېدو عاجز وو او داسي گومان ئې نه كاوو چې يوه ورځ به بيا له يوسف عليه السلام سره مخامخ كېږي او دا ټوله ماجرا به د دوى مخي ته كېښودى شي!! همداراز فرمايي چې په كوهي كي د لوبډو په مهال يوسف عليه السلام ته الهام وشو چې پروا مه كوه، له دې ځايه به ووځي، داسي ورځ به راشي چې دوى به ستا مخي ته سرتيتي او شرمنده ولاړ وي او دا كار به ورپه يادوي!! او دا هغه څه دي چې د حق د لارې مبارزينو ته د ستونزو او كړاوونو په مهال الهام كېږي، الله تعالى ئې له ناهيلۍ ساتي او په زړونو كي ئې هيلي او امېدونو راپيدا كوي. د يوسف عليه السلام د قصې په بيانولو سره قرآن د دغو دريو اساسي موضوعگانو د اثبات لپاره تاريخي بېلگې زموږ مخي ته ږدي: د وروڼو مخالفت او د دوى په لاس كوهې ته لوېدل، د نامعلوم برخليك په لوري خوځېدل، په ارزانه بيه خرڅېدل، د ستونزو او كړاونو بېلگه، په څاه كي د لوبډو په وخت كي دا الهام چې له دې ځايه به حتماً ژغورل كېږي او له كوهي وتل د نجات بېلگه او په پاى كي له خپلو وروڼو سره په داسي حال كي مخامخېدل چې هغوى به په خپلو نادودو او جفاگانو شرمنده وي د بري او د دښمن د ماتې تاريخي بېلگه. تاسو به د بايبل په هيڅ برخي كي او د هيڅ قصې په ترڅ كي ونه مومئ چې له كومي قصې ئې داسي كوم ستر مطلب ثابتول او يوه مهمه لارښوونه كول په نظر كي وي.

د يوسف عليه السلام وروڼه ماخستن په اوښلنو سترگو خپل پلار ته ورغلل او وئې ويل: پلاره! موږ له يوه بله د مخكي كېدو لوبه كوله، يوسف مو د خپلو

شيانو خوا ته پرېښود، په همدې کي لېوه راغی او هغه ئې وخوړلو، ته به حتماً زموږ په خبري باور نه کوي که څه هم موږ په يقين سره رښتوني وو، هغه ورته وويل: داسي نه ده، خپلو نفسونو غولولي يئ او کوم غلط کار ئې درباندي کړی، زما لپاره له ښه صبره پرته بل څه نه دي پاتې، ستاسو د دې خبرو په وړاندي به له الله تعالى مرسته غواړم، يوازي الله تعالى هغه ذات دئ چي په داسي حالاتو کي ترې مرسته غوښتی شي!!

گورئ د بايبل او قرآن د ويناوو ترمنځ څومره ژور توپير دئ، يو د قصې اتل صابر، حساس او په حالاتو پوه انځوروي، د خپلو زامنو له وينا، خبرې او حرکاتو پوهېږي چي دروغ ورته وايي، نه ئې په خبرو باور کوي، نه ئې په اوبښلو سترگو غولېږي او نه ئې د يوسف عليه السلام هغه جامې دوکه کولی شي چي په نورو وينو ئې سرې کړې. صبر کوي، په غمونو کي خپل رب ته پناه وړي. خو بل ئې د داسي بې صبره انسان په څېر انځوروي چي له ډېره ويره خپلي جامې څيري، زړې جامې پر تن کوي او ژمنه کوي چي تر مرگه به دا غم هېر نه کړي!!

قرآن د دې قصې په ترڅ کي موږ ته څو مهمې لارښوونې کوي: بايد په خپلو قضاوتونو کي تلوار او عجله ونه کړو، بايد محتاط واوسو، يوازي د متهم ظاهري ښه، اوبښلې سترگې، غولوونکې ادعاگانې او هغه شواهد چي د خپلي ادعا د ثبوت لپاره ئې وړاندي کوي کافي ونه گڼو، د متهم سوابق بايد په پام کي ولرو.

يعقوب عليه السلام حساس او پوه انسان وو، د يوسف عليه السلام د وروڼو په تصنعې ژړا، د قضیې په باب د دوی د خبرو له څرنگوالي، د يوسف عليه السلام د کميس له وضعې او له يوسف عليه السلام سره د وروڼو مخکنیو حسادتونو ته په پام سره پوه شو چي زامنو ئې رښتيا نه دي ورته ويلي او اصله قضیه ئې ترې پټه کړې ده.

د مصیبتونو په وړاندي صبر کول د پیغمبرانو طریقه ده.

ښايي يعقوب عليه السلام ته د خپل زوی يوسف عليه السلام تر ورکېدو دا

غم او اندېښنه لازياته درنه وه چې زامن ئې داسي دي، له ده او له خپل ورور سره ئې داسي څه کړي، بې شکه چې د يعقوب عليه السلام لپاره به د داسي زامنو زغمل او تحمل تر دې هم دروند پېتې او له زغم او حوصلې اوچت وو چې يو زوی ترې ورك شوی، د يوه شريف او بااحساسه انسان لپاره دا ډېر دروند پېتې وي چې خپل زامن د خپل اوچت انتظار خلاف گوري او له داسي کسانو سره په يو ځای ژوند کولو مجبور شوی وي!!

يعقوب عليه السلام چې په خپله جليل القدره پيغمبر او د يوه ستر او اولوالعزمه پيغمبر ابراهيم عليه السلام لمسی دئ او الله تعالى ته د نږدې توب او د معنوي مقام په لحاظ خورا اوچت مقام لري، خو سره له دې ستر او اوچت معنوي مقامه، له غيبه بې خبره دئ، له دې عاجز دئ چې پوه شي زامنو ئې له يوسف عليه السلام سره څه کړي دي؟! خو کيلو متره لرې د ده نازولی او گران زوی په کوهي کي پروت دئ، خو دی ئې نه له حاله خبر دئ او نه ئې مرسته کولی شي!! خپل عجز او ناتواني په دې الفاظو بيانوي: يوازينی مستعان او مرستندوی الله تعالى دی، فقط له هماغه ذات نه بايد مرسته وغوښتلی شي. په دې بيان سره د هغو ناپوه خلکو خولو ته سخت گوزار ورکړی شوی چې په غيب باندي له الله تعالى پرته د بل چا د پوهېدا دعوا کوي!! د قصې دغه برخه موږ ته د قرآن عظيم الشان له اساسي مطالبو نه يو مطلب په گوته کوي، هغه دا چې په ځمکه او آسمان کي له الله تعالى پرته نه څوک په غيبو علم لري او نه د چارو د سمبالولو واک او اختيار لري، هر څوک چې له خدايه پرته بل چا ته د غيبو د علم نسبت وکړي او هغه د چارو متصرف وگڼي نو يقيناً چې قرآن ئې تکذيب کړی دئ.

Ñ=â # <»d 3 žōōf A\$% ¼¶¶ß 4š'ù Năšf#r {qē'ō'ù ✕\$g̃ Ōāl` r

§ j2 ¼Æ JVÍ ŋzŸr ÇÈ šc qēlēf \$JÍ Ōšŋæ º ¶ ŋē»ŌÍ ŋz̃ & r

يوسف: ۱۹-۲۰

ÇÊ šú ĩŋŋ⁰⁰9\$`B ĩšĭ (qŋY2 r qŠrŋeB Nŋ⁰Š

او يو کاروان راغی او خپل اوبه راوړونکی ئې ولېږو او هغه هم خپله بوکه (په څا کي) کښته کړه، وئې ويل: اي! زېري زېري، دا دئ يو زلمی او هغه ئې د مال متاع په توگه پټ کړ، په داسي حال کي چي الله د دوی په کړو وړو ښه پوه دئ او په ناڅيزه بيه څو درهمو ئې وپلورو او د ده په اړه زاهدان ول.

ناڅاپه يو کاروان راغی، د کوهي خوا ته ئې واړول، يو کس ئې د اوبو راايستلو لپاره ولېږو، د بوکې راايستلو پر مهال متوجه شو چي يو تنکی زلمی ورسره راپورته شو، چيغې ئې کړې: زېري زېري دا دئ يو تنکی زلمی!! د کاروان مشر امر وکړ چي په يوه خوندي ځای کي ئې پټ کړي، ښه سلوک ئې ورسره کاوو، پرې مهربانه ول، مصر ته ئې له ځان سره بوت، هلته ئې په ارزانه بيه وپلورو

بايبل ليکي چي د يوسف عليه السلام وروڼو د کاروان له ليدو سره هغه بېرته له کوهي راوايست او په کاروانيانو ئې وپلورو، دا خبره هم قرآن ردوي او هم ئې عقل نه مني، که دوی په کاروانيانو د پلورلو اراده درلودی نو ولې به ئې په کوهي کي اچاوو؟ يوسف عليه السلام د پلورلو په وخت کي کاروانيانو ته ويلي شو چي زه مريي نه يم، دا مي وروڼه دي، پلار مي خبر نه دئ... هيڅوک نه غواړي په داسي لانجې کي ښکېل شي او آزاد انسان د مريي په نامه واخلي!! قرآن فرمايي چي يوسف عليه السلام په مصر کي وپلورلی شو.

قرآن د بايبل دا ادعا ردوي چي کاروانيانو يوسف عليه السلام له خپلو وروڼو وپېرېدو، د دې ادعا برعکس وايي چي کاروانيانو له څاه راوايست او د موندل شوې قيمتي متاع په څېر ئې پټ کړ، د قرآن په دغو مختصرو الفاظو کي هومره ژور مطالب پراته دي چي د هغه مهال د ټولني د دردونکي وضعيت د دقيق توضيح لپاره کفايت کوي، د کاروان د سالار يو غلام هغه ته د يوه تنکي ځوان د موندلو زېري ورکوي، هغه ئې د قيمتي متاع په څېر پټ ساتي او دا ځکه چي دی

به څو ورځي وروسته د مصر په بازار کي په گرانه بيه پلوري، يعني هغه مهال نه يوازي د غلامانو د پېرپلور بازار گرم وو بلکي دومره بې امنيتي خوره وه چي چا ته به کوم ماشوم او تنکي زلمی په لاس ورغی، که څه هم د کومي آزادې او عزتمنې کورنۍ غړی به وو، بس د غلامانو په ډلي کي به شامل شو، له خپلي کورنۍ سره به ئې روابط د تل لپاره وشلېدل، د بېرته ستنېدو مجال ئې نه شو ترلاسه کولی، د مجهول برخليک په لوري به يوړل شو، لاس په لاس به شو، په يوه بل به خرڅ شو، په دې سره قرآن حکيم د هغه مهال اجتماعي وضعيت په دقيقه توگه انځور کړی.

د قرآن له وينا معلومېږي چي يوسف عليه السلام د کاروان سردار ته د خپلو وروڼو د جفا قصه اورولې، د هغه عاطفه او زړه سوی راپارېدلی او دې نتيجې ته رسېدلی چي يوسف عليه السلام خپلي کورنۍ ته له ستنېدو منع کړي، له ځان سره ئې بوځي، تر څو د خپلو ځواکمنو او حسودو وروڼو لخوا ونه وژلی شي، دا ئې غوره گڼلې چي يو ښه ځای ورته پيدا کړي، د مصر په کوم معزز شخصيت باندې ئې په لږه بيه وپلوري، دا ئې هم نه دي غوښتي چي په گرانه بيه ئې وپلوري، د زياتو پيسو ترلاسه کولو په ځای ئې د دې ښکلي او با استعداد زلمي راتلونکې ته زياته توجه کړې.

قرآن د قصې د دغې برخي په ترڅ کي موږ ته لارښوونه کوي چي کله کله ستر ستر شخصيتونه په ډېره لږه بيه خرڅ کړي شي!! هو په خدای قسم همداسي دئ، ډېر ځله ستر ستر شخصيتونه، د خپلوانو په لاس او حتی د خپلو ضعيف النفسه ملگرو په لاس دښمنانو ته په لاس ورکړی شوي او وژل شوي!!

په نولسم آيت کي ويل شوي چي کاروانيانو يوسف عليه السلام لکه مال او متاع پټ کړ، له دې نه په څرگنده معلومېږي چي نه ئې وروڼه له دې ماجرا خبر شوي او نه له کاروانيانو پرته بل څوک. عجيبه ده چي زموږ ځيني مفسرين هم د بايبل د دغې غلطې وينا تر اغېز لاندې راغلي او ادعا ئې کړې چي وروڼو ئې هغه له څا راوايست او په دې کاروان ئې وپلورو!!

\$YèYf b& é æ ã ñ qWB 'Êî2 & yñî•Deu ž Ç B `B ñ Z l O \$ “ Y % S A \$ r

`B ¼ cJëär Ú òf \$'Î # 15qä \$YCB 7i° < Y2 r #5!r ¼ c<î, GR #8

ŵ Ä \$Z9\$ŽYò2 & £89r ¾11D #?ã €9ñ ¢\$ İj f\$smF\$@frü

“İp 7İ° < .r \$Vüär \$Vöñ n Y←#ä YQ5.0 ÷=/\$B9r ÇİÈ šc qB=ē

یوسف: ۲۱-۲۲

CHÈ ÚŮĹĂÓ BBS

او هغه څا چي دى ئې د مصر (له بازاره) وپېرلو خپلي مېرمني ته وويل:
مېشت ځاى ئې ورته عزتمن كړه (په عزت او درناوي سره ئې وساته)، يا به
گټه راوړسوي او يا به ئې خپل زوى وگڼو، په دې توگه مو يوسف ته پر
ځمكي تمكين وركړ او چي تاويل الاحاديث ورزده كړو، او الله په خپل كار
برلاسى دئ خو ډېرى خلك نه پوهېږي او كله چي پوخوالي ته ورسېدو
(حكيم) او (علم) مو وركړ او (ټولو) نېكانو ته همدا سى بدله وركوو..

د قرآن له وينا معلومېږي چي د مصر عزيز د يوسف عليه السلام له ليدو سره سم د هغه له خبرې، خبرو، ناستي ولاړي، هونسيارتيا او زيركتيا نه پوه شوی چي هغه يو غلام نه، بلکي له يوې شريفې کورنۍ سره تعلق لري چي د حوادثو او پېښو طوفانونو له دې برخليک سره مخامخ کړی، نو ځکه ئې خپلي ښځي ته وويل: نه ښايي له هغه سره د مريي په څېر چارچلند وشي، بلکي په کار ده ښه ئې وپالې، هيله ده چي په دې کور کي د هغه شته والی موږ ته گټور ثابت شي، که مو په هغه کي نورې ښېگړي او وړتياوې وموندې په زويولی به ئې ونيسو او د خپلو ټولو شتمنيو امين او وارث به ئې کړو.

قرآن دې کور ته د يوسف عليه السلام د راوستو دوه اساسي موخي په گوته کوي، يو دا چې په دې توگه به ده ته پر حکمي تمکين ورپه برخه شي او بل دا چې الله تعالى به ده ته د تأويل الاحاديث علم او پوهه ورکړي، له دې نه معلومېږي چې اقتدار ته د رسېدو لړۍ ئې له دې ځايه پيل شوې، د عزيز مصر په کور کې د ده ځای په ځای کېدا باعث شوه چې قدرت ته د رسېدو دروازې ئې پر مخ پرانيستی شي او همداراز دا بنسټي چې دلته او د عزيز مصر په کور کې د پاتې کېدو له لاري هغه ته ډېرې خبرې معلومي شوې، دلته پوه شوی چې د مصر په ټولني کې څه تېرېږي، اقتدار د څنگه خلکو په لاس کې دی، د واکمنانو شخصي ژوند څنگه دی، په قصرونو کې څوک ناست دي او په زندانونو کې څوک پراته، د دې ټولني قاضي د چا په گټه او د چا په ضد پرېکړي کوي، ده په کنعان کې کوچيانی او صحرائی ژوند وليدو او په مصر کې د بناريانو حالت او د دوی ترمنځ ژور توپيرونه، ټول هغه څه چې د ټولني د صالح مشرانو لپاره ئې زده کول ضروري دي په همدې توگه ده ته ورزده شول.

حکيم خداى غوښتل چې يوسف عليه السلام د مصر د ټولني د مشرتابه لپاره تيار کړي، د سختو آزموينو په لوړو ژورو کې وده ورکړي، هغه وړتياوې، ځواکونه او استعدادونه ئې راوينځ کړي او ځلا ورکړي چې يوازي په سختو شرايطو کې راوينسېږي او ځلا مومي، د يوه حکيم، مدبر او زړه سواند قيادت وړتياوې په کې راپيدا کړي، پوره فهم او بصيرت ئې په برخه کړي، د کنعان په نيمه بدوي ټولني کې ممکن نه وه هغه استعدادونه په ده کې راپيدا شوي وي چې د مصر د واکمنۍ لپاره ضروري ول، کنعان د مصر له مدني ټولني نه خورا زيات توپيرونه درلودل، څوک چې په هغه محيط کې ستر شوی په دې نه توانېدو چې د مصر د محيط غوښتنې درک کړي او د هغه ستر هېواد د خلکو د قيادت له عهدي څخه ووځي، د دې لپاره چې يوسف عليه السلام د مصر د ټولني نبض ښه درک کړي، په ټولو اسرارو ئې دقيقاً پوه شي، د سياسي او اجتماعي اړيکو او مناسباتو په ماهيت ئې ښه پوه شي او په هغه کې د مصر د متمدني ټولني د

زعامت ورتوب او لياقت راپيدا شي، نو ښايي چي د کنعان د نيمه بدوي ټولني نه مصر ته لاړ شي او هلته تر يوې مودې د مصر د زمامدارانو د ډلي د يوې مرفه کورنۍ په غېږې کي پاتې شي، هماغسې لکه چي الله تعالی موسی عليه السلام د يوې اسرائيلي مظلومې کورنۍ له غېږې بيل کړ او د سيند د خپو پړاوږو ئې د فرعون کور ته ورساوو، د هغه جلاد له تيغه ئې وژغورو چي د بني اسرائيلو د بچيانو د وژلو او حلالولو لپاره گمارل شوی وو، د دښمن مانۍ ئې ورته مدرسه وگرځوله او په همدغې مدرسې کي ئې هغه علم او حکمت په برخه شو چي د دغې ټولني د لارښووني او قيادت لپاره ئې ورته ضرورت درلود، له ده نه مخکي ئې يوسف عليه السلام هم له کنعانه مصر ته ورساوو، د مصر د عزيز کور ئې ورته مدرسه کړ، دلته ئې د تاويل الاحاديث علم په برخه شو، دلته د مصر د ټولني په نبض پوه شو او دلته د دې ټولني د زعامت وړتياوې او ځانگړتياوې په کي وپاللې شوې. ده ديانت او خدای لمانځنه د ابراهيمي کورنۍ په غېږ کي زده کړې وه، مينه، سادگي، مروت، زړورتيا، صداقت، صبر، قناعت او ټولي هغه ښېگړي چي د نيمه بدوي ژوند ځانگړتياوې دي، دا ئې په کنعان کي ترلاسه کړل، هغه درایت او فراست چي د مصر د ټولني د مشرتابه لپاره ضروري وو دا ئې بايد په خپله په مصر کې، د عزيز مصر په کور او په زندان کي ترلاسه کړی وی، د کنعان په چاپېريال کي دا زده کړه ورته ممکن نه وه، نو ځکه حکيم خدای په خپل خاص الهي تدبير سره هغه مصر ته وروست او د مصر په يوې واکمني او حکمراني کورنۍ کي ئې مېشت کړ او په دې سره ئې په ده کي د دغو استعدادونو د ودي شرايط برابر کړل.

په دې قصې سره قرآن موږ ته دا ستر درس راکوي چي هيڅوک، که هر څومره ځواکمن وي، په هيڅ تدبير او حيلې سره نه شي کولی د الله تعالی پرېکړي وځنډوي او د تحقق مخه ئې ونيسي، الله تعالی چي څوک د يوې ټولني او ملت د زعامت لپاره غوره کړی او هغه ته ئې د مشرتابه وړتياوي ورکړې وي، کوم قدرت کولای شي د هغه په مخ کي خنډ شي؟! او دغه مقام ته د رسېدو مخه ئې ونيسي!؟

مگر د يوسف عليه السلام له عبرت او پنده ډکه قصه دا نه ثابتوي چي خدای په خپل کار کي برلاسی او غالب دی، خو ډېر خلک پرې نه پوهېږي.

قرآن فرمايي چي کله يوسف عليه السلام د پوخوالي او رشد مرحلې ته ورسېد، نو حکم او علم ورکړ شو، په قرآن کي اکثراً د پیغمبرانو د بعثت د بیانولو لپاره دا الفاظ کارول شوي چي حکم او علم ورکړی شو او په دې سره موږ ته لارښوونه کوي چي پیغمبرانو عليهم السلام ته هم علم ورکړی شوی او هم د حکم او فیصلې قوت، هغوی هم فکري امامان دي او هم سیاسي مشران او د پرېکړو او حکم کولو مرجع، دلته د يوسف عليه السلام په هکله ویل شوي چي (حکم) او (علم) ورکړی شو، له (علم) نه مخکي د (حکم) یادښت دا مطلب په گوته کوي چي يوسف عليه السلام لومړی قدرت ته رسېدلی او د مصر واکمن شوی او بیا په پیغمبرۍ مبعوث شوی. خو دلته دا هم ویل شوي چي الله تعالی له ټولو محسنینو او نېکانو سره همداسي معامله کوي، دا الهي معامله یوازي پیغمبرانو ته نه ده مختصه شوې، بلکي ټول نېکان هم په کي شاملېږي، د هغوی هڅې به هم خامخا ثمر ته رسوي او نېکه بدله به ورکوي، د پېښو او حوادثو په لوړو ژورو او پېچومو کي به هغوی ته رشد او وده ورکوي او د دښمن د توطئو په وړاندي به ئې ساتنه او حفاظت کوي او د دوی د بریا او برلاسی لاره به آوړوي.

بایبل تر دې عنوان لاندې (يوسف او د فوطيفار مېرمن) لیکي: په مصر کي د فرعون د ساتونکو مشر فوطيفار، يوسف په بیه واخیست... څه موده وروسته ئې دی د خپل کور او تجارت ناظر وټاکو... يوسف ښایسته ځوان وو، د فوطيفار مېرمني زړه پرې بایلو... له هغه ئې د مباشرت غوښتنه وکړه... هغه ونه منله او وئې ویل: بادار مي پر ما دومره اعتماد کړی، د خپلو ټولو شتمنیو اختیار ئې راسپارلی... څنگه به دا کرکجن کار کوم... دا د خدای په وړاندي لویه گناه ده... خو هغې لاس نه اخیست... یوه ورځ يوسف د کور په کارونو لگیا وو... له دوی دواړو پرته بل څوک په کور کي نه وو... هغې مېرمني لاس ورواچاوو چي له ما سره خمله... يوسف ترې وتښتېدو او له کوره ووت، خو جامه ئې د هغې ښځي په

منگولو کي پاتې شوه... بنځي خدمتگارانو ته چيغې کړې او هغوی ته ئې وويل: خاوند مي يو عبراني نوکر کور ته راوستی، دا دئ ما ته ئې سپکاوی راوړلو... زما خوني ته راغی... لاس ئې راواچاوو... ما چيغې کړې او دی وتنبتېدو او دا دئ جامه ئې زما په لاس کي پاتې شوه... کله چي فوطيفار د خپلي مېرمني خبري واورېدې ډېر په غصه شو او يوسف ئې په هغه زندان کي واچاوو چي د پاچا نور بنديان په کي اچول شوي وو!!!)

د بابل له لیکونکي پوښتنه کوو: تا خو خو سطره مخکي لیکلي چي په کور کي بل څوک نه وو، نو د فوطيفار مېرمني چا ته غږ کړ او دا خدمتگاران په يوې چيغې څنگه او له کومه راورسېدل!!؟ راشه د قرآن وينا واوره چي څومره دقيقه او له ژورو لارښونو ډکه ده:

قرآن د قصې دا برخه د يوسف عليه السلام د ابتلاء او آزموينې د يوه بل، خو ډېر حساس او خطرناک پړاو په توگه رااخلي، تردې مخکي د وروڼو له مخالفت او حسادت سره مخامخ شو، په کوهي کي واچولی شو، په ارزانه بيه خرڅ شو، بل ملک ته يوړل شو، آزاد ژوند ئې د غلامۍ په ژوند بدل شو، په پای کي د يوې مفسدې مصري کورنۍ نوکرۍ ته اړ شو او دا د ده د ژوند تر ټولو حساسه مرحله او تر ټولو خطرناکه آزموينه، اوس له يوه بل دښمن سره مخامخ دئ، مخکني دښمن په زړه کي ورته کينه او حسادت درلود، خو دا دښمن په زړه کي ورته هوس او شهوت لري، هغه په کوهي کي وغورځاوو او دا ئې د گناه په ډنډ کي غورځول غواړي، د دې دښمن دام ډېر غولونکی او جالب دئ او ځان ترې ساتل ډېر گران.

قرآن نه د دې مصري نوم اخلي او نه ئې د مېرمني، دا ځکه چي قرآن د تاريخ کتاب نه دئ، د نومونو يادول نه مفيد دئ او نه ضروري، د عزيز مصر په نامه ئې يادوي او دا د دې لپاره چي وښيي د مصر ټول هغه شخصيتونه چي دا ئې يو وو، د ده په څېر ول، په خپلو کورونو کي ئې زلمي خدمتگاران او پېغلي خدمتگارانې ساتلې، د دې پروا ئې نه وه چي له دې څه فتنې راولاړېږي، داسي پېښو ته ئې د گناه په سترگه نه کتل، خاص اهميت ئې نه ورکاوو، دا اختلاط او حتی په جنسي

قرآن فرمايې چي د عزيز مصر مېرمني يوسف خپلي خوني ته وروغوښت، دروازې ئې کلکي وتړلې، بيا ئې يوسف ته بلنه ورکړه، هغه انکار وکړ، وئې ويل: الله تعالى مي رب دئ، دغه حای ته ئې راورسولم، دومره پېرزويني ئې راباندي وکړې، دا کار لوی ظلم دئ، ظالمان نه ژغورل کېږي او نه بريالي کېږي!! د قرآن الفاظ دا دي:

< » d ôã ú ì è & # B q ã Ç È Ñ à ã £ ¢ % ø b j £ ¢ % ø 2 ` Ë

يوسف: ۲۳-۲۹

﴿يُؤْتِيهِم مِّنْهُم مَّا يَشَاءُونَ وَيُؤْتِيهِم مِّنْهُم مَّا يَشَاءُونَ﴾

هغي مېرمني چې دى ئې په كور كي اوسېدو، نفسي غوښتنه ئې ترې وکړه، دروازې ئې وتړلې او وئې ويل: ژر شه، درته تياره يم، هغه وويل: پناه خداى ته، هغه مي رب دئ، زما مېشت ځاى ئې راته ښه او ښايسته كړ، يقيناً چې ظالمان نه ژغورل كېږي، يقيناً چې هم هغې د ده تلوسه وكړه او كه ده د خپل رب برهان نه وى ليدلى حتماً ئې د هغې تلوسه كوله، په دې توگه مو فحشاء او بدكاري ترې وگرځوله، بې شكه چې هغه زموږ له مخلصو بندگانو څخه وو، (هغې غوښتل لاس ورواچوي، دى ترې وتښتېدو)، دواړو د دروازې په لوري منډي كړې، له شا (ئې تر لمني ونيولو او د) كميس (لمنه ئې) وروشكوله، (له پرانستلو سره سم ئې) په دروازې كي د ښځي خاوند (په خپلي مخي كي) وموند، (مېرمني ئې) وويل: د هغه چا سزا به له دې پرته بل څه وي چې بندي شي او يا درناك عذاب (ئې په برخه شي) چې غوښتل ئې ستا مېرمني ته سپكاوى ورواړوي؟! ده وويل: دې له ما نفساني غوښتنه درلوده، د كورنۍ له غړو نه يوه شاهد داسي شهادت وركړ: كه ئې كميس له مخي غوڅ شوى وي، نو دې رښتيا ويلي او دى دروغجن دئ خو كه كميس ئې له شا غوڅ شوى وي نو بيا خو دې دروغ ويلي او دى رښتونى دئ، چې وئې ليدل كميس ئې له شا غوڅ شوى، نو خاوند ئې مېرمني ته وويل: دا ستاسو ښځو مكرونه دي، ستاسو مكرونه ډېر ستر ستر دي، يوسف! له دې تېر شه او ته اې ښځې! د خپلي گناه معافي وغواړه، يقيناً چې خطا شوې يې!!

د قرآن دا برخه خو لارښوونې او ظريف ټكې زموږ مخي ته ږدي:

الله تعالى يوسف عليه السلام د خورا ستر ماموريت او لويې دندې لپاره غوره کړې وو، د يوه ستر انقلاب لپاره، د يوه سياسي، اجتماعي، فکري او اخلاقي انقلاب لپاره، د مصر په خبر په يوې داسې ټولنې کې چې له مدني لحاظه ډېره مخکې تللې خو له فکري او اخلاقي لحاظه ډېره وروسته پاتې، ظلم، فساد او بې عدالتي خپل تور وزر پرې غوړولی، واکمنان ئې په فساد کې تر ستونې غرق، مظلومان له خپلو ټولو انساني حقوقو محروم، د واکمنانو د هوسونو قرباني، په نه گناه زندان ته درومي او د اربابانو د مزاج خلاف په يوه معمولي کار په دار څړول کېږي، دا ستر ماموريت سپېڅلی، مهذب، مدبر او د ډسپلين خاوند قيادت او زعامت ايجابوي، هغه کسان چې د اسلامي ټولنې د جوړولو په لاره کې مبارزه کوي، هغه ټولنه چې پيغمبران عليهم السلام ئې پر جوړولو مامور شوي، بايد دغسې لوړ شخصيت ولري او د مبارزې په لوړو ژورو کې د دوی دا وړتياوي راڅرگندي شي.

که چېرې ظروف او شرايط په گناه کې د انسان د پرېوتو مشوق وي او هغه گناه ته وهڅوي، نو د ډېرو سترو شخصيتونو د لوېدو او سقوط احتمال هم شته، له هغو ظروفو او شرايطو نه چې انسان گناه ته رابولي يا ئې ورته را کارې بايد ځان وساتو.

که چېرې يوسف عليه السلام د خپل رب برهان نه وی ليدلی، د هغې مېرمنې په لوري به بنويېدلی وو، راشئ وگورو چې دا الهي برهان څه وو؟ د آيت له فحوی نه معلومېږي چې دا برهان د يوسف عليه السلام هغه احساس وو چې په دغو الفاظو سره ئې بيان کړ: الله تعالى مي رب او پالونکی دی، دې غوره مقام ته ئې راوړسولم، ظالمان نه ژغورل کېږي، همدغه احساس د دې باعث شو چې د ځوانۍ په هغه طوفاني دوره کې د شيطان او نفس له وسوسو خوندي پاتې شي.

قرآن فرمايي چې په دې کار سره يوازي دا نه چې دی له دغې گناه نه وژغورل شو بلکې په همدې سره بې حيايي او بدکاري له ده نه په شا وتمبول شوه!! د قرآن دا وينا په سطحي نظر سره انسان ته عجيبه برېښي، خو په لږ دقت سره پوهېدی

شي چي په دې الفاظو کي ډېر ژور او ظريف مطالب پراته دي، څوک چي په لومړي ځل د خپل نفس ناروا غوښتني او د خپل هوس د هڅوني په وړاندي صبر وکړي، تسليم نه شي او پښې ئې له بنويېدو وژغورل شي، دغه کار په ده کي د ځان ساتني هغه ځواک او احساس کمال او قوت ته ورسوي چي په راتلونکې کي د داسي هڅونو په وړاندي ئې پښې ونه بنويېږي، چا چي په لومړۍ مقابلې کي د بديو په وړاندي ماتې ونه خوړله، د بديو د مقابلې ځواک ئې لازيات پياوړی او مضبوط شي او چا چي په لومړۍ مقابلې کي ماتې وخوړه، بيا بيا به تر بريدونو لاندي راځي او ماتې به خوري، څوک چي د بدکاريو دروازه پرانېزي تړل ئې ورته گران شي او څوک چي د لومړي ځل لپاره د هغې له پرانستلو ډډه وکړي د تل لپاره ترې خوندي پاتې شي، يوه گناه نورو گناهونو ته لار پرانېزي، يوې گناه ته په منفي ځواب ويلو سره د نورو مخه نيول کېږي، يوسف عليه السلام هغي لومړۍ بلني ته په منفي ځواب ويلو سره ټولو هغو کسانو ته ځواب ورکړی چي د ده د بې لاري کولو طمع ئې کوله، ټول په دې پوهېدلي چي دا هوښيار ښکار په لومي کي نه ښلي، چي د عزيز مصر مېرمن په دې ونه توانېده نور به څنگه هغه ښکار کړی شي او څنگه به د هغه د ښکار کولو جسارت او طمع کوي!! هو؛ په دې سره الله تعالی له يوې خوا دی د ځوانۍ په هغو شېبو کي چي احساسات ښه په ځوښ کي وي او هوس ډېر څپانده په گناه کي له پرېوتو وساتو او له بلي خوا ئې بد کارۍ ته بلونکي ځواکونه په فرسخونو له ده لرې کړل.

الله تعالی هغه د مصر د ټولني د زعامت لپاره غوره کړی وو، د مصر د هغه وخت پر ټولني د فحشا، اخلاقي فساد او جنسي آزادۍ تور ووزر غوړېدلی وو، په خاصه توگه د ټولني په لوړ پوړيو او اشرافي کورنيو کي دا بيماري په پراخه پيمانه خوره وه، له دې پلوه ئې حالت داسي وو لکه د نن ورځي د لوېديځي نړۍ د گنده ټولنو حالت، جنسي بې لاريتوب ته نه يوازي د گناه په سترگه نه کتل کېدل بلکي يو عادي کار گڼل کېدو، د يوسف عليه السلام دا کار د دې باعث شو چي د مصر ټولي هغه مېرمني چي په خپلو نځرو سره ئې د مصر هر واکمن په آساني سره

بنکار کاوو له ده ناهيلي شي او د ده د بې لارې کولو طمع ونه کړي، که د عزيز مېرمن ونه توانېده چې يوسف عليه السلام د خپلي ځوانۍ په موسم کي دوکه کړي، هغه وخت چې احساسات خپانده وي او په داسي حالت کي چې دی ئې مريي او خدمتگار وو، نو له هغه وروسته چې د عمر پوځوالي ته ورسېږي او د مصر واکمن شي، نو څنگه به هغوی وکولای شي چې دی بنکار کړي!! د قرآن دا الفاظ

څومره دقيق دي: **أَلَمْ يَكُنْ لَهُ الْإِسْمُ الَّذِي اسْمُكُمْ عَلَيْهِ إِسْمًا** (ترڅو په دې توگه بدکاري او بې

حيائي ترې ايساره کړو!!)، داسي ئې نه دي ويلي چې هغه مو له بدکارۍ او بې حيائي راايسار کړ، نه بلکې بدکاري او فحشاء ترې ايساره شوه، يعني هغه کار ئې وکړ چې نور بدکاري او بې حيائي ورته نږدې نه شي.

د هغو ټولو آزمېښتونو له جملې نه چې يوسف عليه السلام ورسره مخامخ شوی، خورا لوی او خطرناک ئې همدغه آزمېښت وو، د وروڼو مخالفت، کينه او حسادت، په څا کي لوېدل، مرييتوب ته لېږدېدا او بندي کېدا... دا ټول تر دې آزمېښت ډېر ډېر آسانه ول.

گورئ چې د قرآن د وينا په لفظ لفظ کي څومره ژورې لارښوونې او ظريف ټکي مخي ته راځي، دوه خبرې ئې په ډېره دقيقه او اغېزمنه توگه انځور کړې: يو د خدای بنده او بل د نفس بنده، يو له گناه تېښتي او بل په گناه پسې زغلي، يو د ځوانۍ په جذباتي موسم کي له گناه ځان ساتي او بل په داسي حال کي د گناه هڅه کوي چې ټولي جسمي او جنسي اړتياوي ئې رفع شوي، دواړه د دروازې په لوري منډي وهي خو يو ئې د پرانستلو او له گناه نه د ځان ژغورلو په نيت او بل ئې د دې لپاره چې خلاصه نه شي او بنکار ئې له منگولو ونه وځي، دواړو د دروازې په لوري وځغاستل، يو ئې له گناه نه د تېښتي لپاره او بل ئې د بې لارې نفس د اشباع لپاره، يو ئې له خدايه ويرې تېښتي ته اړ کړی او بل ئې د زړه له مراد نه د محرومېدو وېري، عجيبه صحنه ده، دوه متضادي خبرې په يوه تگلوري کي، د يوه منزل په لور په منډو، مگر له بېلا بېلو موخو سره، څه عجيبه صحنه نندارې ته

اينسودل شوې، هغه صحنه چې زړه په لږزا او درزا راولي، مشاعر هڅوي، په انسان کي وجد راپاروي. ډېر داسي کسان مومي چې دوی او هڅې ئې د دې صحنې له خبرو سره ورته دي، ټول په يوه تگلوري کې، د يوه هدف او مقصد په لور تلوار کې، کله نا کله له ورتو شعارونو او ادعاگانو سره، خو يو ئې د رحمن خداي لپاره او بل ئې د نفس او شيطان په حکم، يو ئې په پاک لمنتوب سره او بل ئې له لږلو او ملوثو لاسونو سره، يو ئې له الله تعالى نه د ويري نه په ډک زړه سره او بل ئې له خيرن، خچن او گنده ضمير سره.

دواړه د خپل محسن په وړاندي ودرېږي، د يوه د ژوند ملگری او د بل آقا، يوه ته دې محسن هر څه ورکړي او د خپل ژوند شريکه ئې گرځولې، خو له بل سره ئې يوازي دومره کړي چې په نوکړۍ ئې نيولی، يو خپل محسن ته صادق او وفادار او بل ورته خائن او بې وفا، مجرم تر بې گناه مخکي د ځان د براءت ادعا کوي او بې گناه تورنوي او د هغه لپاره د سزا غوښتنه کوي!! پاک لمنی بېگناه له دې ډډه کوي چې بل تورن کړي، له ځانه دفاع ته اړ کېږي.

لکه څنگه چې مو د يوسف او د هغه د وروڼو په قصې کي ولوستل چې تېری د يوسف عليه السلام د وروڼو لخوا شوی، هغه ئې ځا ته وغورځاوو او بيا ئې د ده کميس د دې لپاره په "کاذبه وينه" سور کړ چې پلار پرې وغولوي، دلته هم وينی چې تېری د بدکار او مجرم له پلوه دی او د صالح مظلوم کميس په کي څيري شوی، هغه تورن شوی او هغه په زندان او دردناک عذاب گواښل شوی!! که تاريخ ته يو ځغلند نظر واچوو نو وبه گورو د دغو دوو انساني لوريو تر مينځ د تاريخ د ټولو ټکرونو ماهيت همدغسې دی.

کله چې دوی دواړه د مصر عزيز د وره خوله کي وينې، نو مجرمه ښځه ئې په جگ غږ وايي: يوسف ستا پر عزت او ناموس د تېري او لاس اچولو نيت درلود، د داسي تېري کوونکي سزا له دې پرته بل څه کېدی شي چې يا بندي شي او يا سخت تعذيب شي!! په دې صحنه کي هم گورئ چې د شر او فساد سمبول يرغلگر دی، تبليغات او افتراءات د هغه له لوري دي او د پاک لمنتوب او تقوا لوری تر

تهاجم لاندې او دفاع ته اړ شوی!! تل همداسې وي، د چا لمن چې په گناهونو لړلې وي هغه څوك په گناه تورنوي چې له گناه نه د تېښتې پر وخت ئې لمن خپرې شوې. اكثرأ داسې كېږي چې سپيڅلي خلك د خپل سپېڅلتوب نه د دفاع لپاره د تبليغ ډېر لږ احساس كوي او دا ضرورت لږ احساسوي چې د خپل پاك لمنتوب لپاره دلايل وړاندې كړي، دا مجرمان او گناه گاران دي چې د خپل جرم د پټولو او سپېڅلتيا د اثبات لپاره تبليغاتو ته ضرورت لري، دوى د ځان د تېرئې لپاره نور خلك تورنوي.

الله تعالى په خپله له مخلصو بندگانو دفاع كوي، هغه تل له متقيانو او پرېهزگارانو سره دى، يوازي ئې نه پرېږدي، آزمېښتونه پرې راولي، په لوړو ژورو سره ئې آزمويي، دا ځكه چې ابتلاء او آزمېښت د الله تعالى سنت دى او دا ځكه چې د آزمېښتونو په ترڅ كې د متقيانو روزنه كوي، په دې سره د دوى شخصيت ته مزیده خلا ورکوي، خو هيڅکله ئې د دښمنانو په وړاندې يوازي او بې اسرې نه پرېږدي، چا چې د آزمېښتونو په دوران كې تر پايه پورې صبر وكړ، الهي مرسته به ئې خامخا خوا ته را رسي، د باطل د پلويانو او ملگرو له منځه به داسې څوك راولاړوي چې له حق پالونكو دفاع وكړي، د مخالف لوري تورونه رد كړي او د دوى پر پاكي او پاك لمنۍ شهادت وركړي!! د يوسف عليه السلام لمن داسې خپرې شوې چې د يوسف عليه السلام پر پاكي او د عزيز د ښځې په بدلمنتوب شاهدي وركوي، هماغسې چې په وينو لړلې كميښ ئې يعقوب وپوهاوو چې لېوه نه دى دارلې، بلکې وروڼو ئې کوم بل کار پرې کړی.

د عزيز مصر غبرگون ډېر سوړ، له دې هم ډډه كوي چې خپلي مېرمنې ته كومه سخته خبره وكړي، دا خو پرېږده چې طلاقه ئې كړي، سزا وركړي، يا دا له يوسفه لرې كړي او يا يوسف ترې لرې كړي، له خپله كوره ئې وباسي او بل ځاى ته ئې ولېږي، تر څو د دې فاجعې له بيا تکراره مخنيوی وکړي، فقط دومره ورته وايي: د ښځو مکرونه همداسې وي!! په مکرونو کې ډېر مهارت لري!! د عام خطاب په ډول، داسې چې نوري ښځې ئې هم په کې شاملې کړې دي: د شځو مکرونه

همداسي وي!!! د دې دا کار خطا او غلطې گڼي خو په دې معنا چي ولې ئې خپل حيثيت او مقام ته پام نه دئ کړی، دا خو ستا نوکر دئ نه سيال!! يعني دا کار په خپل ذات کي د اعتراض وړ نه گڼي يوازي په هغه صورت کي ئې د اعتراض وړ شمېري چي له خپل سيال سره نه وي!! يوسف ته ئې وويل: له دې خبري نه تېر شه، څه چي درسره شوي هغه هېر کړه او سترگې پرې پټې کړه!! او خپلي بنځي ته ئې وويل: د خپلي گناه لپاره بخښنه وغواړه، اشتباه دې کړې ده!! خو د ده په الفاظو کي دا وضاحت نه شته چي له چا بخښنه وغواړي، له الله تعالى نه که له خپل مېړه نه؟! د ده الفاظ دا وو: انک کنت من الخاطئين: يقيناً چي ته له خطا شوو څخه يې!! آيا له دې خبري نه د ده مقصد دا دئ چي گناه دې کړې، دا عمل خو ذاتاً يوه گناه ده او يا دا چي دا گناه نه بلکي يوه اشتباه گڼي او معنا ئې دا ده چي ولې ئې په يو مريي او غلام باندي زړه بایللی او له هغه ئې د زړه مراد غوښتی؟! د آيت الفاظ ډېر صريح دي، ده د ذنب، جرم او اثم پر ځاي د "خطا" لفظ کارولی چي مطلب ئې دا دئ: د يوې شريفې کورنۍ عزتمنه مېرمن چي په خپل مريي زړه بايلي لويه اشتباه کوي!!

د مصر د عزيز له خبرو نه داسي معلومېږي چي د ده قصد دا دئ چي مېرمن ئې بايد په خپله له ده نه بخښنه وغواړي، بايد له خپل دغه مېړه نه بخښنه وغواړي چي دا ټول آرام او له عيش او عشرته ډک ژوند ئې ورته مهيا کړی، دومره پراخ او زيات نعمتونه ئې تر پښو لاندې ورته غوړولي، خو له دې سره سره دا بل چاته زړه ورکوي او يوه مريي ته پر ده ترجيح ورکوي!!

گورئ چي يوسف عليه السلام د دغو ټولو نعمتونو پر يوې وړې برخي لاس موندلی، له دې ټولو نعمتونو څخه ډېر لږ څه د ده هم په برخه شوي، خو دئ ئې په مقابل کي د الله تعالى پاس ساتي او گناه کول د نعمت کفران گڼي او ترې ځان ساتي، مگر د مصر د عزيز بنځه څومره ناشکره ده چي د دغو ټولو نعمتونو په وړاندي د خپل مېړه پاس نه ساتي؟! د نعمتونو وفرت او ډېروالی غالباً د هغه کفران ته لاره وباسي او انسان د منعم په وړاندي ناشکری ته هڅوي او په انسان

کي د عصيان او طغيان سبب گرځي.

بايبل دلته د دې قصې له يوې ډېرې مهمې او حساسې برخې هسې تېرېږي، خو قرآن ئې په تفصيل سره بيانوي او فرمايي: د بنار ځينو بنځو په خپلو غونډو او مجلسونو کي دا تبصرې پيل کړې چې د عزيز مصر مېرمني په خپل نوکر زړه بايللی، دا خو ئې څرگنده غلطې کړې ده!! (د دې له شأن سره خو دا نه ښايي چې له خپل غلام سره مينه وکړي، دا چېرې او غلام ئې چېرې!!)، قرآن فرمايي چې دا هسې د دوی مکرو و، ټولي په همدې مرض اخته وې، هسې ئې خپلو خاوندانو ته داسې ښوده چې دوی د عزيز مصر د مېرمني په څېر نه دي، په دوی دې دا بد گمان نه کوي!! کله چې د عزيز مصر مېرمن د دوی له دې مکړه خبره شوه نو د مېلمستيا بند وبست ئې ورته وکړ، د يوې صفې په سر ئې ورته ځای برابر کړ، د هري يوې مخي ته ئې د مېوې لوبښی او چارپه کېښوده، کله چې دوی په خوراک لگيا وې يوسف ته ئې د دوی خوا ته د څه وروړلو امر وکړ، کله چې د مصر د واکمنو مېرمنو وليد، حسن ته ئې هک پک او مجذوبې شوې، بې اختياره ئې خپل لاسونه غوڅ کړل، د عزيز مېرمني پرې غږ کړ: دا هماغه کس دئ چې تاسو پرې ملا متولم، هو! ما ترې د زړه مراد وغوښتو مگر هغه ډډه وکړه او که غوښتنه مي ونه مني او اوامرو ته مي غاړه کېښېږدي ځای به ئې زندان وي، خوار او ذليل به شي، يوسف (چې د دوی خبرې ئې اورېدلې او متوجه شوی چې اوس نو وضعيت لا ډېر خطرناک شو، دلته راغونډې شوې مېرمني ټولي د دې په څېر دي اوس به هغوي هم د ده د بې لارې کولو هڅه کوي، نو الله تعالی ته ئې د دعا لاسونه اوچت کړل او وئې ويل: زما ربه! زندان تر هغه څه راته غوره دئ چې دوی مي وربولي! که ته مي د دوی له مکړه ونه ساتې، دوی ته به ماييل شم او د نورو جاهلانو په څېر به شم!! الله تعالی د ده دعا قبوله کړه، له دې گنده محيطه ئې د ده د لرې کولو پرېکړه وکړه، عزيز مصر سره له هغه چې حقايق ورته څرگند شوي وو دا فيصله وکړه چې تر يوې مودې ئې زندان ته ولېږي.

د قرآن الفاظ دا دي:

٦% ٣/٤ ĤÄŦR `ã \$g9Gù BŦ•e ífíèñ\$ NI•D\$ŦYfŦJñ\$ 'Î ñqóÎ A\$%r
M-™ ã £ñìöJÎ MèÜ™ \$Hù ÇÌÈ ùîŦB @»= Ê 'Î \$g1Z\9 \$RŦ \$7ñ \$gyó©
ó ãz \$M9\$%r \$X\$PÄ £äB %ñ'h°r @äM?#är \$k3GÄ £ç ñ%Gã&r £ñŦŦ
#Z ³ 0 # < »d \$B Ì • »m `ùr £äîf` `eÖr %¼pZñd ŸZf` \$Hù £ñã
ñ)9r ĤñŠî ÓÍZññ “Ŧ\$£äŦ<ù M9\$% ÇÌÈ ÖŦ. Ö=B ŷŦ Ĥ<»d ñŦ
£Z f óñ ¼ññ#ä \$B ÖèŦŦ NÖÜèr NÁ£FŦ\$ ¾ĤÄŦR `ã ¼pŠr°
ÓŦRqãñf \$Bß ¥Ŧ <m& ßö Æ9\$£ ‘ A\$% ÇÌÈ ùîŦÉÁ9\$ `ß \$zñ<9r
ÇÌÈ ùîŦŦgñ`ß `är £ñŦŦ Ùö & £ñ%ñ Óñã \$Îç? ŷŦŦ ĤñŦŦ
ÇÌÈ DŠññ\$B<Üñ 9\$qd ¼ŦŦŦ £ñ%ñ ñzã \$ŽÇù ¼pŠ ¼p >\$ f FŦ\$Ŧ
ÇÌÈ ùîñ ùñ ¼ñññ ó\$9 ĤñŦŦŦŦ \$B Ŧe/`ß Mç #%/ Öe

او د بنار ځينو بڼڅو وويل: د عزيز مېرمني له خپل مريي نفسي غوښتنه كړې، يقيناً چي ميني لېواله كړې، موږ ئې په څرگندي غلطۍ كي گڼو، نو كله چي ئې د دوى مكرجنې خبرې واوږېدې پيغام ئې ورولېږو او د تكيې ځاى ئې ورته برابر كړ او د دوى هري يوې ته ئې چاره (په لاس كي) وركړه او (يوسف ته ئې) وويل: د دوى مخي ته ورووځه، نو كله چي ئې هغه وليد (تر خپل گمان ئې، لوړ وموند او خپل لاسونه ئې غوڅ كړل او وئې ويل: پاكي

الله لره ده، دا خو انسان نه بلکي له يوې قدرمني او درنې فرشتې پرته بل څه نه دئ، (د عزيز مصر مېرمني وويل: دا همغه څوک دئ چي تاسو پرې ملامتولم، هو؛ ما ترې د زړه مراد وغوښتو او ده ځان لرې وساتو، که هغه څه ونه کړي چي زه ئې پرې گمارم، نو هرو مرو به زنداني شي او حتماً به خوار او سپک شي، (يوسف) وويل: زما ربه! تر هغه څه چي دوى مي وربولي زندان راته غوره دئ او که ته د دوى مکرونه رانه وانه پوې دوى ته به ماييل او د جاهلانو له ډلي به شم، نور ب ئې دعا قبوله کړه او د دوى مکر ئې ترې وگرځاوو، بې شکه چي هغه پوه اورېدونکى دئ، بيا د څرگندو نښو له ليدو وروسته (دا ورته غوره) وېرېښېده چي څه موده ئې بندي کړي.

دلته څو خبري د ځانگړې توجه وړ دي:

د ښار د ښځو يوې ډلي، نه ټولو ښځو، فقط د درباريانو او رئيسانو ښځو، هغه چي په خپل چاپېريال کي د نورو اشرافي مېرمنو له ټولو اسرارو خبرېږي، وويل: د عزيز ښځي لويه غلطې کړې ده!! خپل غلام ته ئې زړه ورکړى او له هغه نه ئې د زړه مراد غوښتى، د هغې په شان شريفه او لوړه نسبې ښځه وگوره او مريي ته زړه بابلل وگوره! هيڅوک داسي نه کوي لکه چي هغې کړي دي!! قرآن کريم د دوى دا خبري هسي مکر او حيله گڼي او دا په گوته کوي چي دوى ټولي په دې ناروغۍ اخته وې، ټولي د عزيز مصر د مېرمني په څېر وې، دا خبري ئې د خپل پاک لمنتوب د اثبات لپاره کړې او په دې سره ئې خپلو مېړونو ته ښودله چي دوى دا کار اشتباه گڼي او هيڅ کله به ئې مرتکبې نه شي!!

قرآن فرمايي: کله چي دې د دوى مکرجنې خبري واورېدې نو په هغوى پسې ئې استازى ولېږو او د دوى لپاره ئې مجلس جوړ کړ، بالښتونه ئې ورته کېښودل او (د غذا او مېوو پر دستر خوان باندې ئې) هري يوې ته چاره کېښوده او (يوسف عليه السلام ته ئې) وويل: د دوى مخي ته ورووځه! کله چي د هغوى نظر پرې ولگيدو، نو هغه ئې (له خپل گومان او تصور نه) ډېر لوړ وموندو (د ټولو سترگې

پرې ښخې پاتې شوې او د مېوو پرځاي ئې خپلې گوتې پرې کړې او وئې ويل: خدای ته پناه! دا خو بشر نه دئ، دا خو له يوې قدرمني فرشتې پرته بل څه نه دئ!! د عزيز مصر مېرمن (له کوم شرم او حيا پرته د خپل راز او د عياشې د مجلسونو سيالو او هم مسلکو ملگرو ته) وايي: زه مو په دې ملامتولم چي خپل مريي ته مي زړه ورکړی، دا دئ هغه غلام! هو ما ترې د زړه مراد وغوښتو خو هغه ډډه وکړه، لوړه کوم چي يا به مي مراد پوره کوي او يا به زندان ته درومي، له ذلت او سپکاوي سره به مخامخېږي او له دې ټولو نعمتونو به محرومېږي!!

گورئ چي قرآن د مصر د اشرافي کورنيو اخلاقي وضعيت څنگه انځور کړی: د عزيز مصر د مېرمني د عياشې په محفل کي مېلمانه، آزاد خيالي، د مصر د اشرافو په کورنيو پوري مربوطي بدلمني ښځي چي کله يوسف عليه السلام ويني، خپل حواس بايلي، خپل کنټرول له لاسه ورکوي، ټول د هغه د جمال په ننداره کي ډوبېږي او له ډېري وارخطايۍ د مېوو پر ځای خپلې گوتې پرې کوي، بې له دې چي د شرم او حيا احساس وکړي د ده د حسن ستاينه کوي، د عزيز مېرمني ته براءت ورکوي او دې ته دا مجال برابرېږي چي په پوره جسارت سره پر خپل کار اعتراف وکړي!!

قرآن په دغو څو لنډو جملو سره د مصر د درباريانو او زعيمانو د کورنيو د بداخلاقو وضعيت او د هغوي د شخصي ژوندانه ټول اړخونه، پټې او ښکاره زاويې او گوښې په ډېر دقت سره انځوروي او دا ښيي چي په غير اسلامي ټولنو کي او د هغو خلکو په منځ کي چي پر خدای او آخرت ايمان نه لري، زعما او مشران ئې له اخلاقي لحاظه تر دې حده په فساد کي غرق وي، دومره سپک او ذليل وي چي آزاد جنسي روابط په هغوی کي عادي کار گڼل کېږي او هيڅوک هم پرې اعتراض نه کوي.

دې ټکي ته مو بايد پام وي چي له دې قصې څخه او له هغو تبصرو او تحليلونو څخه چي د مصر د مشرانو اخلاقي وضعيت په کي خپرل شوی، د قريشو د سردارانو انتباه به څه وه؟ له دې به ئې څه پيغام اخيستو؟ آيا د دې قصې حرف

حرف به ئې ځان ته متوجه نه گانو او هغه به ئې په ټولني کي پر خپل اعتبار، رسوخ او عزت يو خطرناک بريد او تېرى نه بالو؟ آيا د مکې عامو خلکو به د دې قصې په هېنداري کي د خپلو سردارانو او د دوی د کورنيو خبره نه ليدله؟ او هر آيت به ئې د دوی پر بدې وضعي نه تطبیقاوو؟

په دې آيتونو کي د يوسف عليه السلام هغه وضعیت چي ورسره مخامخ وو په ډېر زړه رابښکونکې، جالب او ښوونکې بڼه کي انځور شوی، هغه چي تازه رسېدلی ۱۸-۱۹ کلن ځوان دئ، د صحرا په ویرې غېږه او د هغې په صافه او شفافه هوا کي دنیا ته راغلی او د ځوانۍ پړاو ته رسېدلی، الله تعالی ورته ښکلی صورت ورکړی، د وروڼو جفا ئې لیدلې، په څا کي د لوېدلو بده ورځ ئې گاللې، د غلامۍ شپې او ورځي ئې لیدلې او اوس د نړۍ په خورا متمدنه سیمه کي (د مصر په پلازمېنه کې) د مصر د عزیز په کور کي ژوند کوي، په هغه کي د بدوي او مدني ژوند آثار او نښي له ورايه ښکارېدې، د هغه رابښکونکې خبره د جلال او جمال، ښایست او تقوی، وقار او مهربانۍ، متانت او ساده توب ښکلی امتزاج وو، هر لیدونکی به ئې ځان ته رابښکو او د ځان مجذوب به ئې گرځاوو، د يوسف عليه السلام ذاتي ښېگړي ورته حادثې او پېښي رامنځته کړې، لومړی ئې د وروڼو له کینې سره مخامخ کړ او دی اوس د عزیز په کور کي له هغه لوي آزمېښت سره مخامخ شو، د عزیز ښځه ورپسې شوه، هره شېبه ئې د گناه په ناولي ډنډ کي د لوېدو پر وه، په هر گام کي ئې مخي ته دام، له هغه محفل نه وروسته خو د مصر د سردارانو ټولي مېرمني پرې مینې او د هغه د اغوا لپاره ئې پایڅې رابډوهلې وې، د هغه ستونزه ئې لازياته کړې وه، هري خوا ته چي گوري، گناه ورته خپله غولوونکې غېږه پرانستې ده او په هر گام کي د شر داعي او بلونکی ورته په کمین کي دئ، په ناز او نخرو ئې ځان ته رابلي، که نور خلک په گناه پسې منډې وهي، دلته گناه په ده پسې ځغلي او هره شېبه د دې انتظار کوي چي هغه غافل ومومي او گوزار پرې وکړي، غافل ئې کړي، اراده ئې کمزورې وويني، گناه ته تمایل په کي راژوندي کړي او ډېر ژر ئې ښکار کاندي، څومره خطرناکه صحنه ده

او څومره ارواسو ځوونکې آزمويښه؟ هغه په دې سخته مبارزه کې ثابت قدمه او کوټلې دئ، له هر پړاو نه په بري سره سر لورې او فاتح تېرېږي، د عزيز د ښځې گواښونه ئې اورېدلي او ليدلي، چي يوسف بايد له دغو دوو نه يو غوره کړي، يا په گناه کې سقوط او د دې غوښتنو ته تسليمېدا، يا زندان ته تگ او د خواريو او ذلتونو منل، خو هغه د دغو دوو بديلونو څخه د يوه په انتخاب کې ځنډ ونه کړ، بې له ځنډه ئې زندان غوره کړ، په پوره اشتياق سره هغه بديل انتخابوي چي پرې وېراو وئ، په پوره سوز او د زړه له تله خپل رب ته دعا کوي او وايي: زما پالونکې خدايه! زندان له هغه څه ډېر راته محبوب دئ چي دوی مي وربلې!!

دا برخه له يوې خوا موږ ته دا رانښيي چي له دې محفل نه وروسته د عزيز مصر مېرمن د يوسف عليه السلام په ښکارولو کې يوازي نه وه، د مصر د سردارانو ډېري مېرمني ورسره شريکي شوې وې او له بله پلوه يوسف عليه السلام دغه صحنه دومره خطرناکه گڼلې چي د الله تعالی له لطف او مرحمته پرته ئې په بل څه خلاصون ترې گران ليدلی، د همدې لپاره ئې خپل رب ته په دې الفاظو دعا کړې: که د دوی مکر را نه دفع نه کړې، نو د دوی په دام کې به ولوېږم.

د قرآن دا وينا هم خاصه توجه غواړي چي فرمايي: يوسف عليه السلام جنسي بې لاريتوب او شذوذ د جاهليت له مظاهرو څخه گڼي، د قرآن له نظره په هري ټولني کې چي د دې گنده او ناولي عمل مظاهر راڅرگند شي نو هغه ټولنه له تمدن نه وروسته پاتې او جهل وهلې ټولنه ده. علم او تمدن انسان د قانونمندی خوا ته کاږي او ټولي اړيکي د همدغې قانونمندی په سيوري کې تنظيموي او ټولنه له دې ژغوري چي قانون ترېښو لاندې شي، له حدودو تېری وشي، نظم له منځه ولاړ شي، يو د بل په حق او حد تېری وکړي، د انسان په ژوند کې تر ټولو مهمه او اساسي قضيه د ده جنسي اړيکي دي چي د ده او د ده د نسل ژوند او دوام ورپورې تړلی دئ. د انسان د ژوند د دغه اساسي اړخ روغوالی، د قانون په چوکاټ کې د هغه تنظيمول او په دې برخه کې د پولو او حدودو د ترېښو لاندې کېدو مخنيوی د علم او تمدن له لومړنيو غوښتنو څخه ده. جهل او د انسان له

فطرت او د هغه د جسم د سلامتيا او روغتيا له غوښتنو او د هغه د روح او بدن له صحي اړتياوو نه بې خبري د دې سبب کېږي چې د انسان د ژوند دغه اړخ ته لازمه اعتنا ونه شي، ضوابط ئې تر پښو لاندې شي او له حدودو ئې تېرى وشي، مگر دا نه گورئ چې د لوېديځې نړۍ بې مهاره ټولنه له دې جهته څومره رنځ وړي او له څومره خطرناکو ناروغيو سره مخامخ ده؟ د ايبز وژونکې ناروغي د دې ټولني له مظاهرو څخه يوه ده، د لوېديځې نړۍ زړه سوانده پوهان په چيغو چيغو د خطر اعلان کوي چې يا آزادي جنسې اړيکي کنترول کړئ او يا د هغه د بدو او تباه کوونکو عواقبو انتظار وکړئ.

الله تعالى د يوسف عليه السلام دعا قبوله کړه، ده زندان تر دې لرلي چاپيريال غوره وگانو، زندان ورته خوندي پناځې ښکاره شو، د مصر د واکمنانو له مکرجنو او نخره گرو ښځو نه ئې الله تعالى ته پناه يووړه، د دعاگانو اورېدونکي عليم خداي د ده دعا اجابت کړه، له هغه چټل او لرلي چاپيريال او په گناه کي له سقوط او لوېدو ئې وژغورو، الله تعالى د خپل مخلص بنده دعاگانې اوري او قبلوي ئې، هغه د خپل بنده له هر حالته خبر دئ، په دې پوهېږي چې د څه ډول معاملې وړ او مستحق دئ؟

قرآن فرمايي چې درباريانو ته دا غوره وېرېښېده چې يوسف عليه السلام د څه مودې لپاره زندان ته ولېږي، په داسي حال کي چې حقايق ورته څرگند شوي او د يوسف عليه السلام په پاك لمنۍ پوه شوي ول. په دې اړه د قرآن له الفاظو معلومېږي چې يوازي د مصر عزيز نه؛ بلکي د مصر نورو درباريانو هم مصلحت په دې کي ليدلې چې د يوې مودې لپاره يوسف عليه السلام زندان کي وساتي، دوی دغه تصميم د ځينو ښو ښاننو له ليدو وروسته ونيولو!! خو دا ښې ښانې کومي وې، هغه چې د يوسف عليه السلام په پاك لمنۍ ئې دلالت کاوو او که هغه اطلاعات چې د هغې مېلمستيا له وضعيته دوی ته رسېدلي وو؟ د قرآن له دغو الفاظو (من بعد ما راوا الايات) او (ثم بدا لهم) چې په دواړو کي د جمعي صيغې راغلې ښيي چې زندان ته د يوسف عليه السلام په لېږلو کي نور درباريان هم

شريك ول او دا ځكه چې دوى ته دا اطلاع رسېدلې وه چې په هغې مېلمستيا كې د دوى مېرمنو هم په يوسف عليه السلام زړه بايللى او د همغه څه كولو هڅه ئې كړې چې څو ورځې مخكې ئې د عزيز مصر مېرمن پرې ملامتوله!! دا بهير موږ ته د هغې جاهلې ټولنې يوه بله توره زاويه هم په گوته كوي او هغه دا چې په دغو ټولنو كې فيصلې او پرېكړې د مصلحتونو له مخې كېږي، نه د عدالت له مخې، د غير اسلامي ټولنو په محاكمو كې د واکمنانو هوۍ او هوس واکمني او حكومت كوي نه (قانون او قضا)، حاكم او واکمن كولى شي يو بې گناه انسان د خپلې خوښې تر مودې پورې په زندان كې وساتي، همغسې لكه د مصر واکمنانو او درباريانو چې د خپلو مېرمنو د اداره كولو او له فسادو د راگرځولو پر ځاى ئې يوسف عليه السلام د نامعلومې مودې لپاره زندان ته ولېږو!!

هغه شخصيت ته چې الهي تقدير د مصر په ټولنه كې د يوه ژور بدلون راوستو لپاره غوره كړى او د دې ټولنې قيادت او زعامت به ده ته سپارل كېږي، ضروري ده چې د بدوي ژوندانه د وضعيت له مشاهدې او د مصر د حكامو د وضعې له ژورې مطالعې نه وروسته، د مصر د محاكمو د پرېكړو په څرنگوالي او ماهيت پوه شي او د زندان او زندانيانو له حال او احواله پوره خبر شي؛ او دا ځكه چې عوام د حاكمو نظامونو د پراخو تبليغاتو له مخې داسې گومان كوي چې (محاكم) آزاد او مستقل دي او قاضي د قانون او مقرراتو په حكم قضاوت كوي او د عدالت له تامين نه پرته هيڅ څيز ته ارزښت نه وركوي، د دې غلط ذهنيت تصحيح نه يوازي د عامه خلكو او طبقاتو تر منځ ضروري ده؛ بلكې د خواصو او د ټولنيزو انقلابونو د زعامت او مشرتابه په كچه هم ضروري ده، د زندان وضع او د زندانيانو حالت، د دې ټولنو د محاكمو او قاضيانو ماهيت په ښه توگه څرگندوي، د انقلاب مشران بايد زندان ته لاړ شي تر څو په جاهلې ټولنه كې د عدالت او قانون ماهيت په خپلو ټولو غړيو او روح سره احساس كړي او په دې پوه شي چې په دې مجال كې كومي تبديلي او انقلاب ته ضرورت شته!!

قرآن په دې قصې سره موږ ته دا درس راكوي چې كه چېرې د الله تعالى كوم

صالح بنده ده په لار کي زندان ته درومي، بايد ډاډه او مطمئن وي او د پابلو په اړه دې هيڅ تشویش نه کوي، دا او هره پرېکړه دې د الله تعالى له لوري وگڼي او په دې باور دې وي چي په دې کي ئې حتماً حکمتونه او مصلحتونه ايښي دي، که نن نه پرې پوهېږې، ژر به پرې پوه شي، مگر نه گورئ چي زندان ته د يوسف عليه السلام تگ نه يوازي ده له غوښتنې سره سم وو؛ بلکي الله تعالى په دې سره دی په گناه کي له پرېوتو وژغورو، زندان ئې ورته يوه مدرسه کړه او د هغې په غيږه کي ئې له لا ډېرې فکري او اخلاقي ودې برخمن کړ او هلته ئې د مصر د ټولني يوه بله تياره زاويه له نږدې وکتله... او په پای کي له همدې زندانه د مصر واکمنۍ ته ورسېدو.

A\$%r #١٥ z ٩٩& ٥١١'& ٧٩\$J٩٩n& A\$% ٩٩<F٩ ٩ ٩ ٩9\$٩٩B ٩ z Šr
y٩٩/f٩٩٩ \$Z٩٩n ٩٩B ٩٩9\$٩٩ ٩٩ ٩٩ ٥٩٩ - ٩٩ ٩٩٩ ٩٩ ٥١١'& ٧٩\$z ٩٩\$
٩٩) y٩٩٩\$-٩٩ ٩٩٩U \$J٩<٩٩ ٩٩ A\$% ٩٩٩ ٩٩٩٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ 1٩R \$٩٩)
M٩? '٩ ٧٩ ٥٩J= \$٩B \$J٩٩' ٩٩ \$J٩<٩٩ b& ٩٩ ٩٩/f٩٩ \$J٩٩r
'٩B M٩7? ٩٩ ٩٩٩ br٩٩». ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩r ٩٩ ٩٩ b٩٩s٩٩ ٩٩ '٩B
٩٩ ٩٩ 8٩٩ ٩ b& \$Z٩ šc %. \$B >٩٩f/r ,»s ٩٩r ٥٩٩٩ ٩٩ ٩٩/٩٩
٩٩ Ä \$Z٩\$Z٩ ٩٩ & ٩٩r Ä \$Z٩\$' ?är \$Z٩ä ٩٩ \$٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩
٩ \$٩ ٩٩ z šc ٩٩yCB ٩٩/٩ä ٩٩ ٩٩ \$٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩ ٩٩
٥٩ \$d٩B ٩٩™ ٩٩J ٩٩ ٩٩ y٩٩rB ٩٩ br٩٩? \$B ٩٩٩ ٩٩) ٩٩h' ٩٩

ټولې څيزې چې د يوسف په څېر دي، د يوسف په څېر دي.

د يوسف په څېر دي، د يوسف په څېر دي.

او له ده سره (په يو وخت) دوه زلمي غلامان هم زندان ته ننوتل (بنديان شول)، (هر يوه ئې يو خوب بيا بيا ليدلى وو، يوسف ته راغلل)، يوه ئې وويل: زه په خوب كې ځان داسي گورم چې انكور زېږېنم او بل (ورته) وويل: زه په خوب كې ځان داسي گورم چې پر خپل سر ډوډۍ وړم او مارغان ئې خوري، موږ د دې خوبونو په تعبير پوه كړه، ته راته د نېكانو له ډلې معلومېږې، هغه وويل: لابه هغه خواږه چې (معمولاً هره ورځ) دركول كېږي درته نه وي راغلى چې تعبير به ئې درته ووايم، دا د هغه علم يوه برخه ده چې زما پالونكي رب راښودلى، ما د هغه قوم دين پرېښود چې پر الله ايمان نه لري او پر آخرت كافران شوي. او د خپلو نيكونو ابراهيم، اسحاق او يعقوب د دين متابعت مي وكړ، موږ ته نه ښايي چې له الله سره كوم څه شريك كړو، دا پر موږ او پر ټولو خلكو د خداى يو فضل او پېرزوينه ده؛ خو اكثر خلك شكر نه كوي، (يعني دا د الله تعالى لويه پېرزوينه ده چې موږ ته ئې فرمايلي: له الله پرته بل چا ته سر مه ټيټوئ او بل ته لاس لمن مه اوږدوئ)، د زندان ملگرو! آيا ډول، ډول اربابان غوره دي او كه يو غالب خداى چې (پر ټولو كایناتو) مسلط دى؟ له ده پرته خو تاسو د داسي څه عبادت كوئ چې هسي څو نومونه دي، چې تاسو او ستاسو پلرونو نومولي، الله هېڅ دليل ورته نه دى نازل كړى، حكم (صادرول) خو يوازي الله لره دى، امر ئې كړى چې له ده پرته د هېچا عبادت مه كوئ، سم او سيده دين همدا دى، خو زياتره خلك نه پوهېږي.

بايبل تر دې عنوان لاندې (يوسف د بنديانو خوبونه تعبيروي) ليکي: (فرعون د دربار د ساقيانو او نانوايانو په رئيسانو غصه شوی وو... دواړه ئې په هغه زندان کي واچول چي يوسف هم په کي وو... دوی زياته موده هلته پاتې شول... فوطيفار يوسف د دوی د خدمت لپاره گمارلی وو... يوه شپه دواړو خوب وليد... سهار يوسف متوجه شو چي دواړه خفه دي... پوښتنه ئې ترې وکړه... وئې ويل: موږ خوب ليدلی خو څوک نه شته چي موږ ته ئې تعبير کړي... يوسف ورته وويل: د خوبونو تعبيرونه د خدای کار دي!! ما ته ووايئ څنگه خوبونه مو ليدلي... د ساقيانو رئيس وويل: د انگورو داسي تاك مي وليد چي درې څانگي ئې وې... ناڅاپه څانگي وغورځېدې او زيات انگور په کي وتوکېدل... له ما سره د فرعون د شرابو جام وو، انگور مي په کي وزېږېدل او فرعون ته مي ورکړل او هغه وڅښل، يوسف ورته وويل: ستا د خوب تعبير دا دی: درې څانگي يعني درې ورځي، تر دريو ورځو پوري به فرعون تا له زندانه آزاد کړي او بيا به د ده ساقې شې... هيله مي دا ده چي ما هېر نه کړې، فرعون ته زما قصه وکړه او ترې وغواړه چي ما له دې زندانه آزاد کړي... کله چي د نانوايانو رئيس دا تعبير واورېدو او هغه ئې ښه وموند نو هغه هم خپل خوب داسي ورته تېر کړ: په خوب کي په خپل سر باندې له ډوډۍ ډک درې شکورونه گورم... مرغان راغلل او هغه ئې خوړې، يوسف ورته وويل: درې ټوکړۍ يعني درې ورځي، درې ورځي وروسته به فرعون ستا سر له تنه بېل کړي او بدن به دې په دار وځړوي، مرغان به راشي او ستا د بدن غوښې به وخوري... درې ورځي وروسته د فرعون د زېږېدو کليزه وه... دا دواړه بنديان ئې خپل حضور ته وروغوښتل... د ساقيانو رئيس ئې په خپلي مخکنۍ دندې وگمارو او بل ئې په دار وځړاوو)

قرآن د بايبل د دغو خبرو اکثري برخي ردوي او په ځای ئې د قصې اصلي بهير په داسي ښې کي بيانوي چي نه يوازي هر څه ئې طبيعي او د واقعيتونو مطابق دي بلکي ډېر ظريف نقاط او مفيدي لارښوونې زموږ مخي ته ږدي، قرآن فرمايي چي د يوسف عليه السلام په خبر دوه نور بې گناه کسان هم له ده سره په

يوه وخت زنداني شول، دواړو يوسف عليه السلام ته د يوه دروند او نېك انسان په سترگه كتل، د همدې لپاره ده ته راغلل او د خپلو خوبونو تعبير ئې ترې وغوښت او يوسف عليه السلام چي له خپل زندانه د دعوت او مبارزې سنگر جوړ كړى، له هره فرصته په استفادې سره خلك د الله تعالى عبادت ته رابلي، له شرك او د گڼ شمېر اربابانو له بندگۍ نه بغاوت ته بلنه وركوي، مخكي له دې چي د خپل زنداني ملگرو خوبونه تعبير كړي، مهلت ترې غواړي او ورته وايي چي د راتلونكي وخت د ورځني خوراك له راتلو مخكي به ستاسو د خوبونو تعبير درته ووايم، له دې فرصته په استفادې سره هغوى توحيد، معاد، رسالت، له شرك نه براءت او د الله تعالى عبادت ته رابلي، خو تر هر څه مخكي لازم بولي چي د هغوى اعتماد جلب كړي؛ ځان داسي معرفي كوي: ما د هغه قوم دين پرېښى چي پر خداى ايمان نه لري، له آخرته منكر دي، د دې په ځاى مي د خپلو نيكونو ابراهيم، اسحاق او يعقوب عليهم السلام د دين متابعت ته ملا تړلې او ورته وايي: له ذلت او سپكاوي نه د خلاصون يوازينۍ لار دا ده چي له الله تعالى پرته بل چا ته سر تپت نه كړو، له شرك نه ډډه وكړو، يوازي په همدې سره د الله تعالى عنايت او فضل زموږ او د ټولو انسانانو په برخه كېدى شي، الله تعالى په خپل دې پرېكنده او قاطع حكم او امر سره چي له ده پرته هيچا ته د بندگۍ سر تپت نه كړو او هيچا ته د احتياج او نيازمندي لاس اوږد نه كړو، پر موږ لويه پيرزوينه كړې ده، خپل خاص احسان او فضل ئې زموږ په برخه كړى او زموږ سر لوړي او عزت ئې غوښتى دى. خو ډېر انسانان د دې الهي احسان او ستر نعمت پاس نه ساتي، د شرك په گنده ډنډه كي لوېږي، او په همدې سره ئې ذلت او سپكاوى په برخه كېږي، يوسف عليه السلام د زندان ملگرو ته وايي:

څوك چي د ځمكي او آسمانونو د يوازني پالونكي رب له عبادته ډډه وكړي، د ډول ډول اربابانو او دروغجنو خدايانو د بندگۍ په دام كي پرېوځي، د هغه چا په څېر شي چي د كومي رسۍ په وسيله پورته تللى خو د لارې په نيمايي كي نابېره رسۍ شلېدلې، له بره سره ئې اړيكي غوڅې شوې، راپرېوتى، يا د ښكاري

مرغانو منگولو کي گير شوی او يا توندو سيليو پر سر اخيستی او په کومي ژورې کندې کي ئې غورځولی، آيا نه وينئ چي زموږ په دې شرک وهلې او له الله تعالى نه بې خبري ټولني څومره ډول ډول اربابان حکومت کوي؟! آيا غوره نه ده چي د دوی د ظالمانه واکمنۍ نه د نجات او خلاصون لپاره يوه خدای ته پناه يوسو او يوازي د هغه عبادت وکړو؟ له الله تعالى پرته ټول معبودان او هر هغه څه چي تاسو ئې لمانځئ، مرسته ترې غواړئ او پناه وروړئ، تش په نامه معبودان دي، هسي خوشي نومونه دي، هيڅ حيثيت نه لري، هيڅ نه شي کولی، په حقيقت کي دا تاسو او ستاسو پلرونه دي چي دوی مو په خاصو نومونو او القابو نومولي، داسي ځانگړتياوې، کرامات او خصوصيات مو ورته منسوب کړي چي په کي نه شته، هسي گومان کوئ چي ستاسو دعاگانې اوري، ستاسي مرسته کولی شي، ستاسي حاجتونه پوره کوي او دعا گاني مو قبلوي؛ په داسي حال کي چي نه د دې پراخې هستۍ په غېږکې داسي دليل تر سترگو کېږي چي الله تعالى شريک لري او نه په کوم الهي کتاب کي ويل شوي چي له الله تعالى پرته د بل عبادت، هغه ته سر ټيټول او له هغه مرسته غوښتل جايز دي، هغه څوک چي دا ادعا او گمان ئې کړی چي د دې عالم کوم څيز يا کوم څوک په الوهيت او ربوبيت کي د الله تعالى سيال او شريک دئ او الله تعالى هغه د هستي په اداره او د چارو په سمبالولو کي له ځان سره شريک کړی، ادعا ئې پوچه او گمان ئې بې بنسټه دئ، داسي چي په ټوله هستۍ کي به د دې ادعا د اثبات لپاره کوم دليل وړاندي نه کړی شي!! هغه دين په دېوال ووهی او هيڅکله د الهي دين په سترگه مه ورته گورئ چي شرک ته بلنه ورکوي.

الله تعالى ټولواک دئ، د عالم د ساتلو او پاللو واگې ئې په لاس کي دي، د هر کار پرېکړه ده له لوري کېږي، حکم او فرمان صادرو ل ده لره مختص دئ، پر ټول عالم د ده جل جلاله حکم نافذ دئ، په دې واکمنۍ او حکومت کولو کي هيڅوک ورسره شريک نه دئ. الله تعالى د قانون جوړولو او پرېکړو کولو صلاحيت او اختيار هيچا ته نه دئ ورکړی، بايد د ژوند په ټولو چارو کي له الله تعالى او د

د قرآن پلوشې..... د يوسف سوره

هغه له دين نه هدايت او لارښوونه تر لاسه كړو او د هغه له حكم او امر سره سم عمل وكړو.

ستاسي د ټولني مطلق العنانه حاکمان ظالمان دي، له خپل حد او حق نه ئې تېرى كړى او په خپلي دې ادعا سره د شرك مرتكب شوي چې د قانون جوړول دوى حق دئ.

د الله تعالى دائمي او پرېكنده حكم دا دئ چې له ده پرته د بل خيز او بل چا عبادت مه كوى، د بل چا له درشل او درباره وېره او طمع مه لرئ، له الله تعالى پرته هېچا ته د بندگۍ سر مه ټيټوى او د فرمان او حكم اطاعت ئې مه كوى، كوم مذهب او دين چې تا ته وايي: له غير الله مرسته غوښتل جايز دي؛ نو پوه شه چې دا دروغجن دين او كور اوږ مذهب دئ، داسي دين او مذهب چې فقط جاهل وگړي ئې په دام كي ښكار كېږي!!

له دې اغېزمن دعوت نه وروسته يوسف عليه السلام د زندان ملگرو ته د دوى د خوبونو په اړه وايي:

Ü=ÁñãzF\$B& #10 z 1/n' ' Á6 \$JäBn& \$B& Çö Å9\$Ö& Å9 Á>f

As\$r ÇİÈ È\$çöç @ İİİ “ İ\$öç \$ÖÖç 3/4 İAÜç `B çöç@à2 Üü

BÜçç9\$ç9 i S'ù š• İt %YÄ 'İç2 çç \$JçB 8 \$R 1/4çR £B “YçÖ

ÇİÈ ÜÜZÄ İ Öİ Çö Å9\$'İ] İ-Ü 3/4İİt •ç2 È

د زندان ملگرو! ستاسو يو تن به (آزاد شي او بيا به) د خپل بادار د شرابو ساقي شي او بل به په دار وځړول شي او مرغان به ئې د سر غوښې شكوي، دا دئ هغه كار تر سره شو چې تاسو ئې پوښتنه كوله. بيا ئې د دوى دواړو هغه يوه ته چې گومان ئې كاوو آزاد به شي، داسي وويل: خپل بادار (د مصر

پاچا) ته زما يادونه وکړه، خو شيطان د ده وريادول ترې هېر کړل، نو تر څو کلونو په زندان کي پاتې شو.

دلته څو ظريف ټکي زموږ توجه جلبوي:

گورئ چي يوسف عليه السلام ته وروڼو په يوه سترگه کتل، د ده وړتياوو د هغوی حسادت راپاراوو او د مصر د درباريانو عياشو او بدکارو بنځو په بله سترگه ورته کتل، د ده حسن د دوی هوس او شهوت راپاراوو، خو د دوی دواړو په خلاف د دې دوو ستم ځپلو غلامانو تأثر د ده په باب بل شان دی، د يوسف عليه السلام په خبرې، خبرو، حرکاتو او ناستي پاستي کي د يوه صالح، محسن او پرهېزگار انسان نښي او آثار د دوی توجه جلبوي او د خپلو خوبونو د تعبير لپاره ورته رجوع کوي، هغه ته د محسن او ښکوار خطاب کوي.

د بايبل دا خبره هم هيڅ وزن او وقعت نه لري چي وايي: يوه شپه دواړو خوب وليد... سهار يوسف متوجه شو چي دواړه خفه دي... پوښتنه ئې ترې وکړه... وئې ويل: موږ خوب ليدلی خو څوک نه شته چي موږ ته ئې تعبير کړي!!! دا ځکه چي نه خو دوی داسي څه په خوب کي ليدلي وو چي پرې پرېشانه شوي وی او نه د خوب په تعبير پوهېدل!! د بايبل د دې وينا په خلاف قرآن فرمايي چي دوی يوسف عليه السلام ته راغلي، صالح، ښک او پوه انسان ورته معلوم شوی، گمان ئې کړی چي دی کولی شي زموږ خوبونه تعبير کړي

لکه چي گورئ قرآن نه دا خبره کوي چي دوی درې څانگي او درې شکورونه په خوب کي ليدلي او نه دا خبره چي يوسف عليه السلام دوی ته وويل چي درې ورځي وروسته به ستاسو خوبونه په دې توگه رښتيا کېږي، د بايبل دا وينا هيڅ وزن نه لري چي د دريو څانگو او دريو شکورونو تعبير درې ورځي دی، يوسف عليه السلام د يوه له خوبه پوهېدلی چي آزاد به شي او بېرته به په خپلي مخکنۍ دندې وگمارل شي، قرآن فرمايي چي د يوسف گمان همدا وو، د ده له خوبه ئې انتباه همدا وه، د دوهم کس خوب دوه برخي درلودې: پر خپل سر د ډوډۍ وړل او

د ده پر سر باندي د مرغانو خوراك، له لومړۍ برخي ئې دا انتباه اخيستې چي د هغي ډوډۍ د پخولو مسئوليت به د ده پر سر پرېوځي چي پاچا پرې غصه شوى وو او دى ئې د همدې لپاره زندان ته لېږلى وو او له دوهمي برخي ئې دا انگېرلې چي پر دار به وځړول شي او مارغان به ئې د سر پوستكى او ماغزه خوري.

د قرآن له وينا معلومېږي چي دا دواړه زلميان هم د يوسف عليه السلام په څېر بې گناه ول، د قرآن له الفاظو او د يوسف عليه السلام له تعبير نه معلومېږي چي يو ئې د دربار ساقى او بل ئې نانواى وو، ويل شوي چي په دې خاطر زندان ته لېږل شوي ول چي د دربار په يوې ميلمستيا كي يوه داسي شراب مېلمنو ته وړاندي كړي وو چي مچ په كي لوېدلى وو او بل ئې داسي ډوډۍ پخه كړې وه چي شگي په كي وې، د آيت له الفاظو او د هغو دواړو له خوبونو څخه دا جوتېږي چي نوموړې وينا صحيح او د بايبل خبره غلطه ده چي دوى د دربار د چارو مشران وو، قرآن دوى دواړه د زلميانو په نامه يادوي او په دې سره موږ ته د مصر د هغه مهال وضعيت دقيقاً انځوروي، دا يوازې يوسف عليه السلام نه وو چي د حاكم نظام د عياشو او ظالمو واكمنانو د هوسونو قرباني شوى وو؛ بلكي د ده په څېر گڼ شمېر كسان هره ورځ د دې مفسد نظام د مفسدو واكدارانو د هوسونو قرباني كېدل، دا يوازې دى نه وو چي له كومي گناه او جرم پرته زنداني شوى او د دې ټولني د ظالمو واكمنانو د غضب او قهر تر متروكې لاندي راغلى؛ بلكي د ده په څېر ډېر نور هم له كومي گناه پرته د دوى په لاس تعذيب كېږي، رنگ رنگ عذابونه گالي او هيڅ په هيڅ ځورول كېږي.

د قرآن له الفاظو معلومېږي چي يوسف عليه السلام د زندان دغو دوو ملگرو ته وويل: كوم خواړه چي هره ورځ په معين وخت دركول كېږي، د هغه وخت تر رارسېدو مخكي به ستاسي د خوب تعبير درته ووايم، يعني دا چي له دوى ئې وخت غوښتى، تر څو د دوى د خوبونو په باب فكر وكړي او صحيح او دقيق تعبير ئې ورته ووايي. د اټكل له مخي دغو ملگرو ئې سهار له وينېدو نه وروسته ده ته خپل خوبونه تېر كړي او ده د غرمې تر ډوډۍ پوري مهلت غوښتى، د دې وينا په

اهميت هغه وخت ښه پوهېدی شو چې په راتلونکې کې د پاچا د خوب د تعبیر په اړه د يوسف عليه السلام فوري ځواب او له څه ځنډه پرته تعبیر ته ځیر شو، دلته ئې وخت غوښتی او هلته ئې له ځنډه پرته ځواب ویلی او د دې معنی دا ده چې د يوسف عليه السلام بصیرت او پوهه ورځ په ورځ زیاته شوې، زندان د ده لپاره که له یوې خوا د مبارزې او دعوت سنگرو و له بلې خوا یوه مدرسه وه، الله تعالی تر هغه مهاله په زندان کې پرېښود چې ښه روزنه ئې وشي او د هغه ستر او تاریخي مأموریت لپاره جوگه شي چې څه موده وروسته به ورسپارل کېږي، د مصر د هغه مهال د لوی ملک زعامت او قیادت ده ته سپارل کېدو، الله تعالی د همدې لپاره دی له کنعانه راروان کړی وو، د ستونزو، کړاوونو او آزموینو په لوړو ژورو کې ئې وروزو او ورو ورو ئې د هغه استعدادونو او وړتیاوو ته وده ورکړه او دا شرایط ئې ورته برابر کړل چې له زندانه قصر ته ورسېږي او له غلامۍ نه پاچاهۍ ته. متأسفانه زموږ ځیني مفسرین هم د اسرائیلي روایاتو تراغېز لاندې تللي او د قرآن دا برخه ئې داسې تعبیر کړې چې گواکې يوسف عليه السلام په غیب پوهېدو او د زندان ملگرو ته ئې ویلي چې زه مو په دې خبرولی شم چې نن به کوم خواړه درته راځي او سبا کوم او ځینو داسې تعبیر کړی چې په خوب کې هر خواړه وگورئ زه ئې تعبیر درته ښیم!! دا دواړه تعبیرونه کمزوري دي او د قرآن له الفاظو سره اړخ نه لگوي، قرآن د يوسف عليه السلام قول په دې الفاظو رانقلوي: نبأتکما بتأویلہ (تاسې دواړه به د هغه په تعبیر خبر کړم)، دا الفاظ صریحاً ښیي چې مراد ئې د خوب تأویل او تعبیر دی؛ د خوراک لپاره د تأویل کلمه نه استعمالېږي او صحیح نه ده چې ووايو: نبأتکما بتأویل الطعام!! سر بیره پر دې دلته زندانیانو له يوسف عليه السلام نه د خپلو خوبونو تعبیر غوښتی او دا صحیح نه ده چې د خوبونو د تعبیر پر ځای هغوی ته ووايي چې د هغه خوړو څرنگوالی به درته وښیم چې په راتلونکې کې درکول کېږي!!

د قرآن دا دقیق او له معانیو ډک الفاظ هم د غور او دقت غوښتنه کوي چې

فرمایي:

09 i S'ù š• ħ %YĤ 'î2 0\$ \$J6# 8 \$R ¼RŁ £B “YÖ A\$%r

ÇİÈ ŪŪŽÀ Ì ÒÎ ÇĐ Å9\$'Î] Î=Ū ¾ĭĭĥ •ò2 Ē ß»Üœ9\$

او د دوی دواړو له منځه ئې هغه چا ته چې گمان ئې وکړ خوشې کېږي وویل:
د خپل بادار خوا ته دې ما یاد کړه، نو شیطان دا ترې هېره کړه چې خپل
بادار ته ئې یادونه وکړي، نو ځکه خو کلونه په زندان کی پاتی شو.

دا آيت په ډېر صراحت سره بنډي چي:

يوسف عليه السلام نه د خان په اړه له الهي قضا خبر وو او نه د خپلو دوو زنداني ملگرو له مقدراتو، بلکي د دوی له خوبونو ئې اټکل کړی، د يوه خوب ته په پام سره ئې گومان کړی، حدس ئې وهلی او اټکل ئې کړی چي له زندانه به آزاد شي، د "ظن" لفظ کارول همدا مطلب افاده کوي. او په دې سره قرآن د بايبل دا وينا يو ځل بيا رد کړې چي پيغمبران عليهم السلام په غيب پوهېږي، که تاسو بايبل ته لږ ځير شئ په ځای ځای او نږدې د ټولو پيغمبرانو په اړه به وگورئ چي په غيب پوهېدا ورته منسوب شوې او قرآن همدومره په دې خبري تاکيد کوي چي نه پيغمبران په غيب خبر دي او نه پر ځمکه او آسمان کي له الله تعالی پرته بل څوک په غيب پوهېږي.

يوسف عليه السلام خپل دغه ملگري ته چي د ده په گمان به له زندانه خوشې کيږي او بيا به د دربار ساقي شي، وويل: ما په ياد لره، هېر مي نه کړې، خپل بادار ته دې زما احوال واوروه؛ خو هغه چي د شيطان په لار تللی وو، د خپل زندان يار ئې هېر کړ، دربار ته نږدېوالی د دې سبب شو چي د سختو ورځو ياران هېر کړي، وئې نه غوښتل او يا ئې ونه شو کړی چي د يوسف احوال خپل بادار ته واوروی.

د قرآن له دغو الفاظو (فلبث فی السجن بضع سنين: نو د څو کلونو لپاره په

زندانه کي پاتې شو، داسي معلومېږي چي يوسف عليه السلام د خوبونو د تعبير په دوران کي کوم داسي کار کړی چي له امله ئې څو کاله په زندان کي پاتې شو، دا کوم کار وو؟ کوم داسي الفاظ د ده له خولې وتلي چي له امله ئې د زندان موده د څو نورو کلونو لپاره اوږده شوې؟ که څه هم ځيني مفسرين وايي چي د قرآن په دې الفاظو کي چي وايي: (فانساه الشيطان ذکر ربه)، يوسف عليه السلام ته اشاره شوې، خو دا ډېره کمزورې خبره ده، ځکه له دې نه دوه آيتونه وروسته وضاحت شوی چي دغه هېروونکی يوسف عليه السلام نه؛ بلکي د هغه د زندان ملگری وو چي څه موده وروسته ئې خبره ورپه ياد شوه، دا هېرېدا د يوسف عليه السلام د ملگري کار وو نه د يوسف عليه السلام کار. د دوی تعبير د قرآن له الفاظو سره قطعاً اړخ نه لگوي، هغه يوسف چي د الله تعالی لپاره ئې زندان ته پر دربار ترجيح ورکړه اوس به په زندان کي څنگه خپل رب هېروي، انسان خو معمولاً په سختيو کي نسبت آسانيو ته لازيات خداى يادوي. د آيتونو ترکيب داسي دئ چي هېرېدا د آزاد شوي ملگري کار دئ، ځکه له ده غوښتل شوي وو چي د خپل بادار خوا ته ما ياد کړه، نسيان او هېرېدا له دې سره جوخت راغلې او له همدې ساقې پرته بل چا ته نه شي منسوبېدی.

د قرآن الفاظ په دې هکله ډېر صريح دي چي په زندان کي د يوسف عليه السلام د پاتې کېدو دليل دا وو چي له خپل زنداني ملگري ئې دا مطالبه وکړه چي د ده احوال خپل بادار ته ووايي او په دې توگه له زندان نه د خلاصون په لټه کي شو، په داسي حال کي چي څه موده مخکي ئې ويلي وو؛ زندان ته پر هغه څه ترجيح ورکوم چي دوی مي وربلي! ولې ئې عجله وکړه، ولې بې حوصلې شو، ولې د يوه غلام په وسيله له ظالم حاکم نه استرحام کوي؟! حکيم خداى د هغه دا کار غوره ونه بالو؛ نو ځکه څو کاله نور هم په زندان کي پاتې شو او دا ځکه چي هغه لا مزيد روزني ته ضرورت درلود، د هغه د معنوي ودي او ارتقاء لپاره څه نوره موده په زندان کي پاتې کېدل ضروري وو. دا مطلب هغه وخت موږ ته لازيات جوت کېږي چي گورو قرآن په همدې سوري کي او څو آيتونه وروسته، د يوسف عليه

السلام لوړ عزم او متين صبر او زغم داسي انځوروي: څو كاله وروسته، همدا زنداني ملگرى، په داسي حال كي د ده خوا ته راځي چي د مصر د پاچا پيغام ورسره دئ، دى ئې دربار ته ورغوښتى، خو دى پاچا ته له ورتلو ډډه كوي، له زندان نه د خلاصون په باب عجله نه لري، په ډېره استغنا او متانت سره وايي: اول بايد زما د زنداني كېدو وجه معلومه شي، له هغو دې پلټنه او تحقيق وشي چي زه ئې زندان ته لېږلى وم، كله چي زما براءت اعلان شو هله به دا بلنه ومنم!!

گورئ چي قرآن په څومره حكيمانه توگه د هغه الهي نظام د مشرانو او اكمنانو ځانگړتياوې زموږ مخي ته ږدي چي الله تعالى ئې د انسانانو لپاره غوره گڼي، د دې ټولني د زعامت يوه بېلگه د يوسف عليه السلام په څېره كي انځوروي او زموږ نندارې ته ئې ږدي او موږ ته نښي چي په دې نظام كي د چارو واگې د هغو شخصيتونو په لاس كي وي چي په پټه او ښكاره له الله تعالى څخه وېرېږي، د خلكو د سر، مال، عزت او ناموس ساتونكي وي، حرام ته له نږدې كېدو او له الهي حدودو نه د تېري څخه په كلكه ځان ساتي، د دې پر ځاى چي په ځمكه كي تمكين او قدرت ته رسېدل په دوى كي طغيان او سرکښي راوپاروي، د دې اپوټه په دوى كي انكسار او تواضع زياتوي، پر خداى ايمان او دا باور او اعتقاد چي هر څه ئې د الله تعالى پېرزوينه، احسان او عنايت دئ، نه د دوى د ذاتي كمال او هنر نتيجه، دغه احساس، باور او اعتقاد له گناهونو نه هم او د اقتدار په وخت كي له غرور او تكبر نه هم د ځان ساتلو سبب گرځي.

بايبل تر دې عنوان لاندې (د فرعون خوبونه)، ليكي: (له دې دوه كاله وروسته، يوه شپه فرعون خوب وليد چي د نيل خوا ته ولاړ دئ، ناڅاپه له روده اوه څوږ غويي راووتل... ورپسې اوه ډنگر غويي راووتل... بيا دغو ډنگرو غويانو هغه مزې غويان له ستونې تېر كړل... فرعون راوينښ شو... خو بيا ويده شو او دا ځل ئې وليدل چي له يوې څانگې اوه ډك وږي راوټوكېدل... ورپسې ئې اوه نازك وږي وليدل چي شرقي بادونو وچ كړي ول، وچو او نازكو وږيو ډك وږي وخوړل، ... فرعون له خوبه راوينښ شو، سهار ئې فكر پرېشانه وو، د مصر ټول

جادوگران او پوهان ئې راوبلل... خپل خوب ئې ورته تېر کړ خو څوک نه وو چې دا خوبونه ورته تعبیر کړي... د ساقیانو رئیس راوړاندي شو او وئې ویل: اوس را په یاد شول چې ... زموږ خوبونه یوه عبراني ځوان تعبیر کړل او تعبیرونه ئې رښتیا وختل... فرعون فوراً څوک ولېږو چې یوسف حاضر کړي... یوسف سر او صورت برابر او جامې ئې بدلې کړې ... او د فرعون حضور ته ورغی... فرعون خپل خوب ورته تېر کړ... یوسف وویل: زه په خپله خوبونه نه شم تعبیرولی خو خدای به ستا خوب درته تعبیر کړي... فرعون خپل خوبونه ورته تېر کړل... او یوسف ورته وویل: ستا د دواړو خوبونو معنی یوه ده... اوه مزي غویی او اوه ډک وږي د پریمانۍ اوه کلونه په گوته کوي... او اوه ډنگر غویی او اوه وچ وږې د وچ کالۍ د اوه کلونو نښه ده چې ورپسې به راځي، په دې توگه خدای ته له هغه څه خبر کړې چې په مصر کي به ئې ترسره کوي... اوه کاله به پریماني وي او بیا سخته وچ کالي او قحطي، ... زه وړاندیز کوم چې یو پوه او هوښیار کس د کر کښت په دنده وگمارې او هغه باید د پریمانۍ په کلونو کي د محصولاتو پنځمه برخه په شاهي انبارونو کي ذخیره کړي... فرعون او ټولو درباریانو د ده وړاندیز خوښ کړ او فرعون وویل: تر یوسفه به غوره کس څوک وي چې د دې کار له عهدې ووځي.. په ده کي د خدای روح ده!! یوسف ته ئې وویل: همدا اوس تا په دغه دنده گمارم، ته به د مصر دوهم لوړ پوړی کس وې او فرمان به دې په هر ځای کي چلېږي!! بیا فرعون د پاچایی گوتې ورپه گوته کړه، فاخره لباس ئې ورواغوست، د طلا زنځیر ئې ورپه غاړه کړ، په دوهمې معتبرې سلطنتي گاډۍ کي ئې سپور کړ... چې چېرې به تلو دا اعلان به ئې تر مخ کېدو: په گونډه شئ (د تعظیم لپاره)!!

لکه چې گورئ د بایبل په وینا کي کافي غیر ضروري تفصیل، بې ځایه تکرار، نامناسب او گونگ الفاظ او نامعقولې څرگندونې شته، دغو څو ویناگانو ته ئې لږ ځیر شئ: یوسف وویل: زه په خپله خوبونه نه شم تعبیرولی خو خدای به ستا خوب درته تعبیر کړي!!!... دا په داسي حال کي چې څو شېبې وروسته یوسف په خپله د ده خوب تعبیروي!! فرعون وویل: تر یوسفه به غوره کس څوک وي چې د

ì ¯™r \$ f ħ ì ¯™ £ 9è2 ū 5\$JĀ N°.) / ì ¯™ 3 ‘ & pñā î J\$A\$%r

06ä bî ‘ fāā ’î ’îqēm | Jē\$Kē M; î\$ • z ē šōä B=āī

Ä=ônF \$Eè/rôî ßw \$Br 6»=ôn ß »óÊ & {pe% ÇlÈ šc rŕe? \$fö=î

3/4 11 f 01 Nà6 6 1n6B pBé%e/ •.Šš \$Jāß \$gU “ 16\$A\$%r Ç1È ûüŦ1è1

5\$JÅ N°.) / M™ 'î \$Ziñ BfÅ 9\$ \$kë B Bqã ÇiÈ BqãO'ù

BA ã p j e c M j i f z é s D ä B » = 7 1 5 A D M r \$ f ä i i r M £ g e 2 ü

\$Jù \$I&Š ûüŹA ìŌ™ bqã‘4? A\$% ÇİİÈ bqB-ê 0G-è9 Ä \$Z9\$ ’Ĵ

Ÿœ/ .`B ’İŮ ŒeÇİÈ bqè0 \$B̂ Wkî% ŵj yŷçİS ’İgrâ<ù 0ŷ% Ám

ŒeÇİÈ bqãA 0 \$B̂ Wkî% ŵj £ç 0œ% \$B `üü š%© ŌŌ™ 7İ°E

ÇİİÈ brçççç İŷİr â \$Z9\$S \$óâİŷİ P%æ 7İ°E Ÿœ/ .`B ’İŮ

او پا چا وويل: زه په خوب کي اوه خوربې غواوې گورم چي اوه ډنگري غواوي ئې وخوري او اوه شنه وږي او اوه نور وچ، درباريانو! ما د خپل خوب په تعبير خبر کړئ که د خوبونو په تعبير پوهېږئ. هغوی (په ځواب کې) وويل: دا هسي د خيالاتو گېډۍ ده (گډ وډ خوبونه دي) او موږ د دغو خيالي خوبونو په تعبير نه پوهېږو. او له هغو دوو نه يوه ژغورل شوي کس، چي له څه مودې وروسته خبره ورپه ياد شوې وه، وويل: زه به مو پرې خبر کړم، ما (زدان ته) (د يوسف عليه السلام د ليدو لپاره) ولېږئ!، (هغه وويل): اې رښتونې يوسفه! د اوه خوربو غواوو چي اوه ډنگري غواگاني ئې وخوري او اوه شنو وږيو او اوه وچو وږيو په تعبير مو خبر کړه، بنايي (د مجلس له پورته کېدو د مخه) ورستون شم، هيله ده چي پرې پوه شي. (يوسف عليه السلام) وويل: تر اووو کلونو به پر له پسې کر کښت کوئ، څه چي ترلاسه کوئ په خپلو وږيو کي ئې پرېږدئ مگر هغه لږه برخه ئې چي خورئ ئې، بيا به له دې وروسته اوه نور سخت (کلونه) راشي، چي هغه به ټول هغه څه درنه وخوري چي ورته ذخيره کړي مو وي، مگر هغه لږه برخه چي ساتئ ئې. بيا به له دې وروسته داسي کال راشي چي په هغه کي به پر خلکو بارانونه وورېږي او په هغه کي به (خلک د مېوو) عصاره وباسي.

په دغو مختصرو آيتونو کي لاندې مهم مطالب زموږ مخي ته راځي:

دا څلورم خوب (رؤيا) ده چي په دې سوره کي ئې يادونه کېږي او بنسټي چي کافر او مسلمان، ظالم او مظلوم، ښه او بد انسانان، ټول خلک له خوبونو سره مخامخ کېږي، ځيني ئې جدي انگېرې او د تعبير هڅه ئې کوي، غواړي پوه شي چي خوب ئې څه پيغام ورته لري، ځيني ئې جدي نه نيسي، يا ئې د ورځنيو فعاليتونو تسلسل گڼي، يا هسي گډ وډ خيالات او يا ئې د هغو هيلو او آرزوگانو انعکاس چي نه دي ترسره شوې، په شا تمبول شوې هيلي ئې گڼي چي په خوب کي ځان بنسټي، د همدې لپاره د خوبونو له څنگه په بې پروايۍ تېرېږي او دا زحمت ځان ته نه ورکوي چي تعبير ئې کړي او په هغه پيغام د پوهېدو هڅه وکړي چي خوبونه ئې له ځان سره لري. د انسان ((رؤيا)) بنسټي چي انسان له محسوس او ملموس برخو نه علاوه هم ډېر څه لري، د فهم او درک دنيا ئې يوازي په محسوساتو کي نه راخلاصه کېږي، د ده د فهم او درک دنيا ډېر نور پراخ او پيچلي ابعاد او اړخونه هم لري، که هغه په خپلو ظاهري حواسو سره مشهود او ملموس شيان او تر سترگو کېدونکې نړۍ درک کوي؛ په لا شعور کي د زمان او مکان له پولو اوږي، له غيبې نړۍ نه، د پردو او حجابونو له ماورا نه پيغامونه ترلاسه کوي، دا پيغامونه څه ډول ور رسېږي، سرچينه ئې چېرې ده، څوک دئ؟ څه دئ؟ څنگه په خوب کي په هغه څه پوهېدې شي چي په وينښه نه شي پرې پوهېدې؟ دا پوښتنې ځواب غواړي، منصف څېړونکي نه شي کولای چي له څنگه ئې په بې پروايۍ تېر شي. که موږ په خپل ژوند کي د تخمينونو او انگېرنو په مرسته وړاند وينې کوو او ډېر ځله مو وړاندوينې سمې څېږي، که په خوب کي داسي څه گورو چي څه موده وروسته تحقق مومي، د دې لپاره څه توجيه وړاندې کولی شو؟ مگر کولی شو د يوه کس داسي په لسه او خوبونه او په ټولي نړۍ کي د لکونو خلکو داسي خوبونه عادي او بې اهميته خبره وگڼو او د تصادف نوم ورکړو؟ آيا لږ تر لږه د دې خبري په کولو مجبور نه يو چي زموږ مغز د خوب په حالت کي همغسې وړاند وينې کولی شي چي په وينښه ئې کوي؟ آيا دا خبره ډېره بېهوده او خوشې

خبره نه ده چې څوك ووايي: زموږ مغز په وينه كې سم او په غور او دقت سره كار كوي خو د خوب په حالت كې ئې هر تحليل ناسم او له غور او دقت پرته او گډ وډ خيالات وي؟! ډېر نامعقول انسان به د داسې خبرې كولو جرأت كوي، ډېر ناپوه انسان به دا گمان كوي چې د خوب په حالت كې دماغ خپل كار پرېږدي، نه په قضايو او غور كولى شي او نه ئې د غور او تفكر نتايج او لاس ته راوړنې د اهميت وړ دي!! حال دا چې په خوب كې د انسان يوازي د څو حواسو سويچونه بند او د انتظار (standby) په حالت كې شي، نور دماغ د مخكې په څېر خپل كار ته دوام وركوي، بڼايي د ځينو برخو توقف مغز ته د بڼه غور او فكر كولو لار بڼه موقع او فرصت په لاس وركړي. په هر صورت؛ خوب يو حقيقت دى، رښتيا ختل ئې داسې څه چې انكار ترې گران دى. د هغو خوبونو لپاره څه توجيه وړاندي كولى شو چې د راتلونكو پېښو خبر راكوي او خبر ئې هم ډېر دقيق؟ آيا پر عالم الغيب خداى باندې له ايمان نه پرته بل تفسير او تعبير ورته درلودى شو؟ د الله تعالى د اثبات لپاره له خورا كوټلو دلايلو څخه يو دليل همدغه د انسان خوبونه دي.

له الفاظو جوتېرې چې د مصر پاچا پرله پسې يو خوب ويني، بالآخره خپل خوب ځينو درباريانو ته تېروي او ترې غواړي چې تعبير ئې ورته ووايي، د بيان انداز داسې دى چې پاچا هسې په كوم مجلس كې ځينو درباريانو ته خپل خوب تېر كړى او ورته ويلي ئې دي: كه د خوبونو په تعبير پوهېږئ نو زما دا خوب تعبير كړئ، د بايبل دا وينا هيڅ وزن نه لري چې پاچا سهار وختي ټول درباريان، نجوميان او جادوگران راوغوښتل چې د ده خوب ورته تعبير كړي!! نه خو دا خوب د دومره ستر او عاجل اقدام غوښتنه كوي او نه هيڅ هوښيار انسان د يوه خوب لپاره دومره ستره غونډه جوړوي!! د درباريانو له دې ځوابه چې پاچا ته ئې وويل: دا كوم معنى لرونكى خوب نه دى، موږ ئې په تعبير نه پوهېږو، معلومېږي چې نه پاچا خپل خوب جدي گڼلى او نه ئې درباريانو.

دا خبره هم د خاصې پاملرنې وړ ده چې قرآن دا پاچا د فرعون په نامه نه يادوي، بلكې د ملك (پاچا) په نامه ئې يادوي، د وروستيو علمي تحقيقاتو په ترڅ

کي دا خبره معلومه شوې چي د يوسف عليه السلام په دور کي د مصر پاچايان د فرعون په نامه نه يادېدل، ډېر وروسته د فرعون نوم ورته غوره شوی، تحقیقات ښيي چي د هغه وخت پاچايان د هکسوس په نامه يادېدل چي له ۱۷۳۰ تر ۱۵۸۰ مخکې له مېلاده ئې پر مصر حکومت کړی، له دغو تحقیقاتو هم معلومېږي چي د بايبل دا وينا غلطه ده چي نوموړی پاچا د فرعون په نامه يادوي.

د دربار ساقی، د يوسف عليه السلام د زندان ملگري ته د دې خوب له اورېدلو سره سم، يوسف عليه السلام ورپه ياد شو او وئې ويل: زه کولای شم دا خوب تعبير کړم، په دې شرط چي ما زندان ته ولېږئ، هلته يو څوک راسره وو چي خوبونه ئې په ډېر دقت سره تعبيرول، د ساقی له دې خبري چي (ما ولېږئ) په ډاگه معلومېږي چي دی يو غلام دئ نه کوم مشر او د بايبل د وينا له مخي رئيس!! هغه يوسف عليه السلام ته ورغی، خوب ئې ورته تېر کړ، تعبير ئې ترې وغوښت او ټينگار ئې وکړ چي د درباريانو د مجلس له پورته کېدو نه مخکي د خوب تعبير ورته ووايي او يوسف عليه السلام به له څه ځنډه د پاچا خوب داسي تعبير کړ:

اوه خوربي غواوي د اوه برکتی کلونو نښه ده او اوه ډنگري غواوي د اوه وچ کاليو او قحطي کلونو څرگندونه کوي، اوه شنه وږې اوه حاصل لرونکي فصلونه په گوته کوي او اوه وچ وږي د ذکر شويو اوه فصلونو هغه وچ شوي حاصلات په گوته کوي چي په وږو کي به ساتل کېږي او د قحط په کلونو کي به استفاده ترې کېږي، د اوه برکتی کلونو حاصلات به د قحط په اوه کلنو کي مصرف شي، خو په دې شرط چي په وچو وږو کي وساتل شي، قحط اوه کاله دوام کوي، له هغه نه وروسته عادي حالت رامنځ ته کېږي، بارانونه به پيل شي او مصر ته به بيا پرېماني او سمسورتيا راوگرځي او خلک به د مېوو عصاري زېښتي. د مصر وگړي ښايي محتاط وي او د قحط په کلونو کي د ټولو غلو دانو له مصرفولو ډډه وکړي، هغوی بايد يوه اندازه غله دانه د تخم په توگه د راتلونکي کال لپاره وساتي، همدارنگه متوجه وي چي د غلو دانو د ساتلو او ذخيره کولو غوره طريقه دا ده چي په خپلو وږو کي وساتل شي.

مصر د عزيز بنځي وويل: اوس حقيقت څرگند شو، ما ترې د زړه مراد وغوښت او هغه يقيناً چې له رښتونو انسانانو څخه دى، (زما دا اعتراف) د دې لپاره دى چې پوه شي په غياب كې مې خيانت ورسره نه دى كړى او د دې لپاره چې (پوهېږم) خداى د خاينانو تدبيرونه نه هدايتوي (نه پرېږدي د خاينانو تدبيرونه دوى خپل مقصد ته ورسوي) او زه خپل ځان نه سپينوم، په دې كې شك نه شته چې نفس د بدۍ په لور ډېر هڅوونكى دى، مگر هغه چې زما پالونكى خداى پرې ورحمېږي، بې شكه چې زما پالونكى رب ډېر مهربان بخښونكى دى.

د يوسف عليه السلام د زندان ملگرى بېرته وگرځېدو، د خوب تعبير ئې واوراوو، پاچا امر وكړ چې يوسف عليه السلام راولئ، د پاچا قاصد د ده له پيغام سره زندان ته ورځي او يوسف عليه السلام ته وايي: د مصر پاچا غوښتى يې، ستا تعبير ئې خوښ كړى اوس ستا ليدو ته منتظر دى!! خو يوسف عليه السلام، هغه د زندان د اولو ورځو يوسف نه دى، له زندانه د وتلو په اړه څه تلوار او عجله نه لري؛ بلكي زندان ئې د خپلي مبارزې لپاره د سنگر په توگه غوره كړى؛ له خپل مولا پرته بل ته طمع او اميد نه لري، باور ئې دا دى چې له زندانه د وتلو پرېكړه د الله تعالى له لوري كېږي، نو ځكه په ډېر متانت سره قاصد ته وايي: بېرته وگرځه او خپل بادار ته دې ووايه: د هغو ښځو برخليك به څنگه وي چې ده ته ئې هغه توطئه جوړه او زندان ته ئې ولېږو؟ بايد لومړى د هغې خبري سپيناوى وشي، زما (برائت) اعلان شي، كه څه هم الله تعالى راته كافي دى، هغه د دوى له توطئو ښه خبر دى. گورئ چې د يوسف عليه السلام متانت، صبر او زغم ټوله وضعه داسې بدله كړې چې اوس پاچا تلوار لري، هغه غواړي چې له يوسف عليه السلام سره ژر تر ژره ملاقات وكړي، د ده شرط مني، هغې ښځې راغواړي چې د عزيز مصر د مېرمنې په محفل كې راغونډې شوې وې او پوښتنه ترې كوي: په

کومه ورځ چې تاسو له يوسف عليه السلام نه د زړه مراد غوښتی وو، خبره څنگه وه، د پېښې جريان څنگه وو؟ ولې مو دا کار وکړ؟ د پاچا وينا او دريځ داسې دئ لکه چې د يوسف عليه السلام مدافع وکیل وي، له تحقيق او پلټنې نه مخکې د هغه خبرې تصدیقوي او له ښځو نه داسې استفسار کوي چې گواکې د دوی جرم په بشپړه توګه ثابت او څرګند دئ او د شک او شېبې هیڅ مجال په کې نه شته، ټولې ښځې وضع داسې ګڼي چې له اعترافه پرته بله چاره نه لري؛ نو ځکه وايي: خدای ته پناه وړو! موږ په هغه کې هیڅ بدې نه ده لیدلې، اصلي مجرم وروړاندې کېږي او په ټول صراحت سره اعتراف کوي او وايي: اوس حقیقت څرګند شو، ما له هغه نه د زړه مراد وغوښت او هغه رښتونی او صادق دئ، په دوه دلیلونو اعتراف کوم: یو دا چې غواړم هغه په دې پوه شي چې په غیاب کې مې خیانت ورسره نه دئ کړی او تور مې نه دئ ورپورې کړی او بل دا چې اوس په دې باور یم چې الله تعالی نه پرېږدي خائن په مکر او چل ول سره خپلو موخو ته ورسېږي، نه غواړم چې ځان سپین او تېرته کړم، د انسان نفس تل هغه بدو کړو وړو ته هڅوي، له شره ئې یوازې هغه څوک ژغورل کېږي چې زما د مهربان رب پېرزوینه او رحم ئې په برخه شي، یقیناً چې زما پالونکی رب مهربان بخښونکی دئ.

که څه هم ځینو مفسرینو دا گمان کړی چې وروستۍ څو خبرې د يوسف عليه السلام خبرې دي، نه د هغې مېرمنې، د دوی دلیل دا دئ چې دغه خبرې د هغې مېرمنې له شأن نه ډېرې او چټې دي؛ خو دا توجیه په څو دلایلو کمزورې ده: د بیان په هیڅ برخې کې داسې کومه نښه یا قرینه نه مومو چې ثابته کړي دا د يوسف عليه السلام خبرې دي.

د آیتونو سیاق او سباق او د کلام لړۍ له دې توجیه سره اړخ نه لګوي، برعکس په ټول صراحت سره ښیي چې دا د هغې مېرمنې د خبرو دوام دئ. د دغو خبرو په دوران کې يوسف عليه السلام لا په زندان کې دئ او له پاچا سره نه دئ مخامخ شوی او مجلس ته نه دئ حاضر شوی، وروستی آیت همدغه راپه گوته کوي.

د دې خبرې لپاره هېڅ دليل نه شو موندلی چې يوسف عليه السلام ووايي: غواړم چې د مصر عزيز پوه شي چې د هغه په غياپ کي مې له هغه سره هېڅ خيانت نه دی کړی، ځکه چې د مصر عزيز د پېښې په ورځ له حقيقته خبر شو او د يوسف عليه السلام پر پاك لمنتوب او سپيڅلتيا ئې باور راغی.

د آيت دا برخه (إن الله لا يهدي كيد الخائنين)، په هېڅ شان نه شو کولای د يوسف عليه السلام قول وگڼو، دا کلام فقط له هغې مېرمنې سره ښايي، هغه بايد ووايي: که چېرې دا ځل هم له يوسف عليه السلام سره خيانت وکړم او په کوم تور ئې تورن کړم او د دې پر ځای چې پر خپل جرم اعتراف وکړم هغه متهم کړم، نو د پخوانۍ پېښې په څېر به حقيقت څرگند شي، خدای د ځاينانو توطئې، حيلې او بهانې رسوا او خنثی کوي او نه پرېږدي چې د توطئو په مرسته خپلو ناولو موخو ته ورسېږي.

د هغې مېرمنې مؤمنانه څرگندونې په واقع کي دا حقيقت ثابتوي چې د يوسف عليه السلام کړو وړو او د زندان له سنگر نه د ده مبارزې او جهاد د مصر په ټولني باندي ژوري اغېزې کړې دي، ژوره تبديلي په کي راغلې، دومره چې د پرون ورځي هغه مېرمن نن داسي مؤمنانه څرگندونې کوي، له دوو زنداني ملگرو سره د يوسف عليه السلام بحث او د خوبونو له تعبيرولو مخکي دوی د الله لاري ته بلل، هغه هم په دومره تفصيل او په دومره مضبوط استدلال سره، دا ښيي چې هغه په زندان کي آرام نه دی ناست، په جدي، پرله پسې او نه سترې کېدونکې توگه ئې دعوت چلولی او په دې بريالی شوی چې د مصر په ټولني کي له فکري او اخلاقي لحاظه پراخه او ژوره تبديلي راولي، يوه ستر بدلون او انقلاب ته لار آواره کړي او له همدغه زندانه د يوه سياسي او اجتماعي انقلاب او بدلون راوستو لپاره شرايط برابر کړي.

متأسفانه لکه څنگه چې د مسيحيانو او يهودانو علماوو او مشايخو (احبار او رهبان) د الله تعالی له مقدس او لارښود کتاب نه قصې او شجرې جوړې کړې، داسي چې نن د دوی په مذهبي کتابونو کي د الله تعالی د مقدس کتاب وړه برخه

هم نه تر سترگو کېږي، زموږ قصه خوښي هم د دوی تر اغېز لاندې راغلي او د يوسف عليه السلام له دغې عبرتناکې او لارښوونکې قصې نه ئې د يوې داسې بدکاري ښځې د مينې داستان جوړ کړی چې غوښتل ئې يو ښايسته ځوان په دام کې واچوي او له هغه نه د زړه مراد ترلاسه کړي، تر دې پورې چې د دغو قصه خوښو ځينو ادعا کړې چې يوسف عليه السلام د ژوند په وروستيو کې همدغه پر ده مينه مېرمن په نکاح کړه!!! دا په داسې حال کې چې نه په قرآن کې داسې کومه اشاره مومو او نه په رواياتو کې. له دې ارزښتناکې تاريخي قصې نه داسې نکل جوړول او پايله ئې داسې رايستل نه يوازې د ناروغو اذهانو د بيمارو سليقو زېږنده ده، بلکې د دوی تعبير سل په سلو کې د دې قصې له روح او ښځيزو موخو سره تصادم کوي، قصه اصلاً په دې اصل ولاړه ده چې دوه مخالف او متضاد شخصيتونه يو د بل په څنگ کې کېږدي او توپيرونه ئې په گوته کړي، راوښيي چې يو څومره لوړ دئ او بل څومره ټيټ، يو څومره پاکيزه، امين او صادق دئ او بل څومره ناولی، خائن او بې وفا، يو د خدای مخلص بنده او بل د شيطان او نفس مطيع بنده، عجيبه ده چې دغه بيمار کسان داسې غلط او معکوس نتايج ترې اخلي او دا متضادي بېلگې او متفاوت شخصيتونه سره پخلا کوي!! آيا دا شونې ده چې يو پيغمبر له هغه جلال او عظمت سره داسې ښځه په نکاح کړي؟ بايبل هم د خپلو شجرو په ترڅ کې ليکلي چې فرعون يوسف په يوه مصري نوم، صفناټ فعنيح، ونوماو او د فوطي فارع کاهن لور اسنات ئې ورته راواده کړه!!!

قرآن دربار ته د يوسف عليه السلام د ورتلو په اړه داسې فرمايي:

وَقَدْ آتَيْنَا لَكَ فِي الْقُرْآنِ ذِكْرَكَ يَا يٰٓأَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ

وَقَدْ آتَيْنَا لَكَ فِي الْقُرْآنِ ذِكْرَكَ يَا يٰٓأَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ

Ü Š Ā Ć ā ± „ ſ ø m \$ ħ ß 6 G f Ć Ů \$ ' î # ſ q ā \$ ¥ € B 7 Ĩ < . r Ç Ì È

žōz í·Δf\$œ V r çlĚ ůüžÅéBñ·ô & B<ŒçŴr æ±® B \$ZĤq·ĭ

ÇÎÈ b q a G f { q B . r { q B # ä û i i % 0

او پاچا وويل: هغه ما ته راولئ چي د ځان لپاره ئې خاص (مشاور) وټاکم، خو له هغه وروسته چي خبري ئې ورسره وکړې وئې ويل: ته (له همدې) نننۍ ورځي زموږ په دربار کي واکمن امين يې (د پاچا معتمد با صلاحيتۀ چارواکۍ او د ټولو دولتي شتمنيو امين)!! ده وويل: ما (يوازي) د دولت د خزانو پر چارو وگماره، باور وکړه چي ښه او پوه ساتونکۍ به وم (هم ئې د ساتنې له عهدې وتلۍ شم او هم ئې د سم مصرف او په خپل مناسب ځای د لگولو بصيرت او پوهه لرم) او په دې توگه مو يوسف په هغه ملک کي متمکن کړ، چي هر ځای او په هر ډول ئې غوښتل مېشت کېدی شو، چا ته چي مو خوښه شي خپل رحمت او پېرزوينه ورپه برخه کوو او موږ د ښکانونو اجر او بدله نه ضايع کوو. او د هغو لپاره چي ايمان ئې راوړی او پرهيزگاري ئې کوله، اخروي اجر او بدله تر دې هم ډېره غوره ده .

پاچا له يوسف عليه السلام سره تر ملاقات نه مخکي تصميم درلود چې هغه د خپل خاص مشاور په توگه وټاکي؛ خو له هغه سره له خبرو وروسته ئې تصميم بدل شو او هغه ئې د دربار د معتبر او باصلاحيته وزير او د ځان د معتمد په توگه وټاکو او خپله فيصله ئې ورته ابلاغ کړه، مگر يوسف عليه السلام د دې پرېکړې او منصب له منلو انکار وکړ او وئې ويل: ما د دې منصب پر ځای يوازي د مصر پر خزانو وگماره، زه به په پوره احتياط او امانتدارۍ سره د هغو ساتنه وکړم، زه په ځان کې د دې څانگې د اداره کولو صلاحيت او توان وينم، پاچا له خپل نظره

تېرېږي او د يوسف عليه السلام له رأيي سره توافق ښيي او د دولت د دغي خانگي بشپړ صلاحيت ورسپاري.

د آيت له دې برخي (يتبوا منها حيث يشاء) نه دوه مطلبونه اخيستل کېږي:

الف_ د مصر ټول هېواد د ده د صلاحيت او واکمنۍ په کړۍ کې شامل وو، چېرې چې ئې غوښتتل او سېدلی شو، د مصر هيڅ سيمه د ده د واکمنۍ او اختيار له ساحې بهر نه وه.

ب_ په هغه نظام کې ئې چې هره وظيفه او هر مقام غوښتی وی، بې له ځنډه ئې ترلاسه کولی شو، هيڅوک او هيڅ څه ئې په مخ کې ځنډ کېدی نه شو.

حکيم خداى جل شأنه په تدريج سره يوسف عليه السلام هغه مقام ته ورساوو چې په مصر کې ممکن شي، د ده پر مخ د واکمنۍ ټولې لارې پرانيستې شي، قدرت ته د رسېدو ټول اسباب ورته برابر شي، د هغه د ستر او لوړ شخصيت ټولې جلبوونکې برخي د هغې ټولني د مختلفو طبقو او اصنافو لپاره رابرسېره شي، د خلکو اعتماد او باور، احترام او محبت ورته راجلب شي، پس له هغه چې د مصر ولس د ده له اوچتو استعدادونو، صداقت، امانت، پاک لمنتوب او نفس او هوس ته نه تسليمېدا نه خبر شول، په زندان کې د ده صبر، زغم، مقاومت، ثبات او متانت ټولو ته څرگند شو، خلکو وليدل چې د مصر پاچا د ملاقات بلنه ورکړه؛ خو ده ونه منله او تر هغه ئې دربار ته له تلو انکار وکړ چې د ده براءت اعلان شي، له پاچاهۍ نه رالاندي د هېواد تر ټولو لوړه عهدده ورته سپارل کېده خو ده ونه منله او د دې پر ځای ئې داسي دندې ته ملا وتړله چې د هغې له لارې د خپل مظلوم ولس خدمت وکړی شي، د ده پوهه، بصيرت او درايت ټولو ته ثابت او څرگند شو، د ده لوړ او پياوړى شخصيت او فکري او اخلاقي عظمت داسي وو چې هيچا ورسره رقابت او سيالي نه شوی کولی، د مصر ټوله واکمني ئې عملاً په لاس کې پرېوته، پاچا له يوه سمبول نه زيات حيثيت نه درلود، د قحط په کلونو کې د اقتصادي چارو په اداره او سمون کې او له هغه ستر بحران نه د خلکو په ايستلو کې د ده درايت، وړتيا او اهليت په بشپړ ډول راڅرگند شو، هغه نور عملاً

د پاچا وليعهد وو، د پاچا له مرگه وروسته ده ته د قدرت په لېږد کي هيڅ خنډ نه وو پاتې، په دې توگه مالک الملک خدای جل شأنه د هغه وخت د لوی هېواد واکمني يوسف عليه السلام ته وسپارله او د ده بلامنازع واکمني ئې پر هغه پراخ او ستر ملک محققه کړه.

هو! دا الله تعالى جل شأنه دئ چي د خپل رحمت او پېرزوينو سيوری پر هغه چا غوړوي چي دی ئې په خپله خوښ کړي او د دې لپاره ئې اهل او وړ ومومي، هغه نه يوازې د خپلو صالحو بنده گانو اجر نه ضايع کوي؛ بلکي دنيوي او اخروي بدله ئې تر خپل حق څو برابره زياته ورکوي، نه يوازې په دنيا کي د دوی پر نېکو او غوره کړنو باندي مثبت نتايج مرتب کوي، بلکي په آخرت کي تر دنيا غوره بدله ورکوي، د دوی تقوی او ځان ساتنه د دې باعث شي چي په دنيا او آخرت کي غوره بدلې تر لاسه کړي، هر څوک چي د ايمان په لار کي ثابت پاتې شو او د مبارزې په لوړو ژورو کي مایوس نه شو، يوې بلې خوا ته ونه بنويږد، بني او چپ لوري ته منحرف نه شو او په اراده او عزم کي ئې تزلزل رانغی، هغه دې مطمئن اوسي چي عزيز خدای ئې د بري ضامن دئ، نه پرېږدي چي قربانۍ ئې ضايع شي او هڅې ئې بې نتيجې پاتې شي.

بايبل تر دې عنوان لاندې چي (د يوسف وروڼه مصر ته ځي)، ليکي: (يعقوب خپلو زامنو ته وويل: ولې ناست یئ او هسي يوه بل ته گورئ... اورېدلي مي دي چي په مصر کي غله ډېره ده... مخکي له دې چي له لوږې و مرو؛ ولاړ شئ او له هغه ځايه غله راوړئ... لس زامن ئې وخوځېدل... يعقوب بنيامين ورسره ونه لېږو... دوی د يوسف خوا ته ورغلل... سجده ئې ورته وکړه... يوسف وپېژندل... خو په غصې سره ئې دوی ته وويل: له کوم ځايه راغلي یئ؟ دوی ورته وويل: له کنعانه د غلې اخيستلو لپاره راغلي يو... يوسف ته خپل خوبونه ورپه ياد شول... ورته ئې وويل: تاسو جاسوسان یئ او د احوال معلومولو لپاره راغلي یئ... هغوی وويل: سالاره! موږ د غلې اخيستلو لپاره راغلي يو، جاسوسان نه يو، يوسف ورته وويل: نه تاسو جاسوسان یئ!! هغوی وويل: باداره! موږ ټول دولس وروڼه وو، پلار مو په

کنعان کي دئ، يو هلته پاتې شو، بل مړ شوی... يوسف ورته وويل: څنگه به دا معلوموو چي تاسو رښتيا وايئ؟ يوازي په هغه صورت کي به ستاسو خبره ومنم چي کشر ورور مو هم راولئ... که داسي ونه کړئ د فرعون په سر مي قسم چي له مصره د وتلو اجازه به درنه کړم... يو کس دې ولاړ شي او خپل ورور دې راولي، نور به دلته په زندان کي وي... بيا ئې ټول تر دريو ورځو بنديان کړل،... په درېيمه ورځ ئې ورته وويل: زه له خدايه وېرېدونکی انسان يم... تاسو ټول خوشې کوم... يو کس به په زندان کي پاتې وي، نور مو غله کور ته ورسوئ، خو خپل کشر ورور به راولئ او په دې سره به ما ته ثابته شي چي تاسو صادق يئ او زه به ستاسو له وژلو تېر شم!! دوی دا شرط ومنلو!! بيا ئې سره وويل: له دې ستونزو سره په دې خاطر مخامخ شوي يو چي له يوسف سره مو بد وکړل... يوسف د دوی خبري اورېدې او دوی نه پوهېدل چي يوسف پرې پوهېږي!!... بيا يوسف په پټه خپلو نوکرانو ته وويل: جوالونه ئې له غلو ورډک کړئ او د دوی خپلي پیسې هم د غلې په منځ کي پټې کېږدئ... غله ئې پر خرو بار کړه... د لمر لوېدو پر مهال يو ځای تم شول... يوه ورور ئې د خپل جوال خوله پرانستله چي خره ته دانه ترې ورکړي... ناڅاپه ئې وليدل چي پیسې ئې د جوال په خوله کي پرتې دي... وروڼو ته ئې وويل... هغوی له وېرې لږ زېدل چي دا لا خدای څه بلا راباندي راوستله!!... کنعان ته ورسېدل... ټوله قصه ئې پلار ته تېره کړه... کله چي ئې بارونه پرانستل خپلي پیسې ئې وموندلې... پلار هم ډېر وار خطا شو او وئې ويل: ولې دا مصیبتونه راباندي راځي...)

د بایبل په دې برخي کي هم له ادبي لحاظه ډېر رکاکت شته او هم يوسف عليه السلام او د ده پلار ته داسي نامناسب حرکات او نامناسبې خبري منسوب شوې چي د دوی له شأنه ډېرې لرې دي!! وروڼه په مرگ گواښل، زندان ته ئې لېږل، د يوسف په شته والي کي دا خبري کول چي له يوسف سره مو بد کړي ول ځکه له دې مصیبت سره مخامخ شوو، د فرعون په سر لوړه کول... دا ټولې خبري نه يوازي نامعقولې دي بلکي ښيي چي دا قصه له ځانه جوړه شوې. راشئ وگورو چي قرآن

د قرآن پلوشې..... د يوسف سوره

په دې هکله څومره په زړه پوري او درنه وينا لري:

\$B9r ÇİİÈ bräZÄ ¼q9 Nèr ÖGü•èù hœã {qèz %où # l'qãäq-z } ä\$ _r

'Îrëpö šc #? W& nAçI& öB NAE8 'Î'ÎqçA\$% NñÎ\$gg2 Nè“g_

“ %ZÄ nA9 Üα Xù ¼hÎ 'Îqçü Öcbfû ÇİÈ û,Î\Bmçz Br ÜöBm

hÎ»Šçÿi A\$%r ÇİÈ bqäÿ9 \$R)r \$/& qã ŠZÄ™ {qç% ÇİÈ Èqçp? Wr

Ögîel& #ç {pç) R\$ #Eç \$kXqèçf ÖGè9 NÎçnf 'Î Nàè»ÖÎ {qèô\$

ÇİÈ šc qãÄq ÖGè9

د يوسف وروڼه راغلل او د هغه محضر ته ننوتل، داسي چي ده وپېژندل خو دوی ونه پېژاندو او چي کله ئې په خپلو بارونو سمبال کړل ورته ئې وويل: خپل هغه ورور هم راولئ چي له پلاره مو (ورور) دئ، نه گورئ چي زه ډکې ډکې پيمانې ورکوم او ښه مېلمه پال يم؟ خو که ئې ما ته را نه ولئ؛ نو نه به له ما سره تاسو ته کومه پيمانه وي او نه به ما ته رانږدې کېږئ. هغوی وويل: له پلاره به ئې حتماً د ده (د لېږلو) غوښتنه وکړو او موږ هرومرو د دې کار کوونکي يو. خپلو (موظفو) زلميانو ته ئې وويل: د دوی هغه مال چي (د غلې په بدل کي ئې ورکړی)، (په پټه) د دوی په پېټو کي کېږدئ، داسي چي کور ته د ستنېدو پر مهال پرې پوه شي، ترڅو بېرته راوگرځي.

گورئ چي په دغو لنډو آيتونو او مختصرو الفاظو سره؛ عظيم الشان قرآن څومره حقايق بيان کړي او څومره ژوري لارښووني ئې زموږ مخي ته ايښي او

څنگه ئې د بايبل غلطې ويناوي تصحيح كړې؟! لكه څنگه چې د يوه جامع او بليغ كلام تقاضاء ده قرآن پرته له دې چې ووايي يوسف عليه السلام خپل كار څنگه پيل كړ، د ښېرازه كالونو په دوران كې ئې څه وكړل او د وچ كالو لپاره ئې څه تيارى ونيو؟ سره له دې چې په دې اړه ئې هيڅ نه دي ويلي او خبره ئې له هغه ځايه پيل كړې چې د ده وروڼه د غلې اخيستلو لپاره مصر ته راغلي او د ده په حضور كې ودرېدلي، له همدې نه د قرآن هر هوښيار لوستونكى په دې پوهېږي چې يوسف عليه السلام په دې موده كې كوم كارونه كړي، له دې آيتونو نه معلومېږي چې:

يوسف عليه السلام په خپلو لوړو قايدانه استعدادونو سره په كار پيل كړى، د مصر د ځمكو ښېرازه كولو او د كر كښت وضعیت ښه كولو ته ئې خاصه پاملرنه كړې، د پاچا د خوب تعبیر ته په پام سره ئې په لومړيو اوه كلونو كې پريمانه غله اخيستلې او په گودامونو كې ئې ذخيره كړې، د قحط د كلونو لپاره ئې پوره تيارى نيولى، د قحط په رارسېدو سره ئې دا كارونه كړي: د غلو دانو لپاره ئې مناسبه بيه ټاكلې، د هغې غلې مقدار ئې ټاكلى چې ښايي يوه يوه كس ته د مناسبې دولتي بيې په مقابل كې وركړى شي، هر څوك بايد په خپله د غلې اخيستلو لپاره حاضر شي، د غلې پلورلو لړۍ ئې تر خپل نظارت او څارنې لاندې پيل كړې، په داسې حال كې چې د مصر په نورو سيمو كې خلك له سختې قحطۍ سره مخامخ ول، په مصر كې د غلې د زياتوالي او ارزاني انگازې هري خوا ته رسېدې او خلك له لرېو لرېو سيمو، ډله ډله د غلو اخيستلو لپاره مصر ته راتلل او د ضرورت وړ غله ئې په ډېره ارزانه بيه ترلاسه كوله او د مصر د چارواكو د ښه نظم، ښو اخلاقو او ښې مېلمه پالنې ښې خاطرې ئې له ځانه سره وړلې.

د يوسف عليه السلام وروڼه هم د غلې د پېرلو لپاره مصر ته ورځي، په خپل نوبت سره د يوسف عليه السلام حضور ته منل كېږي، يوسف عليه السلام هغوي وپېژندل، خو دوى د هغه په پېژندلو كې ځكه پاتې راغلل چې په كوهي كې د ده له غورځولو تر دغه دمه نږدې شل كلونه تېر شوي وو، په هغه وخت كې يوسف عليه

السلام تنکی ځوان وو، څه موده ئې د عزيز مصر په کور کي تېره کړه، نږدې لس کلونه ئې په زندان کي تېر کړل، له واکمنۍ نه ئې تر اوو کلونو زیاته موده تېره شوې وه، دغې اوږدې مودې له خپلو لوړو ژورو سره د يوسف عليه السلام په خبرې کي ډېر بدلون راوستی وو، په ځانگړي توگه، هغوي دا تصور هم نه شو کولای چي ښايي د دوی جفا سپړلی ورور به داسي ستر مقام ته رسېدلی وي، د حضور هېيت او د احتياج او ضرورت احساس هم نه پرېږدي چي انسان تر ځان لوړ لوري ته ځير شي او د څېرې خطونه ئې په دقت سره وارزوي او وئې پېژني.

د غذايي موادو د تجارت او احتکار د مخنيوي لپاره د هري کورنۍ پر هر وگړي به په ټاکلي اندازه غله خرڅېدله، هر بالغ نارینه بايد په خپله د خپلي ټاکلې غلې د پېرلو لپاره حاضر شوی وی، د يوسف وروڼو د خپل معذور او په سترگو پوند پلار او ناسکه ورور لپاره هم غله وغوښته، د پلار عذر ئې ومنل شو؛ خو د ورور په اړه ورته وويل شو: په وروستي ځل بايد هغه هم دلته راولئ، که چېرې مو دروغ وييلې وو او هغه مو حاضر نه کړ، نو زموږ خوا ته نور مه راځئ او د غلې تر لاسه کولو طمع هم مه کوئ!! گورئ چي د بايبل او قرآن د ويناوو تر منځ څومره ژور توپيرونه شته، بايبل د يوسف عليه السلام چلند داسي انځور کړی لکه د يوه کم ظرفه انسان چلند، داسي الفاظ او کارونه ئې هغه ته منسوب کړي چي د يوه ستر شخصيت له شأنه ډېر لرې دي، خو د قرآن عظيم الشان څرگندونې داسي دي چي د يوسف عليه السلام ستر شخصيت، صبر، زغم او تدبر په کي له ورايه ښکاري، د قرآن له وينا معلومېږي چي يوسف عليه السلام له خپلو وروڼو سره په معامله کي ډېر محتاط دئ، هڅه کوي چي د ده له کومي وينا او حرکت نه د ده د وروڼو حساسيت او حسادت راونه پارېږي او مصر ته له راتلو او د ده په خوا کي له مېشتېدو ډډه ونه کړي، دا اندېښنه هم ورسره ده چي داسي نه ورور ته ئې کوم ضرر ورورسوي. هغو کسانو ته چي د بدوي او صحرايي ژوند په باب پوره او دقيق معلومات نه لري، په دې مطلب پوهېدل لږ گران دئ چي يوسف عليه السلام ولې په هماغه لومړني ملاقات کي خپلو وروڼو ته ځان معرفي نه کړ؟ د هغه وخت

د نیمه بدوي ژوند غوښتنه او تقاضا دا وه چې يوسف علیه السلام له خپلو وروڼو سره په ډېر احتیاط چلند وکړي، د دوی اعتماد جلب کړي، له داسې تدبیره کار واخلي چې لومړی د ده سکه ورور روغ رمت ورته راوړسوي، مصر ته په مکررو تلو راتلو او د وړیا مرستو په ترلاسه کولو سره او د ده د ډېر ښه سلوک په لیدو سره ډاډه او مطمئن شي چې يوسف علیه السلام هغوی ته د ضرر رسولو او انتقام نیت نه لري او کولی شي په بشپړ ډاډ، اطمینان او درناوي سره د ده په څنگ کې ژوند وکړي او د ورور گلوی له معاملې ئې مطمئن او ډاډه وي.

په نیمه بدوي کورنیو کې کله کله یو ناسنجول شوی او بې احتیاطه حرکت د یوې لویې کورنۍ د بشپړې تباهیۍ لامل شي، يوسف علیه السلام یوه ترخه تجربه درلوده، ښایي محتاطانه عمل ئې کړی وی، ښایي هغه وخت ئې ځان خپلو وروڼو ته معرفي کړی وی چې له یوه پلوه ئې خپل ورور په لاس ورغلی او له بله پلوه ئې پر خپلو کینه کښو او حسودو وروڼو باندي د هر ډول شاته تگ لارې بندې کړې وی، غوښتل ئې وروڼو ته ثابته کړي چې د ده په اړه ئې اشتباه کړې، بې موجه ئې حسادت ورسره کړې، دا ورور دوی ته مینه او درناوی په زړه کې لري، غواړي د تل لپاره د ده په خوا کې په عزت او درناوي سره ژوند وکړي، نه ښایي له داسې مهربان ورور سره د دښمنۍ لار غوره کړي، دوی ته ئې تر هغه ځان معرفي نه کړ چې پر خپلو اشتباهاتو او قصور پوه شي، له دې پرته بله لاره ورته پاتې نه وي چې د دښمنۍ پر ځای وروري ورسره وپالي، کله چې هغوي هر یو د دې ناپېژندوی سړي د شرافت، مېلمه پالنې، فضیلت او احسان په اړه په خپلو منځونو کې هم او د خپلي کورنۍ په وړاندي هم په مکرر ډول یادونه کړې او په وار وار ئې ستایلی، پس له هغه چې دوی پوه شي دا همغه کس دی چې دوی ورسره حسادت کاوو او په څاه کې ئې وغورځاوو، همغه چې دوی په بده سترگه ورته کتل، د دښمنۍ وړ ئې گانو، دا یو مهربان ورور دی، د ستایلو وړ شخصیت، دا دی په نه پېژندل شوې څېرې کې ئې د ده څومره ستاینه کړې، هر ځای او د هر چا په وړاندي ئې دی ستایلی؛ مگر دا له عقل او انصافه لرې خبره نه ده چې له همدې شخصیت سره د

يوسف عليه السلام په خبره کي حسد وکړي؟! په دې توگه به دوی په خپلي اشتباه پوه شي او په خپل دریځ کي به بدلون راولي.

يوسف عليه السلام نه يوازي دا چي له دوی نه د خپل ورور د راوستلو کلک تعهد اخلي بلکي داسي تدبير کاروي چي ټوله کورنۍ د ده د ورور په لېږلو توافق وکړي، دا ترتيب ئې ونيولو چي د دوی راوړې بضاعه (هغه جنس چي د غلې د پېرلو لپاره ئې له ځان سره راوړي وو) بېرته کورنۍ ته مسترد شي، خو له دې وېرې چي که ئې خپلو وروڼو ته وسپاري ښايي ضايع شي او خپل پلار ته ووايي چي غله ئې د همغه جنس په بدل کي اخيستې ده، د خپلو وروڼو په امانتدارۍ بې باوره وو، نو ځکه ئې خپلو معتمدو زلميانو ته وويل: د دوی راوړي توکي د غلو په پېتو کي داسي ځای په ځای کړئ چي فقط کور ته له رسېدو وروسته او هغه وخت پرې پوه شي چي خپل پېتي پرانيزي، چي په دې سره به ټوله کورنۍ تشويق شي او مصر ته د ده د سکني ورور له لېږلو سره به توافق وکړي.

د (درهم) او (دينار) پر ځای د ((بضاعه)) د کلمې استعمال دا ښيي چي هغه مهال پېر پلور جنس د جنس په بدل کي وو او لا سيکه نه وه رايج شوې، د بايبل دا وينا هيڅ وزن او اعتبار نه لري چي د يوسف عليه السلام وروڼو سکې له ځان سره وړې وې، له دې خبري دا هم معلومېږي چي د دوی د راوړو توکيو حجم هومره وو چي د غلې په پېتو کي ئې پټول گران کار نه وو، له دې ټولو خبرو دا جوتېږي چي د دوی (بضاعه) بايد گانې وي چي د مجبوريت له مخي ئې د غلې په بدل کي ورکړې وې، احتمالاً د دې صحنې ليدل يوسف عليه السلام سخت ځورولی او تصميم ئې نيولی چي دا گانې سلامت او په بشپړه توگه د ده کورنۍ ته ورسېږي او په دې سره هم د وروڼو او هم د کورنۍ د نورو غړو باور او اعتماد ترلاسه کړي. قرآن ورپسې فرمايي:

SR\$ z & \$YèB @Aò'u @BBSZB ìlA \$R\$/7 (q8% Oÿ/î & #) (pă _ ' \$B=ù

\$JY2 ǃj ħoã N3B#ä 0d A\$ ÇİÈ bqǎy»s9 ¼q9 \$RjR 0G06 R
ÇİÈ Üiig°9\$amü qër \$ǎy»m İöz ¹ \$ 00 `B ĩ<A & #?ã NaçB&
ÓÈR \$B \$R\$/ '7 {q8% NİŃ ůšâ0gè»Öİ (r% `r 0ge»FB {q6 Gù \$B9r
9È/ 0a 9Š4Rr \$R% { & ǎ ýur \$Z:el 9ÜRr \$YŃ ůšâ\$yçè»Öİ ¼İÉd
\$ZİQB Èqesè 0m Na6 èB ¼#A0e 09 A\$ ÇİÈ ¼A, 002 7İE
¹ \$A\$% 06)İQB 0p#ä \$B:ù Naİ ¼\$ta b& Wj yİİ ÓİyUr ¼ \$ŠE B
{qè\$ \$h'r 5 \$/ .B {qè 6? W Óİ6»f A\$%r ÇİÈ 0<İ r AqR \$B 4?ã
+ ǃj N0t0\$E) ǎó« `B ¼ \$ŠE B NaZā Óİ0eBr 7hYGB 5 °qM 0B

ÇİÈ bqæ2 qB00000G\$ũ ħoær Mİq? ħoã

کله چي دوی خپل پلار ته وگرځېدل، وئې ويل: پلاره! له موږ نه ئې يوه پيمانه وسپموله، نو خپل ورور مو راسره ولېږه تر څو (بشپړي) پيمانې ترلاسه کړو، موږ به ئې خامخا ساتونکي وو. پلار ورته وويل: آيا د ده په اړه داسي باور درباندي وکړم لکه مخکي چي مي د ده د ورور په اړه باور درباندي کړی وو؟ همدا او بل څه نه؟ خدای خورا ښه ساتونکی دی او هغه تر هر رحم کوونکي زيات مهربانه دی. خو کله چي دوی خپل پېتي پرانستل؛ نو خپله بضاعه (جنس) ئې وموندو چي ورگرځول شوی، وئې ويل: نور نو څه غواړو؟ دا هم زموږ بضاعه (جنس) چي بېرته راکړی شوی،

(پرېږده چې بيا ولاړ شو) او خپله کورنۍ له لوږې وژغورو او د خپل ورور ساتنه وکړو، دا خو يوه آسانه پيمانه ترلاسه کول دي!! وئې ويل: تر هغه به ئې درسره ونه لېږم چې کلکه الهي ژمنه راسره وکړئ چې بېرته به ئې رارسوئ مگر دا چې محاصره او ايسار کړی شئ او چې کله ئې کلک قول ورکړ، وئې ويل: پر هغه څه چې موږ ئې وايو الله وکيل او ذمه وار دئ. وئې ويل: زامنو! له يوې دروازې (بناړ ته) مه ننوځئ، له مختلفو دروازو ورننوځئ او زه (په دې وينا سره) د الله کومه پرېکړه درنه نه شم دفع کولی، د پرېکړو واک خو يوازې له الله سره دئ، پر هغه مي توکل دئ او هر توکل کوونکی بايد پر هغه توکل وکړي.

د يوسف عليه السلام وروڼه خپلي کورنۍ ته وروگرځېدل، دومره غله ئې له ځان سره وړې وه چې د اوږدې مودې لپاره ټولي کورنۍ ته کافي نه وه، خپل پلار ته ئې وويل: په کار ده چې ډېر ژر بيا مصر ته ولاړ شو، نوره غله راوړو، زموږ کشری ورور هم راسره ولېږه چې د هغه برخه هم ترلاسه کړو، ډاډ درکوو چې په ښه توگه به ئې ساتنه کوو. پلار چې د يوسف عليه السلام د بيلتون داغ پر زړه لري او پر خپلو زامنو باور نه شي کولی او د اعتماد وړ ئې نه بولي؛ په ځواب کې وايي: آيا له ما دا توقع لرئ چې د ده په اړه هم پر تاسو همغسې اعتماد وکړم چې د ده د ورور په اړه مي پر تاسو وکړ، همدا او بل څه نه؟ دا خو عجيبه توقع او بې ځايه انتظار دئ! الله تعالی به مو په خپله وساتي هغه تر هر چا ښه ساتونکی دئ، ما ته د مصر د هغه مهربان او مېلمه پال کس نوم ډېر مه اخلي، الله تعالی تر هر رحم کوونکي زيات مهربان دئ، هغه به مو په دې قحطي کې وساتي، هغه به پر موږ مهربانه شي، د خپل رحمت له بې پايه سمندر نه به مو خړوبه کړي او زموږ مشکل او رېږه به له بلې لارې حل کړي. خو کله چې دوی خپل پېټي پرانستل او ناڅاپه ئې خپل مال په کې وموندو، نو د هغه چا په څېر چې خپل ستر هدف ته رسېدلی وي او يا مضبوط او پياوړی دليل په لاس ورغلی وي، خپل پلار ته ئې وويل: نور نو

تر دې زيات څه غواړو؟ دا دئ مال او متاع مو هم رامسترد شوې، پرېږده چې لاړ شو، خپل ورور هم له ځان سره بوځو، کورنۍ له لورې وژغورو، موجوده غله مو لږه ده او ټولي کورنۍ ته کفايت نه کوي! يعقوب عليه السلام مجبور شو، له خپل دريځ نه کوز شو او مصر ته د خپل کشر زوی له لېږلو سره ئې په نه زړه توافق وکړ او خپلو زامنو ته ئې وويل: په دې شرط ئې درسره لېږم چې د الله تعالى په نامه راسره ژمنه وکړئ چې خامخا به ئې روغ رمت رارسوئ، مگر دا چې له کومي پېښې سره مخامخ شئ، څوک مو په زور ايسار کړي، محاصره شئ او له محاصرې د وتلو لار ونه مومي. يعقوب عليه السلام مصر ته د خپل کشر زوی له لېږلو سره توافق وکړ، خو له ډېرو انديښنو سره، د يوسف عليه السلام د هجران او بېلتون درد ئې لا نه وو هېر کړی چې اوس په دې ناموافقو حالاتو کې خپل ټول زامن په گډه او يو ځای د سختو مجبوريتونو په وجه ناچار سفر ته لېږي، له دې پرته بله چاره نه لري، خپلو زامنو ته توصيه کوي چې کله مصر ته ننوتئ نو ټول له يوې دروازې مه ننوځئ، بلکې بېل، بېل له مختلفو دروازو او لوريو ننوځئ، نه ويل کېږي ستاسي ډله ييز ورتگ د شريرو خلکو توجه ځان ته جلب کړي او داسي وانگېري چې دا لويه ډله به خامخا د ډېرو غلو د پېرلو لپاره له اطرافه ښار ته راغلې وي او ښايي پرېمانه مال ئې هم له ځان سره راوړې وي، داسي نه چې د همدې لپاره ستاسو په ضد په کومي خطرناکې توطيې لاس پوري کړي او ضرر درورسوي، په دې پسې نه يم چې په خپلې دغې توصيې سره به الهي تقدير بدل کړم او هغه څه چې خدای تاسې ته غوښتي دي له تاسې به ئې دفع کړم، الله تعالى چې کومه پرېکړه کړې هغه خامخا تر سره کېږي، دی يوازنی واکمن دئ او پرېکړې د ده له لوري کېږي، د هستۍ په ادارې کې او د حکمونو او پرېکړو په صادرولو کې هيڅوک ورسره شريک نه دئ، ما پر خدای توکل کړی، څوک چې غواړي پر چا او څه توکل وکړي نو يوازي پر الله تعالى دې توکل وکړي.

دلته گورئ چې يعقوب عليه السلام له هغه ستر معنوي شخصيت او لوړ پيغمبرانه مقام او منزلت سره او له هغه قرب او نږدې والي سره چې د الله تعالى په

دربار کي ئې لري، په دنيوي چارو کې، د نورو عادي خلکو په څېر خپل انساني تدابير په کار وړي، نه له غيبه خبر دئ او نه په چارو کي د تصرف ادعا لري او نه د دې مدعي دئ چې الهي تقدير بدلولى شي، پر خپل خداى توکل کوي او ټول خلک پر خداى باندي توکل او اعتماد ته رابلي.

همدارنگه گورئ چې د پيغمبرانو په مکتب کي د تدابيرو غوره کول نه پر الهي مقدراتو د اعتقاد منافي دئ او نه پر خداى جل شانہ باندي د توکل منافي، د دې مکتب پلويان په داسي حال کي چې پر نه بدلېدونکو الهي مقدراتو کلکه عقیده لري، خداى خپل وکیل او چاره گر بولي او پر هغه توکل کوي، له دې سره سره په چارو کي انساني تدابير په کار اچوي، نه ئې پر الله تعالى باندي توکل او بروسه له دې ايساروي چې په خپلو چارو کي له تدبیره کار واخلي او نه ئې پر قضا او قدر باندي اعتقاد او باور.

همدا شان گورئ چې قرآن په دغه تاريخي درس او د يوه ستر پيغمبر په عملي ژوند کي موږ ته دا رازده کوي چې د (توکل) ځای له (تدبير) نه وروسته دئ اول بايد (تدبير) خپل کړې او بيا پر الله تعالى توکل وکړې.

بايبل ليکي چې (يعقوب عليه السلام د کشر زوى له لېږلو سره موافقه وکړه او وئې ويل: که خداى غواړي چې زه بې اولاده شم نو پرېږده چې بې اولاده شم... زامنو ته ئې وويل: مخکنۍ پيسې هم درسره واخلي او همدومره نوري هم... شهد، بادام، پستې، عطر لرونکي بوټي او نوري تحفې ئې ورکړې چې د مصر حاکم ته ئې وروړي... کله چې له يوسف سره مخامخ شول هغه وويل: دوى به نن غرمه له ما سره ډوډۍ خوري... ناظر دوى د يوسف قصر ته وروستل... قصر ته د تلو په وخت کي ډېر وېرېدل... گمان ئې کاوو چې بنايي د هغو پيسو په وجه به مو بنديان کړي چې زموږ په پېټو کي اېښودل شوې وې... نو ځکه ئې د قصر په دروازه کي ناظر ته وويل: مخکي چې موږ کومي پيسې درکړې وې هغه مو په خپلو پېټو کي وموندلې... بېرته مو له ځانه سره راوړې... هغه ورته وويل: انديښنه مه کوئ، بنايي ستاسو او ستاسو د نيکونو خداى به دا پيسې ستاسو په پېټو کي اېښي

وي، ځكه چي ما خپلي پيسې ترلاسه كړې دي... يوسف ته ئې هديې وركړې... د پلار او د كورنۍ د احوال پوښتنه ئې ترې وكړه... خپل كشر ورور ته ئې گوته ونيوله چي آيا دى همغه ستاسو كشر ورور دئ؟ يوسف دوى د عمر په حساب يو تر بل مخكي پر دسترخان كښېنول... دوى په دې كار ډېر حيران شول... يوسف خپل سكه ورور ته تر نورو پنځه برابره زيات خوراك كېښود... له ډوډۍ وروسته يوسف خپل ناظر ته وويل چي ډك ډك پېتي ورته بار كړئ... پيسې ئې هم د پېتو په خوله كي ورته كېږدئ... او زما جام د بنيامين په پېتي كي پټ كېږدئ... ناظر همداسي وكړل... سهار وختي وروڼو خپل پېتي پر خړو بار كړل او وخوځېدل، خو لاډېر لرې نه وو تللي چي ناظر ورپسې ورغى او د يوسف دا خبري ئې ورته وكړې: ولې مو د ښېگړو په بدل كي بدې راسره وكړه؟ ولې مو زما د بادار هغه مخصوص جام چي شراب په كي څښي او فال پرې گوري غلا كړى؟ دوى ورته وويل: لوږه كوو چي موږ دا كار نه دئ كړى... له چا سره چي تا دا جام وموندو هغه ووژنه او موږ به هم د خپل بادار غلامان وو... هغه ورته وويل: صحيح ده خو يوازي غل به زما غلام وي نور به درومي... تلاشي ئې د مشر ورور له پېتي پيل كړه... د بنيامين په پېتي كي ئې وموند... بېرته ښار ته راوگرځېدل... د يوسف په وړاندي ئې سجده وكړه... هغه ورته وويل: ولې مو دا كار راسره وكړ؟ مگر نه پوهېدئ چي زه د فال له لارې په دې پوهېدى شم چي زما جام چا غلا كړى... وئې ويل: اوس به هغه څوك زما غلام وي چي جام ئې غلا كړى... وروڼو ورته ويل: سالاره! پوهېږو چي ته د فرعون په څېر ځواكمن يې... كه موږ له بنيامين نه پرته خپل كور ته ولاړ شو پلار به مو له ډېره غمه ومري... نو يوسف وښودو چي نور صبر وكړي... خپل ځان ئې وروڼو ته معرفي كړ... ورته ئې وويل چي ژر ولاړ شئ او پلار ما ته راوړسئ. فرعون له دې پېښي خبر شو... يوسف ته ئې وويل: وروڼو ته دې ووايه چي كنعان ته ولاړ شي، خپله كورنۍ دلته راولي، زه به ښېرازه ځمكه وركړم... څو گاهى هم ورسره ولېږه چي ښځي او ماشومان په كي راولي... دوى د خپل پلار خوا ته ورسېدل... ورته ئې وويل: يوسف ژوندى دئ او د ټول مصر حاكم دئ... پلار ئې په

دې خبرو باور نه کاوو خو چې سترگې ئې پر گاډيو ولگېدې... وئې ويل: اوس مي باور راغی چې يوسف ژوندی دی، ځم چې له مرگه مخکې ئې ووينم!!
د بايبل په دې ويناوو کي زياتې غلطې او بې بنسټې خبرې شته چې څو بېلگې ئې دا دي:

يعقوب خو دغه وخت هم په خپل کور کي يولس زامن درلودل، څنگه به ئې د يوه بنيامين د لېږلو په وخت کي دا خبره کوله چې که خدای غواړي بې اولاده شم پرېږده چې بې اولاده شم؟

دوی د فقر او لوږې له داسي حالت سره مخامخ ول چې په خپل مرگ وېرېدل، د ښځو گانې ئې د غلو لپاره پلورلې، دومره شهد، بادام، پستې، عطر او نورې هډيې ئې له کومې کړې چې پر خړو ئې بار کړي؟

د يوسف ناظر ورته دروغ وويل چې دا پيسې به ستاسو خدای ستاسو په پېټو کي اېښې وي!!

يوسف دوی د عمر په حساب مشر تر کشره مخکې پر دسترخان کښېنول او دې کار ته دوی حيران پاتې شول. خپل سکه ورور ته ئې د نورو په پرتله پنځه برابره زيات خواږه مخي ته کېښودل!! آيا کوم شريف انسان به داسي کار وکړي چې په يوه دسترخان باندي د خپل يوه مېلمه تر مخ د نورو په پرتله پنځه برابره خواږه کېږدي؟ که داسي کار شوی وی نو د يوسف د وروڼو لپاره همدا کافي وو چې د ده خوا ته هيڅکله رانه شي!!

ولې به بيا هم د دوی پيسې د پېټو په خوله کي پټې ږدي؟
دوی د يوسف د شرابو جام پټ کړی، په دې جام سره به يوسف فالونه نيول!!
په داسي حال کي چې نه خو پيغمبران عليهم السلام شراب څښي او نه فالونه گوري، د بايبل له دې وينا معلومېږي چې ليکونکی ئې هغه څوک دی چې خلک په دروغجنو او غولونکو فالونو غولوي او شکرانې ترې شکوي. يوسف عليه السلام ته دا خبره منسوبول چې وروڼو ته ئې وويل، مگر په دې نه وئ خبر چې زه په فال سره هغه څوک پېژندی شم چې زما جام ئې غلا کړی، يوازي د داسي چا کار

قرآن د بایبل دا ټولې غلطې خبرې تصحیح کوي او په ډېرو موجزو او بلیغو الفاظو سره فرمایي:

šú üîê99\$ “ îø 7î< . ¼qâ _ qøü ¾îîñ ‘ ’î%Éã `B ¼qâ _

او کله چي (مصر ته) هماغسي ننوتل چي خپل پلار ورته ويلي وو، هغه د الله هېڅ پرېکړه نه ترې دفع کوله، دا خو د يعقوب عليه السلام په زړه کي هسي له يوې هيلي پرته بل څه نه وو چي تر سره ئې کړه او يقيناً چي دى د هغه علم خاوند وو چي موږ وربښودلى وو، خو ډېر خلک نه پوهېږي. او کله چي د يوسف محضر ته ننوتل؛ خپل سکه ورور ئې په خپل څنگ کي کښېناوو او وئې ويل: زه ستا هماغه (ورک شوى) ورور یم، پر هغه څه چي دوى کول مه مایوسه کېږه! او چي کله ئې دوى په سامان سمبال کړل، نو د اوبو لوبى ئې د خپل ورور په پټي کي کېښود، بيا جارچي غږ کړ: کاروانيانو! تاسې حتماً غله ياست! دوى مخ وروړاوه او وئې ويل: څه شى لتوى؟ ورته ئې وويل: شاهي پيمانه لتوو، هر څوک چي هغه راوړي د يوه اوبس بار د هغه شو او زه د دې ذمه وار یم. دوى وويل: په خداى قسم، تاسې پوهېږئ چي موږ د دې لپاره نه يو راغلي چي په ځمکه کي فساد وکړو او موږ غله نه يو. ورته ئې وويل: که چېرې درواغجن وئ نو جزا به ئې څه وي؟ هغوى وويل: جزا به ئې دا وي چي د چا په پټي کي پيدا شو هغه به په بدل کي اخيستل کېږي، موږ ظالمانو ته داسي سزا ورکوو.

يعني د يعقوب عليه السلام زامن د پلار له توصيې سره سم ښار ته ننوتل، پلار په خپلي دې توصيې سره نه شو کولای له دوى څه دفع کړي، فقط د دې توصيې حاجت ئې په خپل زړه کي احساس کړ، چي تر سره ئې کړه، د ده توصيې او ويناوې د هغه علم له مخي وې چي الله تعالى ورپه برخه کړى وو، ټولي خبري ئې عالمانه وې، ډېر خلک په دې حقايقو نه پوهېږي، کله تدبير د توکل منافي گڼي، کله احتياط په الهي مقدراتو او په قضا او قدر د ايمان مغاير بولي او کله پر

د قرآن له وینا معلومېږي چې یوسف علیه السلام خپل سکه ورور په مناسب وخت کې خپلې خوا ته غوښتی، د احوال پوښتنه یې ترې کړې، ده د نورو خبرو په ضمن کې د خپل ورور د ورکېدو قصه ورته کړې او یوسف علیه السلام ورته ویلي: زه ستا هماغه وړک شوی ورور یم، د خپلو وروڼو په نارواوو کړو وړو مه مایوسه کېږه، داسې څه ترتیب نیسم چې ته له ما سره پاتې شې او وروڼه دې کور ته ولاړ شي او غله له ځانه سره یوسي. د همدې لپاره یې خپلو موظفو کسانو ته لارښوونه کړې چې د (غلې او اوبو پیمانه) د ده د سکه ورور په پېټې کې په پټه کېږدي او بیا اعلان وکړي چې شاهي پیمانه ورکه شوې ده او حتماً کاروانیانو غلا کړې ده، چا چې راوړه او یا یې وښودله د یوه اوبښ بار غله به ورته انعام ورکوو، د یوسف علیه السلام وروڼو وویل: موږ نه غله یو او نه د فساد لپاره راغلي یو، دلته مجبوریت راوستي یو، که چېرې په موږ کې هر څوک غل وخوت، سزا به یې دا وي چې د همدې غلا په بدل کې به یې تاسو ته سپارو...

قرآن دلته څو خبرې لري چې زیاته توجه غواړي: فرمایي:

h<A& ä!ær `B \$g_÷ GŮ\$ Bē h<A& ä!ær Ů% oġē!ä!f! &%6ū

ä\$±„ b& wj Å î J s e ĩ ' î ş z & < ě ů ĩ b % . \$ B # Ŧ q ä \$ R ĩ ſ • ĩ ° < .

ÇDİÈ OÖİæ AÜë “ È Èà2 - Qür â±±® B M»_ ‘Š BùØ a! \$

نو د خپل ورور له پټي نه مخکي ئې (دنورو) له پټو پيل کړه، بيا ئې د ورور له پټي راوايسته، داسي مو يوسف ته تدبير وروښود، خپل ورور ئې د پاچا د دين له مخي نه شو نيولی، مگر دا چي الله غوښتي وی، د هغه چا درجې لوړوو چي موږ ئې غواړو او د هر پوهندوی پر سر بل ښه پوه شته.

د دې آيتونو خلاصه دا ده: تلاشي پيل شوې، لومړی د نورو پېټي پلټل شوي او په پای کې دده د سکه ورور او د هغه له پېټي ئې پيمانه راايستلې، دا يو الهي تدبير وو چي يوسف عليه السلام ته بنودل شوی، د مصر د قوانينو له مخي ده خپل ورور نه شو راگرځولی، الله تعالی چي چا ته وغواړي پوهه او حکمت ورپه برخه کوي او په همدې حکمت سره د هغه مقام او منزلت لوړوي، خو هيڅوک دې په خپل علم او حکمت نه غره کېږي، په دې دي خبر وي چي د هر پوه په سربل پوه شته.

د دې وينا په اړه څو خبري په پام کې ولری: قرآن د بایبل د وينا برعکس دا وړک شوی شی کله د سقایۍ (د اوبو څښلو لوبنۍ) او کله ئې صواع (پيمانه) بولي، له دې نه معلومېږي چي دا لوبنۍ سطل يا لويې کاسې ته ورته لوبنۍ وو چي هم د اوبو لپاره کارېدو او هم د پيمانې لپاره، د بایبل دا ادعا غلطه ده چي دا د يوسف عليه السلام د شرابو جام گڼي، د پاچا د شرابو جام داسي په ميدان نه وي پروت چي د غلو دانو پېرلو لپاره راغلي خلک ئې غلا کړی شي!!

له دې نه دا هم معلومېږي چي د مصر د هغه وخت ټولنه يوه مدني ټولنه وه، نظم او قانون په کې حاکم وو، چارواکو او ځواکمنو واکدارانو هم د قانون خلاف کار نه شو کولی، د يوسف عليه السلام په څېر ځواکمن کس هم نه شو کولی خپل ورور بې دليله بندي کړي او يا ئې له ځان سره تم کړي، دې ته اړ وو چي څه قانوني چاره ورته ولټوي.

دلته قرآن يوه عجيبه صحنه انځوروي، له يوې خوا د يوسف عليه السلام لوی زغم او صبر او له بلې خوا د ده په ضد د وروڼو زړه او ژوره کينه په کې انځور شوې، فرمايي:

وَرَوٰى زَٰلِكَ نَارًا خَالِيَةً مِّنَ السَّمَاءِ تَنَزَّلُ فِيهَا الصَّوۡفُ الْكَافِرُ ۝١٠١

ÇDÈ šc qñĀ? \$JĪ ñ-â& ¹ \$ \$Z 6 B @ ÖR& A\$% ög9 \$dlÿçñ

اورونو) ئې وويل: كه ده (نن) غلا كړې، نو سكه ورور ئې تر ده د مخه غلا كړې!! (يوسف عليه السلام) دا خبره په خپل زړه كي وساتله (د دوى د دې تور او اتهام په ځواب كي ئې څه ونه ويل) او هغوى ته ئې (د خپل زړه دا خبره بنكاره نه كړه چي) وئې ويل: تاسو په ډېر بد مقام او حالت كي يئ او الله تعالى ستاسو د وينا په حقيقت بنه پوه دئ.

گورئ چي له يوې خوا ئې ورونو لا خپله ژوره كينه نه ده هېره كړې او اوس هم د ده په ضد د زړه پراسي په داسي ناروا تورو نو سره راباسي او له بلې خوا يوسف عليه السلام لا پرې مهربانه دئ، نه غواړي ځواب ورکړي او له ځانه دفاع وکړي، د دوى په حال افسوس کوي، بيا ئې هم تصميم دا دئ چي دغه حسود او كينه كښ وروڼه ئې خوا ته راشي او د ده په څنگ كي ژوند وكړي!! قرآن په دې سره موږ ته لارښوونه کوي چي د پيغمبرانو عليهم السلام شأن داسي وي، د پيغمبرانو عليهم السلام په لار تلونكي مشران بايد داسي وي، د يوه صالح مشر ځانگړتيا دغه ده، بايد داسي لوى زغم او لوى زړه ولري او له خپل قدرت نه په استفادې سره له چا نه خپل غچ او انتقام وانخلي.

\$RĴ ĴR% 6 B \$R%ñ& õã ù #žî. \$Y© \$I& Ĵā bĴ āfēñ\$K\$ſf (qñ%

\$RĤ `r `B žĴ < ě Ū b& ‹ \$E\$èB A\$% ÇDÈ šú ũĴĀóBñ\$`B 71•R

\$ſñ (qĀ=z qñB (qY «ñſ\$B=ù ÇDÈ šc qBĪà©Ĵ) \$RĴ ĴR%ŴĀ \$Yè»FB

‹ \$`B \$DñB Nāœæ < z & ñ% Nās/& žc & (p-e? N9& NāñîY2 A\$%

pî pî bCŭ 4m Ú 0f \$y•d ô=ù # 1sqā 'î 0fŭ\$ \$B @0 `Br
\$R\$/ '7 (qeqāu na.1& #) (pāA ū\$ÇÈ ūÜÜ 2tošz qār 'í! \$Nāz
ûüāy»m É 0d \$Za2 \$Br \$Z0îæ \$J1 ŵ) \$R6Í - \$Br - •™ 7 Z0šc Ĵ
\$RĴr \$kZĴi \$Z000 0É\$ ž•Ē\$ \$kZĴi \$Za2 0É\$ pf0) \$ 0«Ůr ÇĴÈ
@šĴid ž0Á ù #»00 nāYĴR& nā9 M9\$™ 0/ A\$% ÇĴÈ šc q000) Á9
ÇĴÈ DšA6 s 0DšĴē\$ qd ¼qRĴ sèšĴid 0ĴĴ 0ĴĴ b& ! \$0 0 ā

د يوسف ورونو) وويل: عاليقدره! رښتيا درته وايو چي دى ډېر عمر خوړلى
سپين ږيرى پلار لري (د ده بېلوالى نه شي زغملى)، د ده په خاى له موږ نه
يو تن په اسارت ونيسه، موږ دي له نېكانو څخه بولو. وئې ويل: خداى ته
پناه (وړم) چي له هغه چا پرته چي خپله متاع مو ورسره موندلې بل څوك په
اسارت ونيسو، په هغه صورت كي خو به د ظالمانو له ډلي څخه وو. نو كله
چي ترې ناهيلي شول، د پتو خبرو لپاره گونډې ته (له خلكو بېل) شول، مشر
ئې وويل: مگر دې ته مو پام نه دئ چي خپل پلار مو د الله په نامه ژمنه درنه
اخيستي؟ او تر دې د مخه مو چي د يوسف په اړه تېرى كړى وو؟ زه خو به
تر هغه دا ځمكه هيڅكله پرې نږدم چي يا مي پلار اجازه راكړي او يا الله
تعالى زما په اړه كومه پرېكړه وكړي او هغه تر ټولو غوره حكم كوونكى
دئ. پلار ته مو ورشئ او ورته ووايئ: زوى دې غلا وكړه، دا شهادت مو له
هغه پرته په بل څه نه دئ ولاړ چي موږ په خپله پرې پوه شوي يو (په خپلو
سترگو مو وليدل چي غلا شوى مال د ده له پېتي راووت، دا كار ئې زموږ

په غياب کي کړي) او موږ خو په غياب کي د ده څارنه او ساتنه نه شوی کولی. له هغه کلي چي په کي وو او له هغه کاروانه چي په کي راغلو پوښتنه وکړه، ډاډه اوسه چي موږ رښتونې يو. وئې ويل: داسي نه ده؛ بلکي ستاسو نفسونو کوم کار درته ښايسته کړی، نو (زما دې) غوره صبر وي، امېد دئ چي الله تعالی ټول راته راوړي، بې شکه چي هغه باحکمته پوه دئ.

په دې آيتونو کي څو اساسي مطالب د غور وړ دي:

يوسف عليه السلام غواړي چي خپل سکه ورور له ځان سره وساتي، دا موضوع ورته خاص اهميت لري؛ خو د مصر د حاکم نظام او موجوده قوانينو له مخي نه شي کولی هغه په اسارت ونيسي او له ځان سره ئې وساتي، د ده د وروڼو دې وينا ورته کار آسانه او ستونزه ئې ورته حل کړه چي وئې ويل: له هر چا سره چي پيمانته پيدا شوه د غلا په جرم دې زنداني شي، الهي تدبير د ده مرسته وکړه، الهي تدبير داسي دئ چي د دښمن خبره په خپله د دښمن د غاړې غړوندی شي، په خپل ايښي دام کي ئې پښه ونښلي، تبشه د بل لپاره پورته کړي خو خپله پښه پرې ووهي او هره تيره چي پورته کوي پر خپل سر ئې لگېږي.

له دې وينا معلومېږي چي د مصر پاچا لا ژوندی دئ او د هغه قوانين په ټولني کي نافذ دي، يوسف عليه السلام په پيغمبرۍ نه دئ مبعوث شوی او د مصر په نظام کي د پيغمبرۍ له حيثيت سره وظيفه نه تر سره کوي، د هغو خلکو رايه سمه نه ده چي په دې نظام کي د يوسف عليه السلام د کار په استناد غواړي په غير اسلامي نظامونو کي کار کول توجيه کړي، ځکه دا د ده له بعثت نه مخکي حالت وو.

يوسف عليه السلام د خپلو وروڼو د ځواب له اورېدلو وروسته، ساتونکو ته هدايت ورکوي چي بارونه وپلټئ، د پلټنې کار بايد داسي وي چي هيچا ته شک راپيدا نه کړي، نو ځکه ئې پلټنه د يوسف عليه السلام د نورو وروڼو له پېټو پيل کړه او په پای کي د ده د سکه ورور وار راغی او ورکه شوې پيمانته ئې ترې وښکله

او د ورونو له ژمنې سره سم ئې په اسارت ونيو.

په دې آيت كې د دين لفظ داسي كارول شوى چې د دين حقيقت په ډېره واضحه توگه بيانوي، فى دين الملك فقره نښي چې د اسلام له نظره دين يعنې پر ټولني حاكم نظام، يعنې هغه نظام چې د انسان فردي او ټولنيز مناسبات او اړيكي تنظيموي او مشاجرې ئې حل و فصل كوي. دا سمه نه ده چې خوك دين خاص مذهبي مراسم وگڼي او په عباداتو، اورادو او اذكارو كې ئې خلاصه كړي.

د ژوند په هرې برخې كې چې چا ته پر نورو خلكو فضيلت او لوړوالى ورپه برخه شي، نو دې ته دې متوجه وي چې دا فضيلت خپل ذاتي كار ونه گڼي او پرې مغرور نه شي؛ بلكې بايد په دې باور وي چې د دې برلاسي او فضيلت منشأ او سرچينه الهي عنايت او پېرزوينه ده، بايد باور ولري چې الله تعالى د هر سر د پاسه سر پيدا كړى او د هر پوه او عالم نه بر بل عالم، دا باور په انسان كې د غرور او تكبر احساس له منځه وړي او نه پرېږدي چې په ټولنه كې د ځان لاندي خلك تحقير كړي او په سپكه سترگه ورته وگوري.

د يوسف عليه السلام ورونو چې لا ئې د يوسف عليه السلام په باب په زړه كې كينه درلوده او د ده سكه ورور ئې ښه نه ايسېدو، د دې صحنې په ليدو سره د خپل زړه پر اسې داسې وايستې: ورور ئې هم د ده په خبر وو، هغه هم غل وو!! د دې پر ځاى چې له خپل ورور نه دفاع وكړي اپوټه د هغه په ضد شهادت وركوي، د دې پر ځاى چې د پېښې په اړه د شك او شېبې څرگندونه وكړي او په دې كار كې د خپل ورور لاس لرل رد كړي، پر هغه باندي وارد شوى اتهام تصديقوي او صحيح ئې گڼي او ادعا كوي چې دا كار د هغه له شأنه لرې نه دى، ورور ئې هم غل وو، د هېڅ شك ځاى نه دى پاتې، په كار ده چې مجازات شي او په اسارت ونيول شي!! يوسف عليه السلام ځواب نه وركوي، د هغه څه له ويلو ډډه كوي چې زړه ئې غوښتل، له ځان سره وايي: لا مو هغه مخكنى بد خوى نه دى بدل شوى، لا له خپله ناروا دريځه نه بى راکوز شوي، الله تعالى ستاسو د خبرو په حقيقت ښه پوهېږي.

د ورونو حالت ډېر عجيب انځور شوى؛ چا ته چې يوه شېبه مخكې ئې غل

گني؛ وايي: د قدر وړه! د هغه پر ځای زموږ يو تن په اسارت ونيسي، هغه سپين ږيري پلار لري، موږ له تا نه ډېرې بڼېگري ليدلې دي، په دې باب هم له موږ سره احسان وکړه، ستا په خبر له يوه محسن نه د احسان طمع لرو!! يوسف عليه السلام په ځواب کي ورته وايي: الله تعالى ته پناه وړم چي يو بې گناه سړی د يوه مجرم پر ځای مؤاخذه کړو، په هغه صورت کي خو به موږ ظالمان وو!! قرآن په دې سره موږ ته لارښوونه کوي چي يو د بل په بدل کي مجازات کول ظلم دی، پيغمبران عليهم السلام راغلي چي د داسي ظلم تغر ټول کړي او دا هغه ستره خبره ده چي له يوې اسلامي ټولني پرته ئې په بل ځای کي مثال نه شو موندلی، دا اوس په يووېشتمې پېړۍ کي د مجرم پر ځای د ده پلار، زوی او ورور ځورول کېږي، د قاتل په بدل کي د ده پلار، زوی او ورور وژل کېږي، د يوه کس د جرم په مقابل کي په کلي، قوم او حتی ملت بريد کېږي، په لسهاوو او سلهاوو کسان وژل کېږي.

کله چي د وروڼو ټينگار بې نتيجه پاتې کېږي او د خپل ورور له خوشې کېدو ناهيلي کېږي، نو له خلکو بېلېږي او په يوې گونې کي په ټيټ غږ په خبرو لگيا کېږي، مشر ورور ئې ورته وايي: آيا له پلار سره مو خپله کلکه ژمنه هېره کړې؟ تر دې د مخه مو د يوسف په اړه هم تېری وکړ؟ ما هوډ کړی چي تر هغه پوري به دا ځای نه پرېږدم چي يا مي پلار هدايت راکړي او يا الله تعالى خپله فيصله صادره کړي، زه د الهي فيصلې انتظار کوم، تاسې پلار ته ورشئ او ورته ووايئ چي زوی دې په غلا نيول شوی، ښه پوهېږو چي دا کار ئې کړی، صحيح ده چي موږ بايد د ده څارنه او ساتنه کړې وی، خو هغه دا کار پټ او زموږ له نظره لرې تر سره کړی، موږ څرنگه په غياب کي د ده ساتنه کولی شوی؟ ته د هغه کلي له خلکو پوښتنه وکړه چي موږ په کي اوسېدو او دا پېښه په کي وشوه، له هغه کاروان نه وپوښته چي موږ ورسره يو ځای راغلو، ترڅو حقيقت درته څرگند شي او زموږ رښتينولي درته ثابته شي. له دې وينا نه څو خبري جوته کېږي: لومړی دا چي د بايبل دا وينا غلطه ده چي وروڼو ئې د يوسف عليه السلام په وړاندي يوه بل ته ويلي چي موږ په دې خاطر له دغو مصيبتونو سره مخامخ شوي يو چي له

يوسف سره مو بد وکړل، داسي خبره هېڅ مجرم د نورو په وړاندي نه کوي، که څه هم گمان ئې دا وي چي نور د دوی په خبرو نه پوهېږي، که ئې ويلو ته اړ شي نو په پتو غونډو کي او په ټيټ غږ ئې کوي، هغسي لکه چي قرآن د يوسف عليه السلام د ورونيو په هکله فرمايي. او دوهمه خبره دا چي مشر ورور ئې د دوی پر هغه فوري شهادت اعتراض کړی او دا ئې يوه غلطې گڼلې چي خپل کشر ورور او يوسف عليه السلام ئې په غلا تورن کړل!!

که څه هم ځينو درنو مفسرينو (و ما شهدنا إلا بما علمنا و ما كنا للغيب حافظين) داسي تفسيري: موږ د هغه څه په اړه شهادت ورکوو چي علم پرې لرو او په خپلو سترگو مو ليدلي، خو له هغه څه خبر نه يو چي د پردې تر شا شوي، موږ د خپل ورور له پټي د پيماني د وتلو صحنه وليدله، نو ځکه وايو چي هغه غلا کړې ده؛ خو دا چي د پردې شاته څه شوي او چا دا کار کړی، له دې راز نه خبر نه يو. دا تعبير د قصې له روح سره اړخ نه لگوي او څو اعتراضونه پرې کېږي:

الف: د (إن ابنك سرق) له فقرې په ډېر وضاحت سره څرگندېږي چي دوی د خپل ورور پر غلا تآکید لري او په هغه کي د شک او تردید ځای نه ويښي.

ب_ دوی داسي نه دي ويلي چي (و ما شهدنا إلا بما رأينا): او موږ خو يوازي د هغه څه شهادت ورکوو چي په سترگو مو ليدلي، بلکي داسي ئې ويلي: (و ما شهدنا إلا بما علمنا) يعني زموږ شهادت د هغې غلا په هکله د پوهي له مخي ده، پوهېږو چي دا کار شوی، په حقيقت ئې باور لرو.

ج_ همدارنگه، نه دي ويل شوي چي: (و ما كنا للغيب عالمين) يعني موږ له غيبه خبر نه يو، بلکي ويل شوي چي (و ما كنا للغيب حافظين) يعني موږ څه ډول کولی شوی چي د ده ساتنه وکړو په داسي حال کي چي دا کار ئې زموږ په غياب کي او په پټه تر سره کړی؟

بيا هم گورئ چي حساس او هوښيار پلار د دوی خبرو ته د شک په سترگه گوري، باور پرې نه کوي دا ځکه چي هم خپل کشر زوی ښه پېژني او هم دوی، حدس وهي چي خبره داسي نه ده، حقيقت بل څه دی، د دوی شهادت د عقدو او

نفساني اغراضو محصول گني او ورته وايي: داسي نه ده؛ بلکي ستاسو نفسونو کوم کار درته ښايسته کړی، نو (زما دې) غوره صبر وي، امېد دئ چي الله تعالی ټول راته راوړي، بې شکه چي هغه باحکمه پوه دئ. يعني الله تعالی په ټولو رازونو خبر دئ او د هغه په هر کار کي حکمتونه نغښتي دي، اميد دئ هغه مي په دې مصيبت کي مرسته وکړي او ټول روغ راتړ راوړي.

دلته يعقوب عليه السلام د الله تعالى دوه صفات يادوي او وايي: هغه (باحکمه) (پوه) دئ، په دې سره د يعقوب عليه السلام د زړه دوې خبري افاده شوې: ۱- الله تعالى ښه پوهېږي چي دا پېښه ولې او څنگه رامنځ ته شوې؟! ۲- د الله تعالى هيڅ کار بې حکمه نه وي، امېد دئ په دې کي هم موږ ته کوم خبر او مصلحت مضر وي. او دا هغه څه دي چي هر مسلمان ئې بايد له مصيبتونو سره د مخامخ کېدو په مهال ووايي.

قرآن د بایبل د وینا خلاف د یعقوب علیه السلام حالت داسی انځوروي:

È"Š Œ Š/E Æ Œ\$Zñ MĐ<Œ # Œqã4?ã 4"™'»7 A\$%r Œãã 4q?r

\$Ê•m šc qā? 40n # Tsqāē2 ō? fāG? d \$ fā% ČÍÈ Ōšà. qū

« \$ ' < Ĩ bî ãñr ÓĤ {qao& \$JRĬ A\$% ÇÎÈ šú üÄî»qñšŠÆ B bqā? #&

·B f q Y j i s F u f a d e s o i 7 f C n i E s c q B - e ? W \$ B < l \$ \$ E B n - a r

ǂŋǂ ǂ \$Q#S `B ǂ «f ǂ ¼Rǂ ǂ \$Q#S `B ǂ qY «? ǂ r iŠ&r # ǂ qǂ

CHÈ bréy» 3 (330) 33

او له دوی ئې مخ وړاوه او وې ويل: وای افسوس د یوسف په حال! له غمه
ئې د سترگو تور سپین شو (سترگی ئې بې نوره شوې) او هغه د غمونو

زغمونکې وو (خپل غمونه ئې زغمل)، (زامنو) ورته ويل: په خدای قسم، تل يوسف دومره يادوې چې غم خپلې (او له ډېرو اندېښنو به ويلې) شې او يا به هلاک شې. وئې ويل: زه خو خپل غم او خفگان خدای ته ژاړم او له الهي علومو نه په هغه څه پوهېږم چې تاسې پرې نه پوهېږئ (زه له الله تعالى شکايت نه کوم بلکي الله تعالى ته شکايت کوم)، زما زامنو! لاړشئ! يوسف او د هغه ورور ولټوئ او د خدای له رحمته مه ناامیده کېږئ، د خدای له رحمته له کافري ډلې پرته بل څوک نه ناامیده کېږي.

يعني نوي داغ زور داغ تازه کړ، د کشر زوی نيونه د يعقوب عليه السلام د زړه زخمونه نورهم ژور کړل او د خپل زړه ژور او سوځند درد ئې په دې الفاظو بيان کړ: (يا اسفى على يوسف)، خو دا د زړه چيغه ئې په گوښه کې، له خپلو زامنو نه لرې او له الله تعالى سره د راز او نیاز پر وخت، د زړه له تله وايسته، په داسې حال کې چې د يوسف له غمه ئې دومره ژړلې وو چې د سترگو ليد ئې کم شوی او پوندېدو ته نږدې شوی وو، هره اندېښنه به ئې په خپل زړه کې زغمله او نه ئې پرېښوده چې غم او خفگان ئې نورو ته څرگند شي. خو دا ئې نه شوی کولی چې د سترگو او ښکې تمې کړي، د خداى پيغمبران او اولياء همدغسې دي، له سختو آزموينو سره مخامخ کېږي، د خدای په لاره کې دردونه او رنځونه وينې، خو له صبر او زغم نه کار اخلي، تل صابر او شاکر وي، د خپل غم او غصې په باب يوه خبره هم پر ژبه نه راوړي، شکوه او شکايت نه کوي، څومره چې له ډېر غم او درد سره مخامخ کېږي، همدومره ئې خپل رب ته تضرع او زاري زياتېږي او الله تعالى د خپل صالح او مخلص بنده دغه حالت خوښوي، الله تعالى د خپل بنده قرب خوښوي، آزمېښتونه، کړاوونه او ستونزي انسان خپل رب ته ورنږدې کوي او اړيکې ئې له الله تعالى سره مزيد تينگوي او مزيد قوت وربخښي، له دردونو او کړاوونو سره د مخامخ کېدو پر وخت د هغو مؤمنو مبارزينو تگلاره همدا ده چې د انبياوو عليهم السلام خط تعقيبوي، صبر کوي، خپل غمونه زغمي، جزع و فرع

نه کوي، چينغې نه وهي، خپل سر او مخ په خپېړو نه وهي، خپلي جامې نه شلوي، خپل غم او خفگان زغمي او له څرگندولو ئې ډډه کوي، په خلوت کي خپل رب ته خپل شکايتونه وړاندي کوي او د خپل درد علاج ترې غواړي، يوازي د اوبښکو په بهېدو بسنه او اکتفاء کوي، هغه اوبښکې چي بې اختياره بهېږي. الله تعالى ته اوبښکې تويول او په خلوت کي د غم او خفگان څرگندونه د ايمان نخښه ده او له الله تعالى نه شکايت او په ریا سره اوبښکې تويول د نفاق علامه ده.

حسود او کينه کښ زامن، د پلار له خولې، په وار وار د يوسف عليه السلام د نوم له اورېدو او د ده له غمه د اوبښکو په تويولو لازيات عقده من کېږي او ورته وايي: دا د يوسف (عليه السلام) ډېره يادونه پرېږده، دې حالت ته ئې ورسولې، پر ځان رحم وکړه، آيا تر هغه به ئې ویر کوې چي له پښو ولوېږې او ومړې؟ ستا دا بې صبري به ستا د هلاکت سبب شي او هغه ځای ته به دې ورسوي چي انسان پر الهي قضا باندي اعتراض کوي او همدا ئې د هلاکت لامل شي! پلار په ځواب کي ورته وايي: زه له الله تعالى شکايت نه کوم؛ بلکي خپل شکايتونه الله تعالى ته وړاندي کوم، د خپلو دردونو د علاج درمل ترې غواړم، هغه ته زاري کوم، پر دين او غوښتنو ئې او پر ايمان او لوازمو ئې تر تاسو ډېر ښه پوهېږم. زامنو! ولاړ شئ، يوسف (عليه السلام) او ورور ئې ولټوئ او د الله تعالى له رحمته مه مأیوسه کېږئ؛ ځکه چي يوازي کافر د الله تعالى له رحمته ناامېده کېږي.

قرآن د بايبل د وينا په خلاف فرمايي چي د يوسف وروڼه درې ځلې مصر ته د غلې لپاره تللي او په همدې درېيم ځل يوسف عليه السلام ځان ورمعرفي کړی او جريان داسي معرفي کوي:

په ټولې \$Z+A r ټولې \$Z=cl&r \$Z; B ټولې \$S\$ ټولې \$q\$ ټولې \$h o a ټولې \$q e z \$ \$B=ù

šú ټولې \$F B ټولې \$r ټولې \$b ټولې \$Z b a ټولې \$A ? r ټولې \$B \$Z ټولې \$f ټولې \$p ټولې \$u ټولې \$B

ÇİÈ šc qē_ Ö& ō ĩ<Ä&r # Bqā lācù \$B lēōīæ ōd A\$ ÇİÈ
! \$ Æ B 6% ÓÄ& !<»dr B BqāB A\$ B BqāMRV 7 Rū & qe\$
ÇİÈ šú ūĬÄ&B-ô& B<Öāw @ \$ c ĩu žāfr Èf `B ¼RĬ \$Zā
Ŵ A\$ ÇİÈ šú ūĬŪ», 9 \$Zā2 bĴr \$Zā ! \$8-0#ä 6)9 « \$ (q\$
{qçÇİÈ šú ūĬm°ssm qēr Nā9 ! \$āyof Pōmāæ = fĬ
Nā6 ĩd'Ĭ † ĩqār #ZÄ / NŪ 'Ĭ ĩō r 4?ā qāw #<»d ÓÄ<ŪĬ

ÇİÈ šú ūĬJô&

کله چي د ده محضر ته ننوتل؛ نو وئې ويل: عاليقدره! موږ او زموږ کورنۍ
کړاوونو ځپلې يو، له ناخيزې متاع سره راغلي يو، (زموږ ستونزو ته په پام
سره او پرته له دې چي زموږ د متاع مقدار او ارزښت ته نظر وکړې) پوره
پيمانۀ را او (څه) د صدقې په توگه راکړه، بې شکه چي خداى صدقۀ
ورکوونکو ته اجر او بدله ورکوي. وئې ويل: آيا پوهېږئ چي تاسو له يوسف
او ورور سره ئې په ناپوهۍ کي څه وکړل؟ هغوى وويل: آيا په رښتيا ته
يوسف يې؟ وئې ويل: هو! زه يوسف يم او دا مي ورور دئ، يقيناً چي خداى
پر موږ احسان وکړ، څوک چي تقوى غوره کړي او (د مصايبو په وړاندي)
صبر وکړي، نو خداى هيڅکله د دغو ښکامنو اجر نه ضايع کوي. هغوى
وويل: پر خداى قسم چي الله تا ته پر موږ غوره والى درکړى او يقيناً چي
موږ خطا کوونکي وو. وئې ويل: نن هيڅ پړه درباندي نه شته، خداى دې

بخښنه درته وکړي او هغه تر هر رحم کوونکي زیات رحم کوونکی او مهربانه دی. زما دا کمیښ یوسئ او زما د پلار پرمخ ئې وغوړئ، لیدونکی به شي او خپله ټوله کورنۍ ما ته راوړي.

د يوسف عليه السلام وروڼه د پلار په وینا بیا د مصر په لوري خوځېږي، خپله پاتې ناخیزه شتمنۍ هم له ځانه سره اخلي تر څو نوره غله پرې واخلي، لوږې او فقر ځپلي، په ډېره پریشانه وضعه مصر ته ننوتل او د يوسف عليه السلام په حضور کي حاضر شول او هغه ته ئې وویل: عالي قدره! پر موږ ډېره بده ورځ راغلې، څه مو چي کور کي درلودل ټول خلاص شوي، له لږې شتمنۍ سره درته راغلي یو، هیله من یو چي زموږ ناخیزې پانگې ته له پامه پرته هماغه پخوانی مقدار غله راکړې، له تانه د صدقې طمع لرو، يوسف عليه السلام د خپلو وروڼو خواړه و زار حالت، د صدقې او خیرات غوښتلو په وړاندي خپل سیک له لاسه ورکړ، د هغوی له دردو ډکو خبرو بې تابه کړ او ښکې ئې له سترگو و خوتېدې او له دې پرته ئې بله چاره نه موندله چي ځان ورمعرفي کړي او ورته ووايي: آیا پوهېږئ چي د ناپوهۍ پر مهال مو له يوسف عليه السلام او د هغه له ورور سره څه وکړل؟ وروڼو ئې دا تصور نه شو کولی چي دا اوس يوسف عليه السلام ته مخامخ ولاړ دي، په حیرت سره ئې وپوښتل: آیا په رښتیا ته يوسف یې؟! هغه په ځواب کي وویل: هو! زه يوسف یم او دا مې ورور دی! خدای پر موږ احسان وکړ او دا د الله تعالی نه بدلېدونکی او ثابت سنت دی چي څوک د تقوی لار غوره کړي او د ستونزو په وړاندي صابر وي، نو اجر ئې د ده په خوا کي خوندي او محفوظ دی، حتماً به ئې ترلاسه کوي، الله تعالی ئې هڅې هیڅکله نه عبث کوي او اجر ئې نه ضایع کوي.

قرآن د يوسف عليه السلام قصه، له دې ټول تفصیل سره د دغو څو خبرو د اثبات لپاره کوي چي يوسف عليه السلام خپلو وروڼو ته وکړې: الله تعالی د متقیانو او صابرانو اجر نه ضایع کوي، چا چي له دوی سره جفا کړې ټیټ سر به ئې

په وړاندي ودرېږي، په خپلي خطا او د دوی په حقانيت به اعتراف کوي. دا دئ گورئ چې د تقدير ځواکمنو لاسونو د يوسف عليه السلام وروڼه هغه ځای ته نابېره، بې خبره او د خپلو عزایمو او ارادو خلاف رسولي او د هغه حقيقت په اعتراف ئې اړ کړي چې له هغه نه د تېبستي لپاره ئې کومي جفا گاني نه وې چې له يوسف عليه السلام سره ئې ونه کړې، کومي هڅې نه وې چې وئې نه کړې او کوم تدبيرونه نه وو چې وئې نه سنجول... خو دا دئ نن د تقدير مضبوطو او ځواکمنو لاسونو د هغه چا په وړاندي ودرولي چې دوی ئې پر ښېگړو له اعتراف نه تېبسته کوله او دې ته حاضر نه وو چې ومني الله تعالی يوسف عليه السلام ته پر دوی غوره والی ورکړی، له چا سره چې دوی ناروا رقابت او سيالي کوله، هغه ئې د وژلو وړ گانؤ، نن د هماغه چا د صدقې طمع لري، د ده احسان ته ئې سترگې نیولې دي، هغه په پرله پسې ډول خپل محسن گڼي او غوره شخصیت ئې بولي او هر ځل د خپلو خبرو په پیل کي هغه ته عزیز او عالي قدر وايي. دا هماغه يوسف دئ چې دوی ورسره کینه او حسد کاوو، هماغه شخص چې دوی کوهي کي واچاوو او کلونه، کلونه ئې د هغه کینه په زړه کي وپاللله او فقط څو ورځي مخکي او له شلو کلونو وروسته ئې هغه ته (غل) وویل!! عجيبه له عبرتونو ډکه صحنه ده!! د تقدير لاسونه څومره ځواکمن دي؟ څنگه مغرور، متعصب او کینه ور غاړه غړوونکي په گوندو کوي؟ څنگه ئې د حقيقت اعتراف ته اړ کوي؟!!

خو راشئ وگورئ چې د قرآن د دې قصې اتل، يوسف عليه السلام د بريا او فتحې په وخت د خپل مغلوب سيال او رقيب سره څنگه چلند کوي او په دې سره موږ ته څه لارښوونه کوي او کوم درسونه راکوي؟!!

د يوسف عليه السلام کریمانه او له عظمته ډک ځواب د ده د شخصیت جلال او عظمت په ډېره ښه توگه نندارې ته ږدي او دا ښيي چې د خپلو وروڼو ټولي جفا گاني ئې هېرې کړې دي او په لطف، مهربانۍ او زړه سوي سره چلند کوي، فرمايي: ډاډه اوسئ چې نه مو ملامتوم او نه کوم اعتراض درباندي لرم، ما بخښلي یاست، الله تعالی دي هم تاسو ته بخښنه وکړي، په دې باور ولرئ چې الله

تعالی ډېر او تر هر چا زیات مهربانه دی. دا چې قرآن ولې دا قصه په دومره تفصیل سره رااخیستې او په دې کي خپل مخاطب ته څه پیغامونه لري، په دې هغه وخت ښه پوهېدی شو چې د پیغمبر صلی الله علیه وسلم هغه وینا خپلي مخي ته کېږدو چې د مکې له فتحې وروسته ئې خپلو زړو دښمنانو ته وکړه، کله چې له لس زره فاتح فوځ سره په داسي حال کي مکې ته ننوت چې هیچا ئې د مقابلې توان په خپلو متو کي نه لیدو، دښمنان ئې یا وتښتېدل او یا ئې د ځان د ژغورلو لپاره هغو پناه ځایونو ته پناه یووړه چې پیغمبر علیه السلام ټاکلي وو، الهي وعدې ترسره شوې، د يوسف د سورې په ترڅ کي چې کومي وړاندوینې شوې وې او پیغمبر علیه السلام ته دا ډاډ او اطمینان ورکړی شوی وو چې ستا مخالفین به هم د يوسف علیه السلام د وروڼو په څېر ستا په وړاندي ټیټ سر ودرېږي، همداسي وشول، رسول الله صلي الله علیه وسلم د فتحې په دوهمه ورځ، په داسي حال کي چې د قریشو ټول مغرور سرداران د ده په وړاندي د مغلوبو اسیرانو په څېر، په یوه لیکه، له شرم او خجالت نه ځوړند سرونه ولاړ وو، ده د یوه مهربان او دروند ورور په توگه ورته وویل: له ما نه د کومي معاملې توقع کوئ؟ هغوی په ځواب کي وویل: له خپل کریم ورور نه، چې زموږ د کریم ورور زوی دی، د عفوې او بخښنې انتظار لرو! له ځنډه پرته ئې وفرمایل: هغه څه در ته وایم چې زما ورور يوسف علیه السلام خپلو وروڼو ته ويلي وو:

لاتثريب عليكم اليوم، اذهبوا وانتم الطلقاء

نن هېڅ ملامتیا درباندي نشته، درومئ تاسو آزاد یاست!

د قصو په اړه د بایبل او قرآن تر منځ نه یوازې له دې پلوه ژور توپیرونه شته چې د قرآن وینا، د بیان اسلوب، الفاظ او جوړښت ئې ډېر دقیق، خوندور او اغېزناک دي، هر لفظ ئې په ډېر دقت سره غوره شوی او په خپل مناسب او ښایسته ځای کي کارول شوی او هر یو خاص مطلب افاده کوي، خو د بایبل داسي چې یوه برخه ئې د بلې برخې متناقض، الفاظ او د جملو ترکیب ئې له رکاکتونو ډک، نه ئې عقلمن انسان منلی شي او نه د ادبي سلیقې خاوند ترې خوند اخیستی

شي، بلکي له دې پلوه به هم د دواړو ترمنځ ژور توپير وگورئ چي د قرآن قصې ځانگړې موخې او اهداف تعقيبوي، هره قصه د يوه ستر مطلب د ښه توضيح لپاره وړاندي کوي، په هري قصې کي لارښووني او درسونه لري، خو د بايبل قصې فقط قصې او شجرې دي، د يوسف عليه السلام قصه ئې يوه ښه بېلگه ده، دا قصه په قرآن کي په دومره ښايسته او خوندورې ښې کي راغلې چي د قرآن هر مينه وال ئې په ډېرې آساني سره حفظ کولی شي، په عربي هېوادونو کي خو وضعيت داسي دئ چي اکثر امانان په دې خاطر په لمانځه کي د دې سورې له قرائته ډډه کوي چي که احياناً په کي غلط شي نو له ډېرو خواوو به فتحه ورکول کېږي. په همدغې خوندورې او آسانې سورې کي د الله د لارې مجاهدينو ته هومره ژورې او پراخې توصيې او لارښووني شوې چي هر مجاهد ته ئې يادول ضروري برېښي.

دا هم د قرآن يو ستر اعجاز دئ چي د نزول له نېټې تر ننه په مليونهاوو خلکو هغه حفظ کړی، تاسو به په ټولي نړۍ او ټول بشري تاريخ کي هيڅ داسي مذهبي او غير مذهبي، د شعر يا د نشر کوم کتاب ونه مومئ چي د قرآن په اندازه حافظان ولري!! د بايبل له منونکو پوښتنه کوو: دا ولې تاسو په خپل اوږده تاريخ کي د بايبل محدود شمېر حافظان هم نه لرئ!! ځواب ئې څرگند دئ؛ انسان هغه کلام ژر حفظ کولی شي چي د زړه ډېره ئې ورته پرانيستلې شي، له عقل سره ئې اړخ ولگوي، محتوی ئې لوړه او د الفاظو ترکيب ئې خوندور وي، باور وکړئ چي ما په ټول بايبل کي يوازي د داوود مزامير داسي وموندل چي څه نا څه د انسان د زړه دروازه ورته خلاصه شي او په هغه کي معنوي او ادبي خوند او ښکلا احساس کړي، له دغو څو پاڼو پرته نور په ټول بايبل کي څوک دا خوند او ښکلا نه شي موندلی.

يوسف عليه السلام د خپلو وروڼو له خبرو پوه شوی وو چي عزتمن پلار ئې د ده په فراق کي پوند شوی، خو دی په داسي موقعيت کي نه وو چي مصر پرېږدي او د خپل گران پلار ليدو ته ورشي، د قرآن له وينا معلومېږي چي په دې وخت کي دی د مصر د واکمنۍ پر تخت ناست وو، خو د بايبل وينا دلته هم د نورو مواردو

په خبر له تناقضاتو ډکه ده، يوې خوا ته د يوسف عليه السلام د وروڼو له قوله داسې حکايت کوي: پلار ته ئې وويل: يوسف ژوندی دی او د ټول مصر حاکم دی، خو له بلې خوا وروسته ليکي چې يوسف د فرعون حضور ته ورغی او ورته ئې وويل: زما پلار او وروڼه له خپلو رمو، گلو او هر څه سره چې درلودل ئې له کنعانه دلته راغلي او په جوشن کي ځای په ځای شوي، خپل هغه پنځه وروڼه ئې هم ورمعرفي کړل چې له ځان سره ئې راوستي وو!! د بايبل په وينا کي نه يوازي له دې پلوه تناقض شته چې وروڼو ته ئې هغه خبره منسوبوي او بيا دا خبره کوي؛ بلکي له دې پلوه هم چې وايي: پلار او وروڼه له رمو، گلو او هر څه سره راغلي، په داسې حال کي چې له دې د مخه ئې په وار وار ليکلي چې له ډېرې لوږې او فقره ئې د مرگ وېره وه!! څوک چې گلې او رمې لري ولې به د غلو دانو لپاره خپلي گانې خرڅوي، قحطي خو تر انسانانو مخکي څاروي ځپي، مالداران هغه وخت له ستونزو، لوږې او فقر سره مخامخ کېږي چې خپل څاروي له لاسه ورکړي. د مصر د پاچا لپاره د فرعون نوم راوړل په خپله يوه غلطې ده ځکه د غرب د دائرة المعارف له مخي هم په دې وخت کي د مصر پاچايان د فرعون په نامه نه يادېدل.

يوسف عليه السلام خپلو وروڼو ته وويل: زما دا کميس له ځان سره يوئې او د پلار پر مخ ئې وغوړوئ، چې سترگې ئې روښانه شي، بيا ټوله کورنۍ زما خوا ته راولئ. د ده احساس دا وو چې پلار ئې په دې وجه د خپلو سترگو نور له لاسه ورکړی چې د گران زوی د مرگ خبر ئې په داسې حال کي اورېدلی چې په وينو سور څيرې کميس ئې مخي ته پروت وو، دا د ده مهربان بودا پلار ته درنه ناڅاپي صدمه وه، د ده پر زړه او دماغ دا سخت گوزار د دې باعث شوی چې له امله ئې د سترگو نور له لاسه ورکړي، يوسف عليه السلام په خپل پيغمبرانه فراست سره وانگېرله چې د زوی د ژوند زېږی او هغه کميس چې د زوی بوی ترې احساسېږي، دا به هغه لويه صدمه جبران کړي چې له امله ئې د پلار سترگې بې نوره شوې. نو ځکه ئې په اطمینان سره وويل: يأت بصيراً: سترگې به ئې روغې او روښانه شي.

دلته قرآن د يعقوب عليه السلام په اړه يوې داسې خبري ته اشاره کوي چې

b& wq̃ # Bqā x fí BĀŸ 'ŧ Nēdqđ š^ \$% žēšM=Áù \$B9r
ä!` b& \$B=ù ÇÛÈ É/Ÿ) ăš• î=Ê 'Ā 7 RĴ « \$ {qš% ÇÛÈ ÈrBÿē
B=a& pŧ Nā6 @@Ÿ N% A\$% #žĀ / £? Ÿ ¼ ħġô r 4?ă ŋ) ă žē6ăš
\$Ză \$RĴ \$Z/qŷ \$Z9 äŷGŮ \$SR\$/»f {qš% ÇÛÈ šc qB=ē? Ÿ \$B « \$`B
Dšġŋ\$ŷqđŸšqđ ¼ RĴ pĥ Nā9 äŷGŮ & š' Ÿ™ A\$% ÇÛÈ ůüŮ» z

کله چې کاروان له (مصره) لرې شو؛ نو پلار ئې وويل: که مي بې عقله ونه گنئ زه خو (نن) د يوسف (خوږ) بوی احساسوم! ورته ئې وويل: په خدای قسم چې ته په خپلي پخوانۍ اشتباه کي يې (زاره خيالونه دې غلطوي)!! نو کله چې زېږی ورکوونکی قاصد راوړسېد او (د يوسف) کميس ئې د ده پر مخ وغور اوو ناڅاپه ئې سترگې رڼې شوې، وئې ويل: نه مي وو درته ويلي چې د الله تعالی له لوري د راکړل شوي علم په وجه په هغه څه پوهېږم چې تاسو پرې نه پوهېږئ. دوی وويل: پلاره! زموږ (د گناهونو لپاره له الله تعالی نه)

بخښنه وغواړه، يقيناً چې موږ خطا کاران وو. وئې ويل: ژر به له خپل رب نه بخښنه درته وغواړم، بې شکه چې هغه مهربان بخښونکى دى.

کله چې کاروان له مصر نه د کنعان په لور وخوځېد او له ښار نه لږ څه لرې شو، د يوسف عليه السلام پلار وويل: نن مي د يوسف عليه السلام بوي ترسپرمو کېږي، هيله من يم چې د ډېر سپين ږيرتوب له امله مي په کم عقلتوب متهم نه کړئ، د کورنۍ غړو ته په دې خبرې پوهېدل او باور کول گران کار وو، په ډېر تأكيد سره ئې ورته وويل: اشتباه کوې، تېر وختونه دريادېږي، ستا د خيال په فضا کې د تيرو وختونو يادونه، د کوم غولونکي بوى احساس درکوي، ته ئې د يوسف عليه السلام خوږ بوى گنې!! لازيات وخت نه وو تېر شوى چې ناڅاپه زېرى ورکونکى را ورسېد او د يوسف عليه السلام کميس ئې د پلار پر مخ وغواړو او په همدې سره د زوى له بېلتونه راتوکېدلى د ځگر داغ جوړ او پندې سترگې روښانه شوې، نو د کورنۍ غړو ته ئې مخ کړ او وئې ويل: ما درته نه وو ويلې چې زه له الهي علم نه په هغه څه پوهېږم چې تاسې پرې نه پوهېږئ، ما دا احساسوله چې يوسف عليه السلام ژوندى دى او آخر به ئې وگورم، درته ويل مي چې ولاړ شئ او دواړه ولټوئ او له الهي رحمته مه ناامېده کېږئ، درته ومې ويل چې د يوسف عليه السلام عطر مي تر سپرمو کېږي، تاسې نه منله، دا دى ټولي خبرې رښتيا وختې او حقيقت ئې درته څرگند او ښکاره شو!!

دا جريان د هغه فراست او پوهې حقيقت په واضحه توگه څرگندوي چې الله تعالى ئې خپلو پيغمبرانو او اولياوو ته ورکوي او ښيي چې هغوى پر غيب علم نه لري، خو د غيب له عالمه داسي وږمې احساسوي چې سرچينه او لورى ئې ورته څرگند نه وي، کله دا وږمې په وينښه احساسوي او کله په خپلو خوبونو کې د غيب له عالمه پيغامونه ترلاسه کوي، خو دا (علم) نه بلکې (احساس) وي، دا احساس د ظاهري پنځگونو حواسو کار نه دى، مرجع او سرچينه ئې څرگنده نه وي، بنده پرې هيڅ تسلط نه لري، د پټو حقايقو وږمې ئې په خپلو څپو سره احساس راوپاروي،

نه پوهېږي دا احساس څنگه ورسره راپيدا شوی؟! د دې احساس واگې د انسان په اختيار کي نه وي، نور هم په دې نه شي قانع کولی چي په دې احساس کي ورسره شريك شي، هماغسې لکه چي يعقوب عليه السلام يو وخت نه شو کولی څو متره آخوا په کوهي کي د يوسف عليه السلام له لوبډو خبر شي؛ خو بل وخت په ډېر لرې واټن کې، له مصر نه د کنعان په لور د کاروان له خوځېدو سره سم د خپل زوی د کميس بوی احساسوي، خو نه په دې باندي پوهېږي چي دا بوی له کومه راځي او نه په دې چي ولې نن دا احساس ورسره راپيدا شوی، منبع ئې کومه او لوری ئې کوم دی او نه نورو ته په پوره ډاډ او اطمینان سره کومه خبره کولی شي، کله چي غواړي د خپلي کورنۍ له غړو سره خپل نننی احساس شريك کړي، زړه نا زړه ورته وايي: که مي په کم عقلۍ متهم نه کړئ زه نن د يوسف بوی احساسوم!! گورئ چي دکورنۍ غړي ورسره توافق نه کوي او په ښکاره ډول او په پوره تاکید سره ورته وايي: اشتباه کوي، تیر وختونه دريادېږي!!

ښايي ستاسو د هر يوه په ژوند کي کله داسي واقع شوي وي چي زړه مو ناخاپه د يوې پېښي د رامنځ ته کېدو خبر درکوي او تاسو له کوم خاص دليل نه پرته د کومي پېښي انتظار کوئ، ناخاپه وينئ چي ستاسي د زړه احساس رښتيا ثابت شو او ستاسو انتظار پر ځای وخوت، مثلاً دخپلي کورنۍ له غړو سره ناست يئ، يو تن وايي: گومان کوم چي ورور جان به مي نن يا سبا له سفره راشي، د کورنۍ نور غړي وايي: نه، هغه لا د راتگ نيت نه لري، دی ورته وايي: هو! زه هم همداسي انگېرم، خو نه پوهېږم چي ولې مي زړه راته وايي چي هغه له سفره راځي!! ناخاپه ويني چي حدس ئې صحيح وخوت، ورور ئې د محاسباتو او انگېرنو خلاف او د احساس سره سم راغی!! ممکن نه دی چي دا احساس دې محض يو تصادف وي، ښايي د هغو کسانو شمېر لږ نه وي چي دې ته د تصادف په سترگه گوري، خو د قرآن له دغو ويناوو معلومېږي چي دا تصادف نه دی، دا چي په څو پر له پسې مواردو کي د يعقوب عليه السلام (احساس) سم او د حقيقت مطابق خپږي، دا ښيي چي په انسان کي د ده له پنځو حواسو نه علاوه د احساس

داسي يوه (ملکه) شته چې د راتلونکو پېښو نه اطلاع ترلاسه کوي، خو په داسي توگه چې نه د دې پيغامونو له لوري او منبع خبر وي، نه کوم سلطه پرې لري او نه د ده په امر او هغه وخت چې دی ئې غواړي ورته راځي.

دا احساس او اړوند ملکه ئې په تقوی سره وده کوي، په پيغمبرانو، پرهېزگارانو او صالح انسانانو کي کمال ته رسېږي، دوی ته داسي فراست ورپه برخه شي چې نه يوازي د ملمع، گرانو، پېچلو او مبهمو خبرو په حقيقت پوهېدل ورته آسانوي بلکي د ملمع او غولونکو خبرو تر شا پټ زړونه او د هغوی موخې پېژندی شي، د يعقوب عليه السلام په قصې کي موږ ته د دغه حساس لرې ليد خو بېلگې مخي ته راغلې.

زامن ئې ډېر وروسته پوه شول چې دوی هم د يوسف عليه السلام په اړه اشتباه کوله او هم د خپل پلار په اړه، د پلار په وړاندي پر خپلو غلطيو اعتراف کوي او ترې غواړي چې له الله تعالی نه ورته بخښنه وغواړي.

د قرآن له وينا معلومېږي چې يوسف عليه السلام له ښاره بهر، د خپلي کورنۍ د استقبال لپاره منتظر ولاړ وو چې راوړسېدل، مور او پلار ئې په خپلي گاډۍ کي، خپلي خوا ته کښېنول او د ښار په لوري وخوځېدل، د قرآن وينا داسي ده:

! \$a\$© b] žÇ B {qèz Š\$A\$%r ĩŋq/& ĩø} # r#ä # Bqã4?ã {qèz Š \$B-ù
İM/'f A\$%r #%ÉB ¼q {r'z r Ä èB ' ?ã ĩŋq/& ìù'r ÇÈ ÙüZB#ä
ŋ pı ` i ō& 6%r \$ym 'ĥ \$g=è\_ 6% @6% `B ' »fâ @fŮ # <»d
B»Üa9\$ø“R b& ¼o: . B İ67B`B Naİ aİ`r Çø İ9\$`B Óİ_•z&
ÇÈ aİa9\$ø“R b& ¼o: . B İ67B`B Naİ aİ`r Çø İ9\$`B Óİ_•z&

•Ü\$ù Ì] fB%nf\$@fU `B ÓÍFð=är Å ÜB\$ `B ÓÍF=ä 6% É ‘ *

\$VÍqA ÓÍ@? Í•ÅF\$ \$<N%9\$ 'Î ¼Qr MR& ÇJ ÇF\$ N'q»Jü 9\$

ÇÈÈ üüAÎ»A 9\$Í ÓÍqAär

نو کله چي د يوسف عليه السلام محضر ته ننوتل، مور او پلار ئې په خپلي خوا کي کښېنول او وئې ويل: که خدای کول په ډاډ او امن سره مصر ته داخل شئ. او خپل مور او پلار ئې تخت ته لوړ کړل او ورته په سجده شول او وئې ويل: مهربانه پلاره! دا هماغه زما د پخواني خوب تعبیر دئ چي پالونکي رب رښتونی کړ او له ما سره ئې هغه وخت هم احسان وکړ چي له زندانه ئې وايستم او تاسو ئې له بېديا دلته راوستلئ، وروسته له هغه چي شيطان زما او زما د وروڼو تر منځ شخړه راولاړه کړه، بې شکه چي زما پالونکی رب د هر څه لپاره چي وغواړي لطيف دئ، (په لطافت او دقت سره ورته رسي هيڅ څه ئې مخي ته نه شي خنډ کېدی) يقيناً چي هغه باحکمه پوه دئ. زما پالونکيه! پاچاهي دي راکړه او تاويل الاحاديث دې رازده کړ، د آسمانونو او ځمکي خالق! ته مي په دنيا او آخرت کي مولا او کار جوړوونکی يې، ما مسلمان وفات کړه او له صالحانو سره مي يو ځای کړه.

په دې آيتونو کي په لږ دقت سره څو اساسي مطالب تر سترگو کېږي:
الف: يوسف عليه السلام د خپلي کورنۍ د استقبال لپاره له ښاره بهر وروتلئ.

ب: پلار او مور ئې په خپلي خوا کي په داسي وسيلې کي کښېنولي چي د لارې په اوږدو کي ورسره يو ځای وي.

ج: په ټولي لارې کې هم او په ټول مصر کې هم داسې خاص امنيتي تدابير نيول شوي چې آثار او نښې نښانې ئې له ورايه ښکاري او يوسف عليه السلام هغه ته په اشارې سره خپل مور او پلار ته وايي: د خداى له غوښتنې سره سم په امن او امان سره ښار ته ننوځئ.

د: د دې آيتونو له الفاظو او په خاصه توگه د (العرش) او (الملك) له الفاظو په وضاحت سره معلومېږي چې يوسف عليه السلام اوس د مصر پاچا دى او د مصر اقتدار په بشپړه توگه د ده په واک کې دى.

ه: مخامخ شاهي مانې ته تللي او هلته يوسف عليه السلام خپل مور او پلار پر شاهي تخت کښېښولي او په خپله له تخت نه لاندې ودرېدلى او د هغوى احترام ئې پر ځاى کړى، خو مور، پلار او وروڼو ئې دى د دې درناوي وړ او مستحق گڼلى او هغه ته ئې د تعظيم مراسم په ځاى کړي. مفسرين د (خروا له سجداً) په تفسير کې لاندې مختلف نظريات لري:

ځينې په دې باور دي چې د يوسف مور، پلار او وروڼو ئې د شکرانې سجده وکړه او الله جل جلاله ته په سجده شول، خو د يوسف لپاره او د هغه نعمت په خاطر چې الله جل جلاله د يوسف په وجه پر دوى پېرزو کړ.

ځينې په دې عقیده دي چې له اسلام نه په مخکې شرايعو کې د تعظيم سجده د غير الله لپاره روا گڼل کېده، خو اسلام د غير الله لپاره هم د عبادت او هم د تعظيم سجده حرام وگرځوله او فقط د خداى جل شانۀ لپاره ئې ځانگړې کړه؛ گواکې د يوسف مور، پلار او وروڼو يوسف عليه السلام ته د تعظيم سجده کړې نه د عبادت سجده.

د مفسرينو يوه بله ډله په دې عقیده ده چې سجده؛ پر ځمکې باندې د تندي اېښودلو او د چا په پښو کې د لوېدلو په معنى، په هيڅ آسماني شريعت کې غير الله ته جايز نه وه، په مخکنيو شرايعو کې هم د هغې د جواز هيڅ سند نه شو موندلى، هغوى وايي چې نه ښايي په هر ځاى کې سجده پر ځمکې باندې د تندي اېښودلو په معنى تعبير کړو؛ لکه چې په قرآن کې د لمر، سپوږمۍ، ستورو،

ونو، غرونواو ... سجده په مکرر ډول راغلې؛ خو د نوموړو موجوداتو دا سجده په هغې معنی نه شو اخیستی چې گواکې دوی سر پر ځمکې باندي ایښی، ځکه دا موجودات نه شمزی لري، نه ملا او نه هم زنگونه چې د دغو غړو په وسیله رکوع ته لاړ شي او بیا سجده وکړي او نه وچولی لري چې پر ځمکه ئې کېږدي، د هغوی د سجده معنی الله ته له کامل انقیاده پرته بل مفهوم نه شي درلودی، همدارنگه يوسف علیه السلام ته د مور، پلار او وروڼو سجده د تعظیم او انقیاد اظهار وو نه د عبادت سجده او نه د هغه پښو ته د پرېوتلو سجده، که تېرو بحثونو ته لږ ځیر شو او د يوسف علیه السلام هغه (رؤیا) په پام کي ونیسو چې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستوري ئې د ځان په وړاندي د سجده په حالت کي لیدلي وو او نن د دغې صحنې د مشاهدې پر وخت وایي: گرانه پلاره! دا زما د هغه پخواني خوب تعبیر دی چې زما پالونکي رب رښتونی کړ، دا ښيي چې د وینې سجده به د خوب (رؤیا) سجده ته ورته وه، حتماً به د دواړو ترمنځ څه شباهت وو، نه هغه تندي پر ځمکي ایښودل وو او نه دا.

يوسف علیه السلام د دې حالت په لیدو سره فرمایي: پالونکي خدای مې پر ما احسان وکړ (پر خپلو ښېگړو ئې ونازولم)، زه ئې له زندان نه بهر کړم او دغه مقام ته ئې ورسولم، تاسې ئې له صحرا نه دلته راوستلئ، وروسته له هغه چې شیطان زما او زما د وروڼو ترمنځ نزاع را منځته کړه، زما رب جل شانه چې دکوم کار اراده وکړي په لطافت او دقت ئې تر سره کوي، هغه باحکمته پوه دی. په دې څرگندونو کي هم څو ټکي د غور وړ دي:

الف: د خپل پالونکي خدای په نعمتونو، احسان او عنایت اعتراف کوي او د دې پر ځای چې قدرت ته رسېدل او نعمتونه ترلاسه کول د خپلو هڅو، کمال او لیاقت نتیجه وگڼي، برعکس هغه الهي احسان بولي.

ب: ده خوا ته د وروڼو په شمول د ټولي کورنۍ راتگ لوی نعمت انگېري، يعني دا چې هغه نه یوازي ټولي جفاگاني هېري کړې دي، بلکي دا الهي پېرزوینه او احسان گڼي چې نن ئې وروڼه په څنگ کي دي، له همدغه ځای نه کولی شو په

دې پوه شو چې يوسف عليه السلام ولې له خپلو وروڼو سره هغه چلند کاوو، په ډېر احتياط سره خوځېدو، نه ئې غوښتل چې ژر او له وخت نه مخکې ځان دوى ته معرفي کړي؛ ځکه هغه داسې انگېرله چې بنايي له مقدماتي کارونو نه مخکې ځان معرفي کول به د وروڼو د حسادت او کينې د راپارېدو سبب شي او د ده خوا ته له راتلو به ډډه وکړي.

ج. هغه د خپلو وروڼو او ځان ترمنځ د منازعې او شخړې عامل شيطاني لمسونې او تحرکات گڼي او په دې اړه د بحث په دوران کې اول ځان ته گوته نيسي او وروسته د وروڼو نوم اخلي؛ دا په خپله يوه ظريفه نکته او حساس ټکى افاده کوي او بنسټي چې له وروڼو سره په معامله کې څومره محتاط دى او څنگه له هر هغه عادي حرکت او معمولي اشارې نه چې د دوى د احساساتو په ژوبلېدو منتج شي، ځان ساتي.

د. وايي: په دې ټولو پېښو کې الهي حکمت مضمرو، حکيم خداى غوښتل چې په دې توگه ما له بېديا نه مصر ته راولي او د مصر واکمني راوسپاري. يعنې هغه نه يوازې دا چې تېر هېر کړي او د خپلو وروڼو جفاگانې ئې په بشپړه توگه له پامه غورځولې او هيڅکله هم د غچ په فکر کې نه دى؛ بلکې نوموړې پېښې او لوړې ژورې، داسې عادي او طبيعي پېښې گڼي چې مخکې له مخکې مقدر شوې او له الهي مقدراتو سره سم د ده مخي ته راغلې، د الله تعالى په لطف او توفيق ترې تېر شوى او دغه اوسني مقام ته رسېدلى دى.

عظيم الشأن قرآن د يوسف عليه السلام دا له عبرتونو، پندونو او لارښوونو نه ډکه قصه د ده په جامع دعا پاى ته رسوي: د دعا په پيل کې د الله جل جلاله پر دوو نعمتونو چې دى ئې پرې نازولى اعتراف کوي: (زما ربه! پاچاهي دې راکړه او تاويل الاحاديث دې راوبښود) او دا همغه (حکم) او (علم) دى چې الله جل شأنه ئې له انبياوو او د دوى له صادقو پلويانو سره د ورکړې ژمنه او وعده کړې ده، بيا الله جل جلاله په دنيا او آخرت کې خپل مولا او کار جوړوونکى بولي او ورپسې له الله جل شأنه څخه غواړي چې د ژوند تر پايه پورې همدغسې مطيع او منقاد پاتې شي

او مرگ هغه وخت او په هغه حالت کي ورته راشي چي په بشپړه توگه خپل رب ته تسليم، فرمان وړونکی او منقاد وي او په پای کي ئې د الله د صالحو بنده گانو په کتار کي د ودرېدو او د هغوی مقام او منزلت ته د رسېدو افتخار په برخه شي.

په دې سره قرآن موږ ته د صالح مشرانو ځانگړتياوې رابښي او د دوی او د فاسدو واکمنانو تر منځ ژور توپيرونه راپه گوته کوي، دا د دوی لومړۍ ځانگړتيا گڼي چي اقتدار ته رسېدا ئې له خپل رب نه بغاوت ته نه شي هڅولی، اقتدار غرور او مستي نه په کي راولاړوي او د دې سبب نه گرځي چي د خپل رب له اوامرو سرغړاوی وکړي، ځان له قانون نه اوچت وگڼي، ضوابطو او مقرراتو ته التزام ونه لري او په خپله د قانون او شريعت ځای ونيسي؛ بلکي دوی داسي دي چي د قدرت په لوړو پوړو کي له نورو او تر مخکني وخت نه لازيات شريعت او قانون ته التزام لري او ورته غاړه ږدي، دوهمه ځانگړتيا ئې هغه تل پاتې تمنا وي چي دوی د صالح کسانو په قطار کي وي او صالح کسان د دوی په خوا کې. هر مشر له خپلو ملگرو او د ملگرو د څرنگوالي په اړه د ده له هیلو او تمنياتو نه پېژندی شی، د کوم مشر چي ملگري او مشاورين نېک او صالح وي او غواړي چي صالح ملگري او نېک مشاورين ئې په څنگ کي وي، هغه صالح مشر دی، نېک کسان به په چارو گماري، له دې نه به ځان ساتي چي ظالم چارواکي پر خلکو مسلط کړي، نه پرېږدي چي هغه خاينې او مکارې څېرې ئې په (بطانه) کي شامل شي او د ده شا و خوا ونيسي، چي دربارونو او واکمنانو ته د تقرب او نژدې کېدو په لارو چارو پوه دي او په غوړه مالۍ، چاپلوسۍ او چالاکی سره ځان دربار ته رسوي، لوړو مقاماتو ته د رسېدو په سوږو بلد دي او په دې لار کي له هيڅ ذلت او رذالت نه ډډه نه کوي. د بد مشر خوا کي به بده (بطانه) او ناصالح ملگري او مشاورين وگورئ، هغه چي له نارواوو لارو مخکي تللي، تر دربار پوري رسېدلي، د مشرانو شا و خوا ئې نيولې، د دربار قرب او نږدې والي شهرت او قدرت ورپه برخه کړی او په همدې سره ئې د ناروا گټو ترلاسه کولو لارې ځان ته پرانيستي دي.

قرآن چي په کومي موخې دا قصه رااخيستي او د کومو مهمو مطالبو د اثبات او بڼه توضيح او د يوه تاريخي مثال په ترڅ کي ئې د بيانولو لپاره زموږ مخي ته ايښې، د قصې په پای کي ئې داسي بيانوي:

نډ•ډ (pā d ٥) Nlō%9 MYä \$Br 7 ٥) ĩ<ĥmqĉÉ ٥N\$ä\$6R& ÖB 7 ٩E
\$Br ÇĤÈ üüTb+3Ĭ Mō •m q̄r Ä \$Y9\$ŷç2 & \$Br ÇĤÈ brāyā Nēr
p/#ā ÖB ūĒY2 r ÇĤÈ üüT>»eĵ 02 Ē ŵĴ qđ ٥) ٥ & ÖB ĩhōã 0ġeē0
\$Br ÇĤÈ bqĒ ĩēā \$kĴā Nēr \$kōæ šc r ٥f ٥ ٥Ē \$ N°qJĭ 9\$'ĭ
pĕĒ»ĭ NāĴ0 b& (pāB'ù& ÇĤÈ bqāĬÖB Nēr ŵĴ < \$Ĭ Nēŷç2 & BĖā
0ĉÇĤÈ šc rāBā, ŵ Nēr pē/ pā\$ĭ 9\$NāĴ0 ĕ < \$Ē # < ā ÖB
< \$`»s03r ÓĬē67\$ÇBr 0Ē ٥•Ā/ 4?ā < \$'Ĵ (pāš pĭšĬ™ ¼ĬÉ)d
0ĉqāw% `ĭ ŵĴ š• ĩ0% `B \$ZŪ™0 \$Br ÇĤÈ šú üĬĬ0B\$ `B 0Ē \$Br
šc %. # 0 (rāĴZšü ٥ ٥Ē \$ † ĩ (rōĀ, 0-ù& # •00ē0& ÖB NĬ0Ĵ
bqĒ? X ù& (0) ?\$šú ĩŵ0ŷoz ĩ•Ā f sa\$ſr 0ġĭ0% `B üĭ00pĴā
\$Rč R 0ēā\$ _ (qĉÉà2 0% Nā (pZBr 0Ĭŷ9\$ S «ŷŷ\$#Ĉ) 0Ĭm ÇĤÈ
'Ĭšc %. 0)9 ÇĤÈ üüBĬ0B 0ġ00)0\$Çā \$ZĬŪ š•pŵr ā±0 B ÓĬā

6 9r 2" žlpa \$Zi n b%. \$B É 6 9r 2" žlpa \$Zi n b%. \$B

Q) 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

ÇÈ bqǎǎ

دا د غیب خبري دي چي په وحي سره ئې تا ته درښيو او ته هغه مهال د دوی په څنگ کي نه وې چي د کار (په اړه ئې خپلي رأيې) راغونډې کړې او په داسي حال کي (سره سلا) شول چي پټ تدبیر او توطئه ئې جوړوله. ډېری خلک داسي دي چي که ته هر څومره (د دوی پر هدايت باندي) حريص وې ايمان نه راوړي. او ته (د دعوت په عوض کې) کومه بدله نه ترې غواړې، دا خو عالميانو ته له پنده پرته بل څه نه دی. او په آسمانونو او ځمکي کي څومره داسي نښي، نښانې شته چي دوی پرې تېرېږي (ويني ئې او احساسوي ئې) خو دوی (له اعتناء او تامل نه پرته) مخ ترې اړوي. او ډېری ئې پر الله ايمان نه راوړي؛ مگر دا چي شرک کوونکي وي. آيا له دې ځان خوندي گڼي چي د کوم الهي عذاب سيوری پرې وغوړېږي او يا قيامت په داسي حال کي ناڅاپه پرې راشي چي بې خبره وي. ورته ووايه: همدا مي لاره ده، د الله لور ته په بصيرت سره بلنه ورکوم، زه هم او هغه هم چي زما متابعت کوي او زه له مشرکانو څخه نه يم. او له تا نه مخکي مو چي له کليوالو نه څوک لېږلي او وحي مو ورته کړې له سړو پرته بل څوک (فرشتې) نه ول؛ آيا د ځمکي پر مخ نه دي گرځېدلي او نه ئې دي ليدلي چي تردوی د مخکنيو پاېله څنگه وه؟ او د استوگني اخروي ځای خو د هغو لپاره ډېر غوره دی چي تقوی ئې کوله، آيا تعقل نه کوئ؟ تر هغه چي پيغمبران نامېده شوي او انگرېله ئې ده چي درواغجن انتظار تېر ايستی دي، ناڅاپه

زمونږ نصرت او مرسته وررسېدلې او هغه څوك ژغورل شوی چې مونږ غوښتل او زموږ عذاب له مجرمينو نه شي ايسارېدی. يقيناً چې د دوی په قصو کي د عقل خاوندانو ته ځانگړی پند او عبرت (پروت) دی، دا هسي له ځانه جوړه شوې وينا نه ده، بلکي تر ځان د مخکنيو تصديق او تأييد دئ او د هر څه تفصيل او د ايمان راوړونکو لپاره لارښود او رحمت.

د يوسف عليه السلام د قصې له راوړلو نه د قرآن موخه دا وه چې د پورتنیو مهمو مطالبو تاريخي بېلگې زموږ مخي ته کېږدي، د دغو مطالبو شرح او تفصيل دا دئ: د دغو آيتونو د نازلېدو پر مهال او هغه وخت چې رسول الله صلي الله عليه وسلم د يوسف عليه السلام د قصې مختلفې او حساسې برخي او لوړې ژورې خلکو ته بيانولې؛ نو د دې قصې د اتلانو له پيداېښت او وفاته نږدې ۲۵۰۰ کلونه تېر شوي وو، دا قصه له ټولو دغو تفصيلاتو سره او هغسي چې پيغمبر عليه السلام خلکو ته بيانوله نه په کوم کتاب کي موندل کېده او نه په خلکو کي له يوه نه بل ته ويل کېده، پيغمبر عليه السلام په ليک لوست بلد نه وو چې له کوم کتابه ئې اقتباس کړې وی، مخکنيو مسخه شوو مذهبي کتابونو په ډېري غلطې بني کي وړاندي کړې وه، پوښتنه دا ده چې پيغمبر عليه السلام څرنگه دا له عبرتونو ډکه تاريخي قصه په دومره دقت او تفصيل سره او په داسي اغېزناکي بني کي وړاندي کړه؟ څنگه وتوانېدو چې د دې قصې په ترڅ کي له يوې خوا د مکې د هغه مهال وضعیت انځور کړي، له بلې خوا هغه څه په اغېزناکه توگه بيان کړي چې د ده او مخالفينو تر منځ تېرېدل او له بلې خوا د دعوت مخالفين د دې عبرتناکې قصې په هېندارې کي خپله خبره او راتلونکې وگوري او خپلي پاېلې او محتوم برخليک درک کړي، متوجه شي او عبرت واخلي؟ او څنگه د دې قصې ټولي برخي يوه په بلې پسې رښتيانۍ شوې؟ د قريشو مشرانو هم د يوسف عليه السلام د وروڼو په څېر له رسول الله صلي الله عليه وسلم سره د رخې او کينې لاره ونيوله، د هغه پر ضد ئې د عناد او دښمنۍ لپاره ملاوې وتړلې، په خپلو

منځونو کي ئې وويل: يا هغه ووژنئ يا ئې زندان ته کښ کړئ او يا ئې له مکې نه تبعید کړئ، هغه او یاران ئې له مکې مکره نه هجرت ته اړ کړل؛ خو لا زیات کلونه نه وو تېر شوي چي ټول د يوسف علیه السلام د وروڼو په شان، د رسول الله صلي الله علیه وسلم مخي ته ټیټه سر او شرمېدلي ودرېدل او عذر ئې ترې وغوښت او ده هم دوی ته د يوسف علیه السلام وینا تکرار کړه: (لاتثريب علیکم الیوم)!!

پیغمبر علیه السلام په دې ټولو خبرو باندي څنگه او له کوم ځای نه پوه شو؟ قرآن فرمایي: دا غیبی اخبار دي چي الله تعالی ئې د وحی په وسیله درښيي، دا قصه ښيي چي ته په رښتیا د الله رسول یې او الهي وحی ستا لارښوونه کوي، ځکه چي له وحی نه پرته څوک په غیبو باندي نه شي پوهېدی.

تا د دې قصې په ترڅ کي ستر ستر انکار نه منونکي حقایق د خلکو مخي ته ایښي، خو ډېری خلک داسي وي چي یوازي د حقایقو په لیدو او اورېدو سره ایمان نه راوړي، برهان او استدلال ئې نه شي قانع کولی، د زړه سواندو بلونکو او داعیانو هغه سخت حرص او تلوسه چي د دوی د هدایت په اړه ئې لري، دا هم د دوی د هدایت لپاره کفایت نه کوي او داسي نتیجه نه ورکوي چي د حقایقو په محض لیدلو سره ایمان راوړي او خپل زړه او غلط افکار او عقاید شا ته وغورځوي، ډېری خلک له حاکمې وضعې سره جوړجاړی کوي، د خپلي ټولني له روان بهیر سره خوځي، دې ته ترجیح ورکوي چي له نورو سره اوږه په اوږه پر مخ ولاړ شي که څه هم هغوی په غلطو لارو روان وي، د خپلي زمانې له غوښتنو سره ځان عادي کړي، دا نه خوښوي چي په دوی، د دوی د ټولني په حالت او په حاکمې وضعې کي بدلون راشي، دعوتگران باید د دې وضعې په لیدو ناامیده نه شي، هغه لږ شمېر خلک چي له حاکمې وضعې سره د ټکر جرأت، همت او شهامت لري او غواړي له روانې بدې وضعې سره مقابله وکړي، د خپلي ټولني د ځواکمنو جاذبو له اغېز نه د وتلو ځواک په ځان کي ویني او د حاکم نظام په جوړښت کي او د حاکم او محکوم په وضعې کي د بدلون راوستلو ضرورت احساسوي، همدغه خلک د

اسلامي نهضتونو د مشرانو او د مصلحو دعوتگرانو لپاره کافي دي، همدوی دي چي په وضعي کي بدلون راولي، د ټولني د خوځښت مسير بدلوي او بيا هغه مخالف اکثريت هم په دوی پسې روانېږي او د دوی لار تعقيبوي.

ستا د حقانيت د اثبات لپاره دا هم کافي ده چي ته د دعوت په عوض کي له خلکو نه د بدلې او عوض غوښتنه نه لرې او دا د پيغمبرانو عليهم السلام او د صالحو او رښتونو بلونکو يوه ستره نښه ده، په همدې سره يو صالح او حقيقي دعوتگر له يوه ټگمار بلونکي نه بېلولی شو، قرآن کریم له ټولو پيغمبرانو نه دا قول رانقلوي چي خپلو قومونو ته ئې ويلې: له تاسو نه څه طمع نه لرو، اجر او بدله درنه نه غواړو، موږ د عالميانو له پالونکي رب نه د اجر طمع لرو، د پيغمبرانو عليهم السلام د مواصفاتو او ځانگړتياوو د بيانولو په ترڅ کي په دې صفت ترکيز او په مکرره توگه د هغه يادونه ښيي چي دا صفت او ځانگړتيا خاص اهميت لري؛ او موږ دې ته متوجه کوي چي د مشر او لارښود په انتخاب کي بايد دې ته په جدي توگه پاملرنه وکړو او يوازي هغه څوک د مشر او د ټولني د لارښود په توگه غوره کړو چي نه له خلکو نه مادي طمع لري او نه معنوي، نه دا هيله ترې لري چي وئې ستايي او مداحي ئې وکړي او نه د ځان او د خپلو خپلوانو لپاره د مادي امتيازاتو په فکر کي وي، هغه څوک چي د خلکو لارښوونه خپل ديني مسئوليت او شرعي تکليف گڼي، اجر ئې له الله تعالى نه غواړي، د حق په لار کي تر نورو زياته قرباني ورکوي، نه دا چي نور خلک قرباني ته دعوتوي خو په خپله د نورو د خولو او وينو په بيه له جوړ شوي رنگين دسترخانه تغذيه کېږي، نه هغه چي غواړي خلک د دوی د چرچو او عياشيو په پښو کي ذبح شي، د دې لپاره قرباني ورکړي چي دوی جاه او جلال ته ورسېږي، نه هغه چي غواړي په جامو او خوږو کي تر نورو امتيازات ولري او د اوسېدو ځای ئې تر نورو غوره او مرفه وي.

په آسمانونو او ځمکي کي ډېري داسي خوږې نښې نښانې تر سترگو کېږي چي د زماني په اوږدو کي په وار وار ځان ښيي، رابښکاره کېږي او اوږي را اوږي چي انسان د الله تعالى په لوري بلي، حق ته بلنه ورکوي، د کفر له بدو پايلو نه

وېرول کوي او عبرتناکې پايلې ئې انسان ته انځوروي؛ خو ډېری خلک د دغو نښو نښانو تر څنگ په بې پروايۍ او بې باکۍ سره تېرېږي، نه فکر په کې کوي او نه عبرت ترې اخلي.

که چېرې انسان د خپل چاپيريال ښکارندو مظاهرو ته لږ ځير شي او د خپلو کړنو په تاريخي بېلگو لږ غور او فکر وکړي، په زرگونو بلونکي او داعيان به په کې مومي چې دى د الله تعالى لوري او لارې ته دعوتوي او د سمې لارې په تشخيص او ټاکنې کې ئې مرستې ته ورځي، خو ډېر لږ کسان دا کفايت او اهليت ترلاسه کوي، د دغو محدودو وگړو له جملې نه چې ايمان راوړي، ډېرى ئې مشرک شي او خپل ايمان د شرک په گندگيو لري، ځينې ئې داسې وي چې د الله تعالى په څنگ کې له غير الله نه هم طمعه لري، مرسته ترې غواړي او د هغوى کورگي ته پناه وړي، ځينې ئې له غير الله نه داسې وېرېږي لکه له الله تعالى نه، ځينې ئې له غير الله سره داسې مينه کوي چې داسې مينه او محبت يوازې له الله تعالى سره ښايي، يوه ډله ئې د غير الله په وړاندي داسې منقاد او فرمان وړونکي وي چې داسې انقياد له الله تعالى پرته بل چا ته جواز نه لري... د مشرکو وگړو په پرتله د هغو سوچه او مخلصو مسلمانانو شمېر چې ايمان ئې په شرک نه دئ لږل شوى، دومره دئ لکه د دنگو دنگو غرونو په ډېرو بې ارزښتو ډبرو کې د قيمتي کانو شمېر!!

دغه کافر او مشرک عناصر چې د پيغمبرانو عليهم السلام له دعوت سره مخالفت ته ملا تړي او له حق دين سره جنگېږي، څه شي له الهي عذابو ډاډه کړي؟ ولې د قيامت له ناڅاپي راتگ نه د امنيت احساس کوي؟ آيا دې خبرې بې باکه کړي او د گناه کولو جسارت ئې ورکړى چې له الهي عذابو وېره نه لري او ځان خوندي گڼي او د قيامت په ناڅاپي راتلو باور نه لري؟! دا څومره بې بنياده ډاډ دئ او دا څومره جاهلانه بې باکي!!

دوى ته ووايه: موږ له تاسو نه خپله لار بېله کړې، زه او زما پلويان په بصيرت او پوهي سره د الله لوري ته بلنه ورکوو، الله تعالى له هر عيب او نقص نه

پاک گڼو او له شرک نه ځان ساتو، موږ په کایناتو کې د ژور غور او د تاریخ د دقیقې څېړنې او مطالعې په نتیجه کې خپله لار ټاکلې ده، د الله تعالی د قدرت له نښو نښانو نه د ږندو په څېر سطحې نه تېرېږو، د دغو نښو نښانو پیغامونه په غور او تعمق سره اورو او د هغوی په رڼا کې خپله لار ټاکو.

دا دعوت او بلنه نوې نه ده، له دې نه مخکې هم ډېر ستر ستر شخصیتونه تېر شوي چې په وحی سره به یې لارښوونه کېده، آیا ستا مخالفین او هغه ځواکونه چې ستا دعوت درواغ گڼي او ستا پر ضد د جنگ جبهه پرانېزي، له تاریخي حوادثو او د خپلو پخوانیو کافرو او مشرکو ملگرو له بدو پاڼو عبرت نه اخلي؟! آیا په دې نه پوهېږي چې وروستی بری به خامخا د حقپالو په برخه کېږي، په دنیا کې هم او په آخرت کې هم او اخروي اجر خو به یې د دنیا په پرتله ډېر ډېر غوره وي؟!!

دا یوازې ته نه بې چې له ستونزو، کړاوونو او مخالفتونو سره مخامخ یې، په ډېرو پیغمبرانو باندې داسې سخت او له زغملو اوچت کړاوونه راغلي او د مخالفینو له داسې شدید مخالفت سره مخامخ شوي چې د اولوالعزمه پیغمبرانو علیهم السلام د یاس او ناامېدۍ اسباب یې برابر کړي، هغوی له داسې وضعې سره مخامخ شوي چې گمان یې کړی د دعوت د بریا په اړه د دوی باور له گمان او غولوونکو هیلو پرته بل څه نه وو، ځان یې په کلکې محاصرې کې موندلی، ټولې لارې یې پر خپلې مخې بندې لیدلې او د بري امکان او احتمال ورته په نشت برابر او محال معلوم شوی. په همدغې یوې ستونزمنې او له کړاوونو نه ډکې مرحلې کې الهي مرسته وررسېدلې، یاس او ناامېدې یې ختمه شوې او مخکنۍ هیلې یې رښتونې ختلې، د نجات بېرې یې له طوفانونو تېره شوې او د نجات او بریا ساحل ته رسېدلې او په همدغې مرحلې کې د دوی پر دښمنانو او مخالفینو باندې الهي عذاب نازل شوی او په کلکه مؤاخذه شوي. تر څو چې پیغمبران نه دي مایوس شوي، د دعوت کار یې پر مخ بولي؛ او د خپل قوم له هدایته یې طمع نه ده شکېدلې، الله تعالی د دوی پر مخالفینو د عذاب لېږل ځنډولی، خو کله چې قوم

دوی ته د رد ځواب ورکړی، دوی ئې رټلي، شړلي او د دوی په خلاف ئې د جنگ جبهه پرانیستې، الهي عذاب پرې نازل شوی، مهلت ئې پای ته رسېدلی او تېر ئې ټول شوی.

قرآن چي کومي تاريخي قصې زموږ مخي ته ايښې دي، د تاريخ په لوړو ژورو کي د حق او باطل ترمنځ د تصادم او نښتو کومي پېښي ئې بيان کړې دي، په دې کي د عقل خاوندانو ته عبرتناک درسونه دي، دا د نورو کتابونو د هغو قصو په څېر مه گڼئ چي قصه خوښو له ځانه جوړې کړې، قرآن د تاريخ د ټولو دردمنو، زړه سواندو او صالحو بلونکو او دعوتگرانو او د دوی د رښتوني الهي دعوت تصديق کوي، هر څه ئې په ډېر دقت او تفصيل سره بيان کړي، څوک چي د حق په لټه کي وي او پر حقايقو د ايمان راوړلو اراده لري، دا کتاب به ئې لارښود وي او د ده لپاره د الله تعالی د رحمت او پېرزوينې ډالۍ.

بايبل د دې قصې په پای کي ليکي: (يوسف د کورنۍ غړو ته وويل: زه فرعون ته وایم چي تاسو شپني کوله، دا دنده له نيکونو په ميراث درته پاتې ده... اوس له خپلو رمو سره مصر ته راغلي یئ... تاسو به هم فرعون ته همدا خبره وکړئ... که دا ځواب ورکړئ نو هغه به اجازه درکړي چي په جوشن کي پاتې شئ... د نورو سيمو خلک له شپنو کرکه لري... فرعون دوی ته په جوشن کي د پاتې کېدو اجازه ورکړه... يوسف خپل پلار هم فرعون ته راوست او هغه فرعون ته برکت ورکړ!! ... قحطي ورځ په ورځ زياتېده... يوسف د مصر او کنعان د خلکو ټولي پيسې د غلې په بدل کي ترلاسه او د فوعون په خزانه کي ئې جمع کړې... کله چي د خلکو پيسې ختمې شوې، يوسف ورته وويل: څاروي مو راکړئ چي په بدل کي ئې غله درکړم... دوی مجبور وو د يوه کال غلې په بدل کي د ولس ټول څاروي د فرعون په واک کي شول... خلک بيا راغلل، غله ئې وغوښته او وئې ويل چي اوس خو نه پيسې لرو او نه څاروي، له ځان او ځمکو پرته بل څه نه دي راته پاتې... يوسف د دوی ټولي ځمکي د فرعون لپاره ترې واخيستې... او په دې توگه ټول مصريان د فرعون غلامان شول... يوسف يوازي د کاهنانو ځمکي ترې واخيستې،

دا ځكه چې هغوى ته ئې وړيا خواړه وركول نو د خپلو ځمكو پلورلو ته اړ نه ول... نو يوسف خلكو ته وويل: ما تاسې او ستاسو ځمكي د فرعون لپاره پېرلې اوس به تاسو ته تخم دركوم چې وئې كړئ او د لو په مهال به پنځمه برخه فرعون ته وركوئ او پاتې به ئې ستاسو او ستاسو د څارويو خوراك او د راتلونكي كال د تخم لپاره وي... دوى ورته وويل: تا راسره ښېگړه كړې ده، موږ راضي يو چې له دې وروسته د فرعون غلامان وو!!

گورئ چې بايبل يوسف عليه السلام د يوه داسي انسان په څېره كي انځور كړى چې د فرعون خادم دئ، د ولس له مجبوريتونو نه ئې د فرعون په گټه استفاده وكړه، د ولس هر څه ئې ترې واخيستل او د فرعون په واك كي ئې وركړل او ټول مصريان ئې د ده غلامان كړل!! آيا تردې د ستر ظلم او تېري تصور كېدى شي؟ آيا داسي انسان تر فوعون هم لوى ظالم نه دئ؟ آيا دا ممكنه ده چې عادل او مهربان خداى داسي څوك په پيغمبرۍ غوره كړي!! له دې دروغجنې وينا نه د بايبل د ليكونكي موخه دا ده چې خپلو پلويانو ته ووايي: مهمه دا ده چې اسرائيليان وژغورلى شي، كه په هره بيه وي، حتى د فرعون د ملگرتيا په بيه او حتى د فرعون پښو ته د يوه لوى ولس د غورځولو او د دوى په غاړه كي د غلامۍ د كړۍ اچولو په بيه!! ځكه چې ستاسو جد يوسف عليه السلام همداسي كړي وو!! ښايي يهودي ماركس او هيگل د ځمكو د دولتي كولو نظريه د بايبل له دغې برخي اخيستي وي!! خو تاسو د بايبل دا نظر له اسلام سره مقايسه كړئ چې وايي، ځمكه د هغه چا ده چې كړي ئې!! واكمن د خلكو له شتمنيو نه يوازي عشر او زكات ترلاسه كولى شي، خو دا د واكمن حق نه بلكي د (فقير او مسكين) حق دئ چې حكومت ئې له شتمنو اخلي او په نېستمونو ئې وېشي. قرآن دا د يوه ظالم او فرعوني نظام ځانگړتيا گڼي چې واكمن ئې ځان ته ټولواك وايي او د ملك او ولس ټولي شتمنۍ د ځان بولي، قرآن پيغمبران عليهم السلام او د دوى تگلاره د موسى عليه السلام په څېره كي داسي انځوروي چې هم د ظالم فرعون، هم د ټگمار هاماڼ او هم د شتمن قارون مقابلې كوي، يو ئې د ظالمانه اقتدار بېلگه، بل

ئې د ټگمارو مذهبي مشرانو بېلگه او درېيم ئې د حريصو شتمنو او بډايانو بېلگه. قرآن وايي چي د تاريخ په اوږدو کي تل دغو دريو طبقو د پيغمبرانو عليهم السلام مقابله کړې، خو بايبل يوسف عليه السلام د فرعون او کاهنانو ملگری معرفي کوي، د فرعون په گټه د عام ولس شتمنۍ مصادره کوي او کاهنانو ته امتيازات ورکوي، په اسلام کي نه خاصه مذهبي طبقه شته او نه د دوی لپاره ځانگړي امتيازات، اسلام فرعوني نظام په دې خاطر محکوموي چي خلک ئې په ډلو ډلو وېشلي وو، طبقاتي نظام ئې رامنځته کړی وو، چارواکو ځان ټولواک گانو او د ولس په شتمنيو کي ئې د هر راز تصرف حق ځان ته ورکاوو.

بايبل دا قصه او د (پيداېښت) کتاب په دې بېهوده خبرو پای ته رسوي:

(يعقوب له مرگه مخکي يوسف ته وويل: لوړه وکړه چي ما به په کنعان کي بنخوې... د ده دوو زامنو ته ئې برکت ورکړ... د کشر پر سر ئې بنی لاس او د مشر پر سر ئې کيني لاس ايښی وو... يوسف وويل: پلاره تا اشتباه کړې... بنی لاس د مشر پر سره کېږده... هغه ورته وويل: زه پوهېږم چي څه کوم... کشر به تر ده مخور او ستر وي او د ډېرو ولسونو پلار به وي... يوسف ته ئې وويل: زه خپله ټوله ځمکه هم تا ته سپارم... زامنو ته ئې وويل: زما خوا ته راغونډ شئ چي درته ووايم پر تاسو به څه حالت راشي!!!... رؤبي ته ئې وويل: ته د سيند د څپو په څېر څپانده يې... خو په دې خاطر چي زما پر يوې مېرمنې دي جنسي تېری کړی له دې وروسته به په خپلو وروڼو برلاسی نه يې... شمعون او لاوي ته ئې وويل: تاسو بې رحمه او بې انصافه يئ... يهودا د زمري د هغې بچي په څېر دئ چي له ښکاره وروسته وېده شوی وي، څوک دا جرأت کولی شي چي هغه راوېښ کړي... د سلطنت او پاچايۍ عصا به تل د ده په لاس کي وي... بولون به د دريا ساحل کي مېشت شي... يساکار د بار وړونکي حيوان په څېر دئ... دان د هغه مار په څېر دئ چي په لاري کي د آسونو پښې چيچي... په جاد باندې به بريدونه وشي... اشي به ښېرازه ځمکي لري... نفتالي هغه غرڅه دئ چي ښکلي بچيان زېږوي... يوسف هغه مېوه لرونکې ونه ده چي د ويالې پر غاړه ئې ځانگو سيوری غوړولی وي... بنيامين د څيرونکي

لېوه په خېر دئ چې په سباوون کي خپل دښمنان داړي او ماښام هغه څه وېشي چې ترلاسه کړي ئې دي!!! بيا د يعقوب عليه السلام او يوسف عليه السلام د مړينې خبره کوي او په همدې سره دا قصه او دا کتاب پای ته رسوي.

د بايبل له منونکو پوښتنه کوو: که دا د برکت ورکولو خبره رښتيا وي او يعقوب عليه السلام د دې واک او اختيار درلودی چې چا ته برکت ورکړي او بختور ئې کړي، نو آیا ده به د خپلي کورنۍ له کوم غړي سپمولی وو؟ آیا دا مجال به پاتې وو چې ځيني ترې محروم شي؟ ولې به ئې د ځينو په هکله هغه خبري کولې چې بايبل ئې ادعا کوي؟ هيڅ پلار نه غواړي چې ځيني زامن ئې ښه او ځيني بد وي، پلار د خپل هيڅ زوی بدبختي او له سعادت نه محرومیت نه خوښوي!! د بايبل دا خبره بې بنسټه او واهي ده چې د ښه پلار ټول اولاد به ښه وي او د بد پلار نسل به ټول بد وي، که داسي وي نو د يعقوب عليه السلام په ټول اولاد کي به يو هم داسي نه پيدا کېدو چې د بايبل په وينا ئې ورته ښېرا کړې او بد ئې گڼلې!! د انسان ښه والی او بد والی د ده په تربیې او روزني پوري تړلی، هيڅوک له خپلي مور شرير او بد دنيا ته نه راځي او هيڅوک په دې وجه له نورو غوره نه شي کېدی چې په ځانگړې کورنۍ کي پيدا شوی، د آذر په کور کي ابراهيم پيدا کېږي او د نوح په کور کي داسي زوی او مېرمن چې د ده په ځای د کافرانو ملگرتيا کوي.

د بايبل له ليکونکي پوښتنه کوو: آیا ممکنه ده چې د يعقوب عليه السلام په خېر ستر شخصيت دې د خپلو زامنو په وړاندي يوه زوی ته گوته ونيسي او ودې وايي: ده زما په مېرمني تېری کړی!! آیا کوم شريف انسان به داسي بد زوی له ځان سره وساتي؟ آیا کوم غيرتي ورور به داسي بدکار ورور په خپلي خوا کي ومني او له هغه سره به گډ ژوند ته تيار شي!!؟ تاسو به په بايبل کي دا وگورئ چې د ټولو پيغمبرانو عليهم السلام په ضد ئې ډېري کرکجنې خبرې کړې دي او هر يو ئې په يوې او بلې گناه متهم کړی، دا ښيي چې بايبل د کوم مسيحي لخوا نه بلکي د مسيحيت د ستر دښمن له لوري ليکل شوی، زه په ډېر ډاډ او يقين سره ويلی شم چې بايبل د روميانو په لارښوونه او لگښت او د پولس په خېر د داسي خلکو په

لاس ليکل شوی چي د روميانو له لوري د همدې کار لپاره گمارل شوي او وظيفه ورکړی شوې چي د مسيحيانو ټول پيغمبران او لوړ لوړ شخصيتونه په سترو سترو گناهونو متهم کړي، ما په ټول بايبل کي له آدم عليه السلام نه تر ابراهيم عليه السلام او عيسى عليه السلام پوري داسي کوم پيغمبر ونه موندو چي بايبل دي روغ پرېښی وي او هغه دې په کومي ستري گناه او غلطۍ نه وي متهم کړی!!
څنگه ممکنه ده چي يو خداى پال انسان به د الله تعالى د پاک لمنو او معصومو رسولانو په هکله داسي جسارت کوي او دوى به په داسي لويو لويو گناهونو تورنوي!!

قرآن د بايبل د دې بېهوده ويناوو او يعقوب عليه السلام ته د داسي پوچو او سپکو خبرو او بې بنسټو وړاندوينو د منسوبولو په خلاف فرمايي چي يعقوب عليه السلام له مرگه مخکي خپل زامن راغونډ کړل او ورته ئې وويل: له ما نه وروسته به د چا عبادت کوئ؟ هغوى په ځواب کي وويل: د هغه يوازني رب عبادت به کوو چي ستا او ستا د پلرونو ابراهيم، اسمعيل او اسحاق رب دئ او موږ ورته منقاد يو. او بيا د مخکنيو شخصيتونو په اړه د بحث په هکله يوه ډېره جامع لارښوونه کوي او د هغو خلکو غلطې انگېرنې تصحيح کوي چي نېکو شخصيتونو ته د ځان منسوبولو له لارې د امتيازاتو ترلاسه کول او ځان تر نورو غوره ثابتول غواړي، دغه غلطه انگېرنه ده چي قومي او نژادي تعصبات زېږوي او د سترو سترو فتنو او لويو لويو جگړو باعث گرځي، قرآن فرمايي:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

البقرة: ٢٨٢

دا يوه ډله وه چي تېره شوه، دوى ته خپلي لاس ته راوړنې دي او تاسو ته خپلي (دوى به د خپلو کړو وړو بدله ترلاسه کوي او تاسو د خپلو کړو وړو)، له تاسو نه دا پوښتنه نه کېږي چي هغوى څه کول!!

يعني هر څوك به د خپلو عملونو په اړه پوښتل كېږي، نه يو د بل ځواب وركولى شي او نه يو د بل د كړو وړو په وجه مكافات او مجازات كېږي!! او دا د بايبل د ليكونكي او د بايبل د منونكو او د ټولو هغو خلكو په خولې ستر او سخت گوزار دى چې په نسلي امتيازاتو باور لري او گمان كوي چې معنوي او مذهبي مقام او منزلت يو داسي موروثي توكى دى چې له پلاره اولاد ته انتقالېږي، لكه څنگه چې د بايبل بنسټ په همدې غلطې انگېرنې اېښودل شوى، په ټولو جاهلانه او محرفو مذهبونو كي به وگورئ چې دا انگېرنه ئې بنسټ دى، مذهبي او معنوي مقام موروثي توكى گڼي، په نسلي امتيازاتو باور لري، يوه خاص ټبر ته پر نورو ترجيح وركوي، د عمل او عقيدې پر ځاى نژادي اړيكي او معروفو شخصيتونو ته انتساب خداى ته د تقرب وسيله بولي، په ټولو دغو محرفو مذاهبو كي دا خبره شريكه ده چې خداى له يوه خاص توكم سره خاص تعلقات لري، هغه ورته تر نورو نازولى دى، خداى ټول خلك يو برابره دي پيدا كړي، ټول توكمونه يو شانته نه دي، د دغو مذهبونو توپير يوازي په دې كي دى چې هر يو خپل خاص او ځانگړى توكم د خداى نازولى توكم گڼي.

د سم او ناسم مذهب، صحيح او ناصحيح مسلك، اصلي او جعلي دين تر منځ د قضاوت په اړه دا د يوه ستر اصل په توگه په پام كي ولړئ چې: كوم يو ئې په توكميز توپير باور لري او خاص توكم ته پر نورو ترجيح وركوي او كوم يو ټول انسانان برابر او د يوه پلار اولاد گڼي، كوم يو مذهبي مقام موروثي توكى گڼي او كوم يو ئې د انسان عمل او عقیده د ده د معنوي مقام او منزلت معيار گڼي، ناسم مذهب هغه دى چې د معنوي مقام په اړه د بايبل په څېر قضاوت كوي او سالم مذهب هغه دى چې قضاوت ئې قرآن ته ورته وي او وايي:

قُلْ اِنَّ اَوْلَىَّ دِيْنًا مَّنْ هَؤُلَاءِ اِلٰهًا وَاحِدًا ۚ يَدْعُوْنَ اِلٰهًا غَيْرَ الَّذِيْ هُوَ اِلٰهِيْ ۚ اِنَّ اِلٰهَكُمْ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَاحِدٌ ۚ سُبْحٰنَ الْمَعْلٰوِيْنَ ۚ

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

د قرآن پلوشي

د يوسف سوره

حکمتيار

پلورل شوی صحرايي زلمی!

څنگه له زندانه قصر ته ورسېد

او د نړۍ د ستر او متمدن هېواد پاچا شو؟

راشئ د يوسف له سوري ټي زده کړو!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library